รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔/๒๕๐๐ (สามัญ) ชุดที่ ๒

วันพฤหัสบดี ที่ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุม การประชุมสำหรับระเบียบวาระในเรื่องที่ ๑ เรื่องที่ประธานฯ จะแจ้งต่อที่ประชุม

ด้วยได้รับหนังสือจากเลขาธิการคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร ลงวันที่ ๖ กรกฎาคมศกนี้ แจ้งว่า กระทรวงยุติธรรมแจ้งตามรายงานของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ว่าพนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้เป็นโจทก์ฟ้องนายสมศักดิ์ ชมจันทร์ เป็นจำเลย ในคดีอาญาฐานวางเพลิงเผาเคหสถาน ฐานเป็นเจ้ามือการพนันสลากกินรวบ ฐานหมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน และฐานปลอมหนังสือและใช้หนังสือปลอมศาลได้รับฟ้องไว้แล้ว คดีอยู่ในระหว่างพิจารณา นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ ผู้นี้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และขณะนี้อยู่ในสมัยประชุมของสภาผู้แทนราษฎร กระทรวงยุติธรรมจึงขอให้ดำเนินการขออนุญาตต่อสภาผู้แทนราษฎรตามความในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๙๕ มาตรา ๖๓ ซึ่งมีปรากฏว่าในระหว่างสมัยประชุมนั้นห้ามไม่ให้จับไม่ให้คุมขัง ไม่ให้ทำการไต่สวนคดี เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากที่ประชุมนี้ เพราะฉะนั้นก็เมื่อมีเรื่องอย่างนี้แล้วข้าพเจ้าจึงขอเสนอที่ประชุมว่าสมควร จะ อนุญาตให้กระทรวงยุติธรรม ดำเนินการ พิจารณา ในระหว่าง สมัย ประชุม หรือไม่

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ตามที่กระทรวงยุติธรรมได้แจ้งให้ที่สภาผู้แทนราษฎรทราบว่านายสมศักดิ์ ชมจันทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด

พระนครศรีอยุธยาได้ต้องหาคดีถึง ๔ เรื่องด้วยกัน ๑. วางเพลิง ๒. เจ้าของสลากกินรวบ ๓. หมิ่นประมาทพนักงานเจ้าหน้าที่ ๔. ปลอมแปลงลายมืออะไรเหล่านี้เป็นต้นนั้น ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นตัวแทนปวงชนชาวไทยและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ จึงขอเสนอต่อสภา ฯ นี้ว่าเราสมควรอย่างยิ่งที่จะอนุมัติให้ทางศาลได้พิจารณาคดีของสมาชิกผู้นี้ซึ่งตกไปเป็นจำเลยทั้งนี้เพราะเกี่ยวเป็นคดีอาญาแผ่นดิน ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายถ้าหากว่าสภา ฯ นี้ไม่อนุมัติแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าตลอดสมัย ๕ ปีนี้ศาลยุติธรรมก็ไม่มีโอกาสจะพิจารณาชี้ขาดว่าสมาชิกผู้นี้มีความผิดอย่างไรหรือไม่ พอปิดสมัยประชุมก็ต้องมาขออนุมัติกันอีกอย่างนี้เป็นต้น และตลอดเวลาไม่ต้องมีพิจารณากันได้เลย กลายเป็นคดีคาราคาซังรกโรงรกศาลอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากขอความกรุณาบรรดาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายประเภท ๑ ประเภท ๒ สมควรอย่างยิ่งที่เราจะอนุมัติให้ไป ถ้าหากว่าคดีนี้เป็นคดีการเมืองข้าพเจ้าจะไม่ว่า ยกตัวอย่างง่าย ๆ อย่างเป็นคดีของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น เช่นนายทวีศักดิ์ ศรีพลี อย่างนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าไม่ว่า ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ ยุยงส่งเสริมให้ทางฝ่ายทหารตีตำรวจ ตำรวจตีทหาร หรือให้ทหารเกลียดชังราษฎร หรือตำรวจเกลียดชังราษฎรอย่างนี้ อันนี้ข้าพเจ้าไม่ว่า ไม่ควรอนุมัติ นี่แต่คดีของสมาชิกแห่งพระนครศรีอยุธยาซึ่งเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทยเช่นเดียวกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่จะให้ทางศาลได้พิจารณาดำเนินคดีนี้เสียโดยด่วน มิฉะนั้นแล้วจะเป็นการที่กล่าวกันว่า เดี๋ยวนี้เขากล่าวกันแล้วว่า นายสมศักดิ์ ชมจันทร์คนนี้ แห่งพระนครศรีอยุธยา ได้วิ่งเต้นเข้ามาพรรคเสรีมนังคศิลาและทางฝ่ายรัฐบาล เสรีมนังคศิลา ก็วิ่งเต้น ช่วยเหลืออะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายรัฐบาลนี้ซึ่งข้าพเจ้าเคารพนับถือ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้สังกัดพรรคเสรีมนังคศิลา ไม่ต้องการให้รัฐบาลนี้มัวหมอง เพราะฉะนั้นจึงขอความกรุณาท่านสมาชิก....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณทองดี ฯ ขอให้ระวัง คือข้าพเจ้าเรียนที่ประชุมว่าขอให้ระมัดระวังหน่อยเกี่ยวกับเกียรติของสมาชิก จะว่าอะไรที่ทราบมาเผิน ๆ เอามาว่ากันที่นี่ ผมคิดว่าไม่งดงามมีอะไรก็ว่ากันไป แต่ขอให้ระมัดระวังบ้าง

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : นี่ข้าพเจ้าเอาความจริงมากล่าว ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เสียเกียรติของรัฐบาลนี้ เขาจะหาว่าความจริงน่ะ ส ส. ผู้นี้เมื่อ

ก่อนไม่ได้สังกัด ทีนี้พอเกิดคดีไปอยู่ในคุกในตะรางถึงกับถ่ายรูปในหนังสือพิมพ์ แล้วก็วิ่งเข้ามาทางพรรคนี้ พรรคนี้ก็ช่วย เขาว่าอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ระวัง ๆ ขอให้ท่านนั่ง พอแล้วท่าน

นายโต๊ะ แก้วเสมา (บุรีรัมย์) : เมื่อตะกี้นี้ท่าน ส.ส. ของเชียงใหม่ก็ได้อภิปรายยืดยาวมาแล้ว ความจริงก็น่าจะพิจารณาดังที่ ส.ส. เชียงใหม่นั้นว่า แต่ทว่าถ้าเราจะพิจารณากันให้ถ่องแท้แล้วก็จะเห็นว่า ส.ส. อะไร, ขอโทษ, ที่ถูกคุณสมศักดิ์ ๆ น่ะแกก็มีหน้าที่ที่จะต้องมาทำงานในสภา ฯ เมื่ออยู่ในสมัยประชุมเช่นนี้แล้วก็ไม่ควรที่จะมาพิจารณาโดยทำให้แกต้องไม่ได้มาทำงานในหน้าที่ในสภา ฯ นี้ และอนึ่งนั้นผมใคร่จะขอเรียนร้องต่อท่านประธาน ฯ ว่าในฐานะที่คุณสมศักดิ์ ๆ ผู้นั้นนั้นได้ทำหน้าที่อันซื่อสัตย์ในสภา ฯ ทำหน้าที่ยกมือสรุปอยู่ตลอดเวลามา ถ้าหากว่าคุณนายสมศักดิ์ ๆ ขาดไปแล้วก็จะไม่มีตัวทำหน้าที่นี้ จึงขอเชิญชวนสมาชิกได้โปรดให้คุณนายสมศักดิ์ ๆ ทำหน้าที่นี้ต่อไปด้วย

นายบุญคุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : เรื่องอย่างนี้เคยเข้ามาสู่สภา ฯ นี้หลายครั้งหลายหนแล้วก็ที่สภา ฯ ได้ปฏิบัติมาแล้วนั้น เป็นไปในทำนองว่าเรื่องอย่างนี้ทางสภา ฯ ไม่เคยอนุมัติให้ทางศาลดำเนินคดี แล้วทุกครั้งที่เรื่องนี้เข้ามาสู่สภา ฯ ก็ได้มีการพิจารณากันในทำนองนี้คล้าย ๆ กับเป็นการรักษาธรรมเนียมของสภา ฯ เอาไว้ว่าเราไม่เคยยอมให้ศาลปฏิบัติ แต่ความจริงสภา ฯ นั้นปฏิบัติงานกันด้วยเหตุและผล เพราะฉะนั้นก็ชอบที่ทางกระทรวงยุติธรรมโดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจะต้องมาชี้แจงว่าคดีนี้มีความจำเป็นหรือไม่ แค่ไหนเพียงใด ที่จะต้องพิจารณา ถ้าหากว่าปล่อยไว้ รอให้เสร็จการประชุมเสียก่อน จึงดำเนินการพิจารณาจะเสียผลประการใดหรือไม่ เพราะฉะนั้นก็อยากจะฟังเหตุผลของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมว่ามีเหตุผลเป็นประการใดหรือไม่ในการที่จะรอคดีนี้ไว้หรือไม่ต้องรอ

พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายและนั่งลงไปแล้วว่าเรื่องอย่างนี้ไม่เคยมีตัวอย่างที่สภา ฯ ได้อนุญาตให้ศาลพิจารณา และเรื่องที่สมาชิกถูกหานี้ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา คือเคยมีมาตั้งแต่สมัยมีสภาผู้แทนก็ได้ฟ้องร้องกันมาเป็นเรื่องเขารักษารูทีน (Routine)

คือว่าเมื่อศาลเขาบอกมาก็ส่งไปทางปลัดกระทรวง ฯ เจ้าหน้าที่ประจำก็ดำเนินการไป รัฐมนตรียุติธรรมก็ไม่ได้รู้ไม่ได้เห็นเกือบจะว่าได้ จะเห็นก็ผ่าน ๆ เขาเสนอ, ซึ่งก็รู้สึกว่า เป็นงานรูทีน (Routine) มากกว่า ถ้าจะถามให้ได้แน่นอนว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไรแน่ ก็จะต้องขอโอกาสไปศึกษาและมาเรียนที่ประชุมคราวหน้า

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) : ในสภาผู้แทนราษฎรนับตั้งแต่สมัย ๒๐ กว่าปีมานี้ข้าพเจ้าได้เคยเห็นญัตตินี้หลายครั้งหลายหน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอคัดค้านว่าเอกสิทธิ์ที่รัฐธรรมนูญให้ไว้นี้คุ้มกันสมาชิกทั้งฝ่ายค้านทั้งและฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล ถ้าหากว่าสภาฯ นี้จะยอมให้ศาลดำเนินคดีก็ดีหรือจะให้มีการจับกุมคุมขังสมาชิกในสมัยประชุมก็ดี อาจจะมีในสักวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อมีญัตติสำคัญสมาชิกฝ่ายค้านจะถูกกล่าวหาจับกุมไปหมดอย่างนี้ ใช้ได้ไหมในสมัยประชาธิปไตยและในรัฐธรรมนูญต่างประเทศเขาก็ไม่ยอม ถือเป็นเอกสิทธิ์โดยเด็ดขาด จะเป็นฝ่ายค้านฝ่ายสนับสนุนจะทำอย่างใดไม่ได้ เพราะการเอาคนเป็นผู้ต้องหานั้นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมติดต่อช่วยเหลืองงานโดยกว้างขวางภายในจังหวัดของตน การกระทำนั้นอาจจะกระทบกระเทือนฝ่ายบริหาร เมื่อเป็นเช่นนี้ตั้งรูปคดีอาญาขึ้นมาอย่างไรก็ทำได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเอกสิทธิ์ที่รัฐธรรมนูญให้ไว้นี้เราจะต้องรักษา ในสมัยเมื่อก่อนนี้เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลวงเสรีเริงฤทธิ์ ข้าพเจ้าขอออกชื่อ ถูกหาในคดีอาญา คดีถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตทั้ง ๆ ที่ยอมจะไปเป็นจำเลย สภา ฯ นี้บอกว่าเอกสิทธิ์นี้สมาชิกจะไปยอมไม่ได้ สภา ฯ นี้ไม่ยอม, ผลที่สุดไม่เคยยอมตลอดเวลามา ข้าพเจ้าขอให้รักษาไว้, ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีการกลั่นแกล้งสมาชิกทั้งสองฝ่ายในเวลาที่จะมาทำหน้าที่ในสภาผู้แทน ฯ และขอคัดค้านว่าไม่ยอมให้ดำเนินคดีจนกว่าจะหมดสมัยประชุม

นายสอิ้ง มารังกูล (บุรีรัมย์) : ในเมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปรายหลาย ๆ ท่านแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกสดใจว่า ทำไมนะ ประชาชนเขาเลือกมาแล้ว คนมันจะชั่วช้าสามาลย์เลวทรามประการใดก็ตามเป็นเรื่องของประชาชนเขาเลือกมา เข้าสู่สภานั้นการเป็นผู้แทนราษฎรก็คือเสมือนว่าเขาเป็นตัวแทนประชาชนที่ถูกต้อง ทีนี้ในเมื่อความผิดหนหลังมันเป็นเรื่องของหนหลัง เราจะเอามาให้เพื่อนผู้แทน ฯ ด้วยกันซึ่งให้ศาลเอาไปในขณะที่มีการประชุมซึ่งไม่เคยมีในประวัติศาสตร์เลย อย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย สภาฯ นี้เป็นสภา ฯ สำหรับที่จะให้ประชาชนทุกคนมาใช้ความคิด

เห็นในทางที่ชอบในทางที่ควร แล้วเหตุใดเพื่อนผู้แทน ฯ ด้วยกันจึงจะพยายามมาซ้ำเติมเพื่อนกันในสภาอย่างนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจว่าเป็นเพราะเหตุใด ความผิดนั้นเป็นเรื่องหนหลังมาก่อนแล้ว ราษฎรเขาเลือกมา ข้าพเจ้าทราบว่า นายสมศักดิ์ ฯ นี้มีคดีมาก่อนนั้น แต่เพราะเหตุใดประชาชนเขาเลือกมา เพราะเขาก็เห็นใจแล้ว ทำไมประชาชนเขาเห็นใจทั้งจังหวัด แล้วในสภา ฯ เราซึ่งเป็นยอดคนเหมือนกัน จึงไม่เห็นใจในความผิดอันนั้นด้วยกันได้ ข้าพเจ้าไม่เคยถือว่าเป็นฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายค้าน แต่ข้าพเจ้า ถือ ว่าอันนี้ เป็น สมาชิก สภา ผู้แทน ฯ ร่วม กัน ในสภา ผู้แทน ฯ ของ ชาติอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นระเบียบการประชุมสภาผู้แทนราษฎรมีอยู่แล้วกี่สิบปีก็ตาม ยังไม่เคยอนุมัติให้ผู้แทนราษฎรมีอยู่แล้วกี่สิบปีก็ตาม ยังไม่เคยอนุมัติให้ผู้แทนราษฎรที่จะถูกต้องคดีคุมขังหรือต้องหาประการใดในระหว่างประชุม ไม่เคยมี เพราะฉะนั้นระเบียบการอันนี้เราควรจะรักษาเอาไว้ และเราควรไม่เห็นด้วยในการที่เราจะให้เพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งแม้ว่าจะมีคดีอะไรก็แล้วแต่ในระหว่างการมีการสมัยประชุมแล้ว ไม่ควรอนุมัติให้มีการพิจารณาได้ เว้นแต่เมื่อปิดการประชุม เมื่อปิดสมัยประชุมแล้ว นั่นเป็นเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้นในขณะนี้มันเป็นเรื่องที่เรากำลังเปิดประชุมแล้ว ยังไม่เคยมี ครั้งหนึ่งครั้งใดก็ตาม เราก็ยังไม่เคยอนุมัติให้ไปได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เราจะมาทับถมกันในขณะที่เราเอาเรื่องหนหลังนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่สถาบันของคนอย่างนั้นที่จะมากล่าว เพราะฉะนั้น ในการที่ เราจะมา ปล่อยให้ เพื่อนสมาชิก ร่วม สภา ฯ เดียวกัน เป็น ไปอย่าง นั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย เชื่อแน่เหลือเกินว่าเราควรจะรักษาสถาบันและเกียรติของสภานี้เอาไว้ เรื่องข้างหลังเป็นเรื่องข้างหลัง เรื่องข้างหน้าสำคัญกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในการที่จะให้ศาลหรือให้คุณสมศักดิ์ ฯ นี้ไปในการที่จะพิจารณาคดีโทษ ควรให้สภานี้ยับยั้งและไม่ควรให้ต่อไป

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าทีแรกก็นั่งฟัง ในชั้นแรกก็นึกว่าท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติแห่งบุรีรัมย์จะลุกขึ้นมาสนับสนุน คำอภิปราย ของข้าพเจ้า แต่ในที่สุดผลสุดท้ายก็เลยด่าว่าข้าพเจ้ามาทำลาย สมาชิก สภาผู้แทน ราษฎรพวกเดียวกันเองเสียอย่างนี้เป็นต้นนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจมากท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ โปรดอย่าลืมว่าเมื่อกี้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติประเภทที่ ๒ ได้ลุกขึ้นอภิปรายเสียอย่างยืดยาวเป็นคุ้งเป็นแคว อ้างกรณีพลเอก หลวง

เสรีเริงฤทธิ์ว่า ตอนนั้นหลวงเสรีเริงฤทธิ์จะไปพิจารณาเองที่สภานี้ไม่ยอมรับนั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กรณีหลวงเสรีเริงฤทธิ์อันนั้นเป็นคดีมีเกียรติ แต่คดีของ ส.ส. อยุธยานี้คดีที่หมายความว่าทั้งประชาชนพลเมืองทั่วประเทศเขาสาปแช่งอยู่แล้ว นี่มันเป็นอย่างนี้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ......

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ขอให้จงระวังหน่อยเถอะท่านเอ๋ย เกี่ยวกับสมาชิก ฯ

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ถ้าว ชี้ผม ๆ อย่าเพิ่งยุ่ง ..

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอโปรดระมัดระวัง

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ โปรดรักษาระเบียบครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยวก่อนคุณพีร์ ๆ คุณพีร์ฟังเดี๋ยว ขอโทษนั่งลงก่อน ขอให้ระมัดระวังหน่อย มีเรื่องเกี่ยวถึงสมาชิกนี้ คือการอภิปรายนั้นอย่าให้กระเทือนถึงเกียรติของสมาชิก ฯ ผมขอเตือนอีกครั้งหนึ่ง

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อท่านท้วงเช่นนี้ก็ดีแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่พูดอะไรมาก ที่นี้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติผู้หนึ่งว่า ในระหว่างสมัยประชุมนั้นผู้แทนราษฎรผู้มีเกียรติของชาติ ถ้าหากว่าถูกจับกุมก็ตามหรือคุมขังพิจารณาคดีก็ตามจะมีเวลามาประชุมสภาผู้แทนราษฎรนั้นไม่เป็นความจริง ทั้งนี้ทั้งนั้นรัฐธรรมนูญเปิดโอกาสอยู่แล้ว ในวันเปิดสมัยประชุมจะคุมขังไม่ได้ ต้องเอามาประชุมสภาผู้แทนราษฎร เปิดโอกาสให้เขา อันนั้นแหละคืออภิสิทธิ์ นี่ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ การขอพิจารณาคดีนั้นถ้าหากไม่ให้พิจารณาแล้ว ท่านประธาน ฯ เชื่อหรือไม่ว่าคดีจะเสร็จภายใน ๕ ปี ๒๕๐๕ ข้าพเจ้าว่าไม่เสร็จ ก็กลายเป็นคดีรกโรงศาล ข้าพเจ้าขอเปิดโปงกลางสภานี้ ทำไมศาลจังหวัดเชียงใหม่ฝืนรัฐธรรมนูญ เดี๋ยวนี้พิจารณาคดีแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านไปไกลเสียแล้วละ ตัวอย่างท่านไม่ต้องไปยกท่าน ข้าพเจ้ารู้ จะพูดอะไรข้าพเจ้ารู้ แต่อย่าทำเลยท่าน ข้าพเจ้าเตือนท่าน ๒ ครั้งแล้ว

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็มันเป็นอย่างนี้แหละท่านประธานฯ ก็ทำไมเขาไม่ขอร้อง นี่พิจารณาแล้วนะครับท่านประธาน ฯ เปิดการประชุมก็พิจารณา

ทำไมศาลจังหวัดเชียงใหม่ไม่แจ้งมาทางกระทรวงยุติธรรมขอร้อง ทั้งนี้แหละทั้งนั้น ข้าพเจ้าทราบว่าท่านสมาชิกแห่งจังหวัดเชียงใหม่ผู้หนึ่ง ขอประทานโทษ ร้อยโท ราศรี สิงหเนตร ไปทำความสมยอมกับศาลบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ผมจะมาเอง ให้คดี...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ว่าเรื่องนี้เถอะ นั่นพูดจะไปไกลเสียแล้วละ ถ้าหากท่านพูดอีกข้าพเจ้าจะไม่ให้ท่านพูดต่อไปได้

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอความกรุณา เอาละข้าพเจ้าเองก็เหมือนกัน ถ้าข้าพเจ้าต้องหาคดีอาญาข้าพเจ้าก็ยินดีไปเลย ข้าพเจ้ายินดี ท่านประธาน ฯ ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เป็นคดีรกโรงศาลท่านประธานฯ ที่เคารพ เดี๋ยวนี้ประชาชนพลเมืองเขากล่าวแล้วกล่าวอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะให้ทางฝ่ายรัฐบาลเสีย แต่ความจริงท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าไม่ใช่ฝ่ายเสรีมนังคศิลา ไม่ได้สังกัดพรรคใด ๆ ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะให้เรื่องนี้เสียอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายจะเห็นด้วยก็ตาม ไม่เห็นด้วยก็ตามใจ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าข้าพเจ้าไม่ยอมอนุมัติเด็ดขาด

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : กระผมได้ฟังมานานแล้วรู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กเหลือเกิน ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย เพราะว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นธรรมเนียมของสภา ฯ ว่าเราไม่เคยมีการอนุมัติให้ศาลหรือให้ใครก็แล้วแต่ที่จะมาดำเนินคดีหรือเกี่ยวข้องกับผู้แทน ฯ ในสมัยประชุม เพราะฉะนั้นกระผมได้ฟังพูดเมื่อกี้ท่านรัฐมนตรียุติธรรมท่านแถลงต่อหน้าผู้แทนราษฎรต่อหน้าประชาชนเขามานั่งฟัง บอกว่าเรื่องนี้ถ้าจะเอาเหตุผลกันละก็ต้องรอไป เรื่องขี้ประติวอย่างนี้ต้องรอไปมันเสียเงินดาวเงินเดือนเปล่า ๆ นี่ทำงานกันอย่างนี้แหละกระผมแปลกใจเหลือเกินครับ เรื่องที่วินิจฉัยกันได้เดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนอยู่ข้อหนึ่ง เจตนาของ คุณทองดี อิสราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ผู้มีเกียรติ ข้าพเจ้าเห็นอยู่ว่าป้องกันเกียรติของสภา ฯ ไว้ แต่ถ้าหากว่าจะคิดไปอีกทีว่าเป็นดาบสองคม ถ้าบังเอิญฝ่ายค้านไปทำอะไรผิดไปพลาดเข้าแล้ว สภา ฯ ไปลงมติว่าให้ศาลหรือให้อะไรดำเนินคดีไปแล้ว ผลสะท้อนกรรมมันจะไปตกกับคนอื่นเขา เพราะฉะนั้นผมก็เห็นใจคุณทองดี ฯ แต่ขอกราบเรียนว่าจงอย่าให้มีการดำเนินคดีเลยในขณะนี้รักษาของเดิมธรรมเนียมเดิมไว้เอาไว้เพื่อเป็นเกียรติแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งราษฎรเขาเลือกมาบ้าง ขอเถอะคุณทองดี ฯ กระผมขอว่าให้เอาเรื่องอื่นขึ้นมาเถอะครับ พิจารณากัน

นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : กระผมขอขอบพระเดชพระคุณท่านสมาชิกที่สนใจในส่วนตัวของกระผมในวันนี้ด้วย กระผมใคร่จะขอเรียนต่อที่ประชุมนี้ และที่สถาบันนี้ว่า ข้อเท็จจริงดังที่ท่านสมาชิกฯ บางคนผู้มีเกียรติที่นั้นได้กล่าวมานี้ ว่าโดยเฉพาะข้าพเจ้านั้นได้วิ่งเต้นเข้ามาในพรรคเสรีมนังคศิลานั้น ข้อนี้ยังผิดประเด็น ใคร่จะขอเรียนด้วยความเคารพว่า แท้ที่จริงข้าพเจ้าเป็นเลือดเนื้อของเสรีมนังคศิลานับตั้งแต่วันที่เปิดพรรคเสรีมนังคศิลาที่ พระนครศรีอยุธยา เพราะฉะนั้นประเด็นต่าง ๆ ในการที่ว่าข้าพเจ้าวิ่งมาเข้าพรรคเสรีมนังคศิลานั้นเป็นอันตกไป และยิ่งกว่านั้นใคร่จะขอเรียนแถลงว่า ไม่มีผู้ใหญ่ผู้หนึ่งผู้ใดที่จะมาดึงตัวให้ข้าพเจ้าเข้ามาอยู่ในพรรคเสรีมนังคศิลา ในการที่ข้าพเจ้ายังเป็นสมาชิกพรรคเสรีมนังคศิลา เมื่อข้าพเจ้าได้รับการเลือกตั้งมา ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องอยู่ในพรรคเสรีมนังคศิลา โดยข้าพเจ้าถือว่านโยบายของพรรคเสรีมนังคศิลานั้นมีหลักการและอุดมการดีกว่า มีอุดมคติด้วย. โดยเฉพาะลำพัง นี่เป็นประเด็นที่กระผมใคร่จะขอเรียนต่อที่ประชุมนี้ ส่วนประเด็นต่อไปนั้นตามที่ผู้มีเกียรติได้บอกว่าข้าพเจ้าชั่วช้าเลวทรามนั้น ทั้งนี้เนื่องจากว่าต้องคดีอาญาธรรมดาแล้วเป็นคดีอย่างชนิด ที่เรียกว่าใน สังคมไม่ คบค้าสมาคม ข้าพเจ้าก็ใคร่ขอเรียนด้วยความ เคารพประชาชนชาวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาตามทะเบียนราษฎร์ สี่แสนห้าหมื่นคนนั้นทุกคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการที่เลือกตั้ง กระผมขึ้นมา เป็นตัวแทน ของเขานั้นและข้าพเจ้าเชื่อแน่เหลือเกินว่าข้าพเจ้าจะต้องบริสุทธิ์ การกล่าวหาเป็นของธรรมดาทุกคนย่อมจะต้องถูกกล่าวหา อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเลย แม้คนที่มีเกียรติยิ่งกว่าข้าพเจ้าก็ยังเคยถูกกล่าวหามาตลอดกาล แล้วผลที่สุดศาลก็จะได้วินิจฉัย ข้อเท็จจริงนั้นอยู่ที่ศาล ขณะนี้คดีกำลังดำเนินอยู่ที่ศาลและศาล ก็ยังไม่ได้ชี้ ขาดว่า ข้าพเจ้ามี ความผิดหรือไม่ อย่างนี้จะมาเจาะจงหา ว่าข้าพเจ้า เป็นผู้มีความ ผิดและมีความประพฤติเลวทรามเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอขอบพระคุณในความกรุณาที่ท่านสมาชิกเชียงใหม่คือคุณทองดี ฯ ที่กรุณาบอกเช่นนั้นด้วย ข้าพเจ้าขอรับไว้ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคุณทองดี ฯ ในการที่ได้ยืนขึ้นมาพูดเพื่อรักษาสถาบันและรักษาเกียรติของสมาชิก ฯ แต่ละบุคคล และโดยเฉพาะสำหรับคุณทองดี ฯ นั้นข้าพเจ้าขอกราบ

ขอบพระคุณและขอเทิดเกียรติในสถาบัน ยิ่งกว่านั้นส่วนคุณทองดี ฯ นั้นมีเกียรติ นิยมในทุกด้านในทุกวิถีทาง....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : อย่า อย่าออกชื่อกันเลย เพราะทราบกันอยู่แล้ว

นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ ข้าพเจ้ากล้ายืนหยัดและกล้ายืนยันด้วยความสัตย์จริงว่า ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาปรานีจากประชาชนชาวจังหวัดอยุธยานั้นก็เนื่องจากคดีของข้าพเจ้าไม่เป็นความจริง ถ้าคดีข้าพเจ้าเป็นความจริงแล้วราษฎรที่ไหนเขาจะมาเลือกตั้ง....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยว คุณสมศักดิ์ ฯ จริงหรือไม่จริงเป็นเรื่องของศาล เพราะฉะนั้นอย่าไปพูดจริงหรือไม่จริง อยู่ที่สภานี้จะพิจารณาให้ดำเนินคดีนี้หรือไม่ ถ้าคุณจะพูดจะกล่าวแก้ก็กล่าวแก้ไปเถอะ

นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา): ถูก เป็นเรื่องของศาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่ขอเรียนแถลงเช่นนี้ ส่วนที่สภานี้จะลงมติให้ศาลดำเนินคดีหรือไม่นั้น ข้าพเจ้านั้นไม่ห่วง แล้วแต่เอกสิทธิ์ของท่านสมาชิก ฯ แต่ละบุคคล ถ้าพูดถึงตามทรรศนะของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าใคร่ขอกราบเรียนว่าอยากจะให้ศาลดำเนินคดีข้าพเจ้าในระหว่างนี้ด้วยจะได้หมดสิ้นไป แล้วทุกเรื่องจะได้หมดไปด้วย เพราะข้าพเจ้าเชื่อแน่เหลือเกินว่าหลักฐานของข้าพเจ้าก็พอมีที่จะต่อสู้ได้ และยิ่งกว่านี้คดีข้าพเจ้าถ้าได้รับความเป็นธรรมทุกฝ่ายแล้ว ฝ่ายสภาสวนจะไม่มีการซ้อมพยานหลักฐานอะไรต่าง ๆ แล้ว ก็เข้าใจได้ว่าไม่เป็นไร เพราะฉะนั้นจึงขอให้สภานี้ได้กรุณาวินิจฉัย ส่วนตัวข้าพเจ้าเองนั้นยินดีแม้ว่าสภานี้จะไม่วินิจฉัยให้ ทางศาลได้มีโอกาสดำเนินคดีของข้าพเจ้านั้นประจักษ์พยาน ๒ ครั้งตามที่นัดมาเนิ่นกำหนดแล้ว วันที่ ๑๖ กับวันที่ ๘ นั้นข้าพเจ้าก็ได้ไปที่ศาล แล้วยินดีให้ศาลดำเนินคดีด้วย แต่แทนที่ศาลจะดำเนินคดีศาลกลับจัดเลื่อนไป เนื่องจากว่ายังไม่ได้รับคำตอบจากสภา ฯ นี่เหตุมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นขอให้ที่ประชุมนี้ได้โปรดกรุณาทราบตามนี้ด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าคิดว่าที่ประชุมจะวินิจฉัยได้แล้ว

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ตามปัญหาเหตุผลอะไรต่าง ๆ นั้น กระผมเห็นว่าน่าจะยุติลงแล้ว แต่บังเอิญคุณสมศักดิ์ ชมจันทร์ ผู้มีเกียรติ

ได้ยินขึ้นกล่าวว่า ท่านได้ยอมให้ศาลดำเนินการพิจารณา กระผมเลยเกิดปัญหาว่าในการที่ศาลขออนุมัติสภานี้ ใครเป็นเจ้าของอำนาจที่จะอนุมัติ กระผมเข้าใจว่าไม่ใช่คุณสมศักดิ์ ชมจันทร์ คือเป็นสภา ฯ ถึงแม้เจ้าตัวจะยอม แต่สภา ฯ ไม่ยอมศาลก็ดำเนินไม่ได้ เพราะเรื่องนี้เป็นเส้นผมบังภูเขา คือหมายความว่าถ้าเราคิดว่าผลของการพิจารณาจะยืดเยื้อยะไรอย่างนี้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วก็ดูเหมือนจะไม่มีปัญหา แต่ว่าถ้าบังเอิญวันนั้นเป็นญัตติเรื่องเป็นเรื่องตาย ขาดคุณสมศักดิ์ ชมจันทร์มือเดียวเหตุการณ์ในสภา ฯ คือเหตุผลของงานของชาติในสภานี้กลับดำเป็นขาวอย่างนี้ ผลร้ายเทียบกับการดำเนินคดีของศาลจะเป็นอย่างไร แต่กระผมคิดว่าไม่ใช่อำนาจของคุณสมศักดิ์ ฯ ที่จะอนุมัติหรือไม่ เป็นเรื่องของสภา ฯ นี่ประเด็นเกิดอย่างนี้ จึงขอความกรุณาท่านประธาน ฯ ได้โปรดพิจารณาอีกครั้งหนึ่งว่าประเด็นเป็นเรื่องของจำเลยหรือของสภา ฯ ถึงคุณสมศักดิ์ ฯ จะยอม สภาไม่ยอมก็ไปไม่ได้ เรื่องร้ายก็เกิดขึ้นข้างหน้า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมคิดว่าที่ประชุมพอจะวินิจฉัยได้แล้วว่าสมควรจะให้ศาลดำเนินการพิจารณาคดีของคุณสมศักดิ์ ชมจันทร์ ในระหว่างสมัยประชุมตามที่ขอมานี้หรือไม่

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ก่อนที่จะมีการลงมตินี้ข้าพเจ้าก็ใคร่จะเรียนให้ท่านทราบว่า เอกสิทธิ์อันนี้เป็นเอกสิทธิ์ของสภาผู้แทน - ราษฎร ไม่ใช่เอกสิทธิ์ของสมาชิกผู้ถูกกล่าวหา เรื่องนี้ได้เคยมีมาแล้ว แม้แต่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยในคดีนั้นได้ยินยอมในสภานี้ เช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ นายทิม ภูริพัฒน์ ถูกกล่าวหา และก็เจ้าตัวเองได้ยอมว่าจะไปศาลเช่นเดียวกัน แต่สภานี้ได้รักษาขนบประเพณีของสภา ฯ ไว้ ไม่ว่าสมาชิกผู้นั้นจะเป็นฝ่ายสนับสนุนหรือฝ่ายค้าน ก็ไม่ยอมให้ดำเนินคดีในระหว่างสมัยประชุมนี้ เรื่องมีมาแล้ว เพราะฉะนั้นในกรณีวันนี้ที่ผู้แทนราษฎรจังหวัดอยุธยานายหนึ่งได้กล่าวยินยอมเช่นนั้นก็เป็นเรื่องของส่วนตัวไม่ใช่เรื่องของสภา ฯ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสภานี้ควรจะรักษาขนบประเพณีซึ่งมีไว้ตามเอกสิทธิ์ในรัฐธรรมนูญ

นายเทียม ไชยนันทน์ (ตาก) : ที่จริงข้าพเจ้าเองก็อยากให้สภา ฯ รักษาเอกสิทธิ์อันนี้ไว้ แต่เท่าที่เป็นมาแล้วนั้นสมาชิกผู้ถูกกล่าวหาเขาไม่ได้ขัดข้อง และแล้วแต่สภา ฯ คือ สภา ฯ จะให้ศาลพิจารณาหรือไม่ก็แล้วแต่สภา ฯ หรือบางรายเขา

ก็บอกว่าเขายังไม่อยากให้ดำเนินการพิจารณา ขณะนี้ เพราะว่า ติดการ ประชุม อย่าง นี้ แล้วสภา ฯ ก็ควรจะอนุมัติยับยั้งเข้าไว้ก่อน คือสภา ฯ ควรจะต้องถือเหตุถือผล ไม่ใช่ว่าจะใช้แต่สิทธิตะพึดตะพือไปโดยไม่พิเคราะห์ถึงเหตุผล จริงอยู่ก็ยากจะให้รักษาเหตุการณ์อย่างนี้ไว้ แต่ทว่าในรายการกรณีคุณสมศักดิ์ ฯ นี่เป็นกรณีพิเศษกว่าที่เคยมีมาทุก ๆ คราว คือว่าเขาขอร้องที่จะให้สภา ฯ ยอมให้ศาลพิจารณา เมื่อเขาขอร้องอย่างนี้แล้ว เราก็ต้องพิเคราะห์เหตุผล คือถ้าสภา ฯ หน่วงไว้จะถือแต่วิธีที่เคยทำมาเรื่อยไปอย่างนั้น ถ้าไปเกิดเสียหายแก่จำเลยเขาเข้าล่ะ คุณสมศักดิ์ ฯ เป็นจำเลยนี่สมมติว่าจะต้องนำพยานมาสืบ หรือว่าเขาจะต้องนำพยานจำเลยมาสืบ ถ้าเขาสืบพยานนำมาสืบได้แล้วเขาจะชนะคดี ทีนี้เกิดสภา ฯ ไปหน่วงเหนี่ยวขึ้นมาแล้ว เขาก็ไม่อาจนำพยานไปสืบ ไม่อาจจะดำเนินกระบวนพิจารณาคดีนี้ได้ ผลที่สุดพยานของเขาเกิดไปตายขึ้นมา ไปเสียหาย จากไป หรือไปทางไหนเสียอีกแล้ว ไม่อาจจะนำมาได้ ทำให้เขาแพ้คดี เพราะเหตุการณ์หน่วงเหนี่ยวของสภา ฯ เช่นนี้แล้วละก็เขาก็อาจจะมาโทษสภา ฯ ได้ เพราะฉะนั้นผลเสียหายจะอยู่กับสภา ฯ ว่าไม่ฟังเหตุผลนี่ข้าพเจ้าก็เป็นห่วงอย่างนี้ ทีนี้ถ้าหากว่าเจ้าตัวเขาจะขอร้องให้สภา ฯ ปล่อยให้ศาลดำเนินคดี นี่เราไปหน่วงเขาไว้อย่างนี้ มันอาจจะเสียหายแก่สภา ฯ ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าพยายามนั่งฟังอยู่ ดูเหมือนเขาบอกว่าแล้วแต่สภา ฯ เขาเองเขาไม่ขัดข้อง ตามหลักเขาก็ว่าอย่างนั้น หลักของเยนเติลแมน(gentleman) ก็แล้วแต่ที่ประชุม เขาก็ต้องว่าอย่างนั้น

นายเทียม ไชยนันทน์ (ตาก) : เมื่อกี้นี้เห็นเขาพูดว่าเขาอยากจะขอร้องให้พิจารณา ถ้าหากว่าเขาไม่ขอร้อง เขาบอกว่าแล้วแต่สภา ฯ ก็ขอให้เขาเสนอมาใหม่ เขาพูดมาใหม่ให้ชัดแจ้งอีกสักหน่อยซิ ถ้าอย่างนั้นกระผมไม่ขัดข้องยืนคดีที่จะยกมือให้ แต่ถ้าหากเขาบอกว่า เขาอยากจะขอร้องให้ดำเนินคดีละก็กระผมก็ไม่เห็นสมควรที่จะให้สภา ฯ หน่วงเหนี่ยวเขาไว้

นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ (พระนครศรีอยุธยา) : กระผมเมื่อครู่นี้ได้อภิปรายว่า ส่วนตัวกระผมน่ะไม่ขัดข้อง แต่ว่าถ้าพูดถึงตามเอกสิทธิ์แห่งรัฐธรรมนูญแล้วก็แล้วแต่สภา ฯ คือถ้าสภา ฯ อนุมัติกระผมก็จำเป็นต้องไป ถ้าหาก

สภา ฯ ไม่อนุมัติกระผมก็ไม่ไป แต่ว่าส่วนตัวกระผมเองไม่ขัดข้อง ซึ่งแล้วแต่ที่ประชุมนี้จะวินิจฉัย

นายล้วน เวกชาลิกานน (นครปฐม) : อย่างไรก็ตามขอให้เราถือขนบธรรมเนียมและประเพณีที่ได้ปฏิบัติกันมา เราไม่ควรจะลืมประเพณีนั้นเสีย ถ้าหากว่าเรื่องนี้เราเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาแม้เจ้าตัวจะยอมอย่างไรก็ตาม แต่ถ้าหากว่ามาโดนกับสมาชิกผู้บริสุทธิ์ขึ้น แล้วบัดนี้ก็ไม่ได้มีเจตนาว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาจะไม่บริสุทธิ์ ท่านประธานสภา ฯ ถ้าหากว่าเราจะอนุมัติไปว่าให้ศาลนั้นดำเนินคดีได้อย่างนี้แล้ว ต่อไปอาจจะเป็นตัวผู้พูดซึ่งข้าพเจ้าเองก็ได้ หรือท่านสมาชิกผู้อื่นก็ได้ อาจจะถูกกล่าวหาในกรณีหนึ่งกรณีใดก็ได้ ก็จำเป็นจะต้องมาขออนุมัติจากสภา ฯ ในระหว่างสมัยประชุม และขอได้โปรดพิจารณาว่าเรื่องนี้นานมาแล้วเป็นระยะเวลานับเดือนก็ตั้ง ๕ เดือนมา และทำไมไม่ดำเนินคดีในระหว่างปิดสมัยประชุม ก็นี่เปิดสมัยประชุมมาได้ไม่กี่วัน ในระยะนี้ก็จะมาขออนุมัติกันในระยะนี้ เพราะฉะนั้นจึงขอความเห็นใจต่อท่านสมาชิก ฯ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่สภา ฯ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านในโอกาสต่อไป วันนี้มันเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าเราได้ปฏิบัติไปอย่างไรจะถือเป็นขนบธรรมเนียมและประเพณีสืบไป ก็รู้สึกว่าสภานี้ได้อนุมัติไปวันนี้แล้วก็จะได้เปลี่ยนแปลงประเพณีเก่าเสีย ฉะนั้นกระผมมีความคิดเห็นว่าเราไม่ควรจะอนุมัติในเรื่องนี้ และจึงขอเรียนร้องต่อท่านสมาชิก ฯ ทุกท่านแม้ว่าตัวข้าพเจ้าจะไม่ได้ถูกกล่าวหาก็ขอความเห็นใจและเพื่อศักดิ์ศรีและเพื่อเกียรติของสภานี้ รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีกันไว้ไม่ควรอนุมัติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เห็นจะพอแล้วท่าน

ร้อยโท ราศรี สิงหเนตร (เชียงใหม่) : ความจริงประเด็นแจ่มแจ้งแล้ว แต่ว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับพัวพันกับข้อเท็จจริง เฉพาะอย่างยิ่งผู้แทนจังหวัดเดียวกันก็กล่าวชื่อกระผมว่าเป็นผู้ถูกกล่าวหา เกล้ากระผมอยากจะย้ำให้เข้าใจเพื่อเป็นแนวพิจารณาในกรณีที่พวกที่ถูกเป็นผู้กล่าวหาหรือว่าเป็นจำเลย ผมถูกกล่าวหาเป็นเวลาปีกว่า เวลานี้ก็ยังเป็นจำเลยในระหว่างซึ่งเราเป็นผู้ถูกกล่าวหานั้นเราลำบากเหลือเกินเพราะเราเป็นฝ่ายค้าน ถ้าหากว่าเข้ามนั่งศาลาทางนั้นเขาจะถอน แต่บังเอิญเราก็เข้าไม่ได้เพราะจิตใจไม่ให้เข้าก็มีกรณีอย่างไร คือเราเป็นผู้แทน ฯ แล้วถ้าหากว่าเราประวิงเวลาไว้ พยานจำเลยซึ่งเป็นพยานเราเองเราก็กลัวเหลือเกินว่าพยานซึ่ง

เราเชื่อเหลือเกินว่าพยานซึ่งเราไว้เนื้อเชื่อใจนั้นอาจจะได้เงินมาเป็นหมื่นเป็นแสน ผลที่สุดถ้าพยานข้าเลยเสีย เราก็แย่ เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ผมอยากจะเรียนให้ที่ประชุมนี้พิจารณาเป็นราย ๆ ถ้าหากว่ารายใดที่ผู้ถูกกล่าวไม่ขัดข้อง รายนั้นก็ขอให้สมาชิก ๆ นั้นพิจารณา แต่ว่าผู้ถูกกล่าวหานั้นจะเอาละไว้ก็ช่าง หมายความว่าไม่ขอร้อง คือว่าตามธรรมดาผู้ถูกกล่าวหากลัว ถ้าขอร้องแล้วท่านสมาชิก ๆ ผู้นี้ก็ควรจะส่งให้มาศาล แต่ว่าถ้าเจ้าตัวไม่กลัว ไม่ขอร้อง ก็ไม่เป็นไร เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับตัวกระผมเอง ผมขอร้องศาลพิจารณาในระหว่างเวลาที่ประชุมนี้ ในสมัยประชุมนี้เราพิจารณาแล้ว เพราะเราต้องการจะให้เสร็จ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณ เดี๋ยว เราไม่พิจารณาเรื่องของคุณ นี่พิจารณาเรื่องคุณสมศักดิ์ ๆ

ร้อยโท ราศรี สิงหเนตร (เชียงใหม่) : มิใช่ เกี่ยวพันท่านประธาน ๆ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยว เว้นเรื่องของคุณเสียก่อน ถ้าจะมีมา เพราะฉะนั้นขอพูดเฉพาะเรื่องนี้กันเถิด

ร้อยโท ราศรี สิงหเนตร (เชียงใหม่) : เอาละ ผมจะพูดประเด็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในการพิจารณาถ้าเจ้าตัวขอก็ให้ แต่ว่าถ้าเจ้าตัวกลัว ถ้าเจ้าตัวไม่ขัดข้องก็แล้วแต่ ผมจบเดี๋ยวนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ดี คือขอพูดนิดหนึ่ง ผมถูกเป็นจำเลยในคดีอาญาในฐานะซึ่งที่มีเกียรติ กระผมไม่ได้ถูกฟ้องในฐานะที่หลักใหญ่อย่างสมาชิกผู้แทน ๆ บางคน

นายสมศักดิ์ สมบูรณ์ทรัพย์ (ราชบุรี) : ข้าพเจ้าเป็นจะต้องชี้ประเด็นหน่อย คือเรื่องนี้เป็นความจริงเป็นระเบียบแบบแผน ท่านผู้มีเกียรติมาฟังนับร้อย ๆ คนคงจะเข้าใจกันว่า เขาพิจารณาเรื่องอะไร ก็ว่าเรื่องสมาชิก ๆ ถูกฟ้องร้องความโดยมารยาทแล้วเราก็ไม่ให้ศาลพิจารณา เพราะถือว่ารักษาศักดิ์ศรีของสภาไว้ และถือว่าผู้แทนราษฎรนี่เป็นผู้มีเกียรติ สถาบันนี้เป็นที่ออกกฎหมายสูงสุดของชาติ แต่ว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดเรียงรายตัวบุคคลซึ่งข้าพเจ้าเห็นได้ทั้งหมดแหละ แต่ไม่อยากจะพูด นั่นแหละขอให้ท่านสังวรณ์ไว้ ไม่ออกชื่อท่านนั้นก็ดีแล้ว วันหลังเวลาเลือกเข้ามาบ้างท่านจะคลานเข้ามาหาให้พวกเราช่วย เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องว่าใครเป็นฝ่ายสนับสนุนหรือฝ่ายค้านหรือเอาประเด็น ทุกคนเรามีสมบัติผู้ดี ไม่ใช่เขาแล้วชี้ เขาต้องมีมารยาท มียางอาย มีหิริโอตตัปปะ ใครเขาจะบอกว่าไม่ให้ขอให้พิจารณา

อย่างโน้นอย่างนี้ก็เสียศักดิ์ศรีเขาซิ และถ้าพูดสำหรับในประเด็นอย่างลูกผู้ชายเราให้พิจารณากลับได้เปรียบ เพราะขณะที่กำลังเป็นผู้แทนราษฎรอยู่ได้เปรียบนานาประการ หมดแล้ว ๔ ปีซิกลับแย่เสียอีก แต่เราก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะเราจะต้องรักษาเกียรติของสภาฯ ไว้ พูดไปข้าพเจ้าเห็นไม่ได้ความ ได้แต่ยกตัวอย่างเอาเรื่องส่วนตัวอะไรต่อกะไรมา ซึ่งประชาชนผู้มีเกียรติฟังแล้วคงจะอิดหนาระอาใจ เมื่อเราจะค้านเราค้านด้วยเหตุผล ไม่ใช่หลับหูหลับตาค้านตะบันไปอย่างนี้หรือว่าหนุนก็ต้องหนุนกันด้วยชั้นเชิง ไม่ใช่เอาเรื่องส่วนตัวมาว่า เข้ามนั่งคติลาแล้วถึงจะไม่ติดตะราง บางคนกำลังคลานมาเยอะ ข้าพเจ้าก็ว่าอย่าเอา ที่เข้ามาจะคิดกบฏอย่างนี้ก็เรียกว่าพูดเรื่องส่วนตัวหรือที่ออกไปแล้วสำส่อนไม่มีอุดมการณ์ อย่างนี้ก็เป็นคนที่ไม่น่าคบ นี่เรื่องอุดมการณ์ของแต่ละคนจะมาด่ากันในนี้ทำไม ข้าพเจ้ารู้สึกอดสูใจแทน มันเป็นอย่างนี้ ทีนี้ใครมีอุดมคติจริงเป็นอย่างไร เกิดมาชาติหนึ่งนั้นรักษาเกียรติของตัวไว้ยิ่งชีวิตอย่างนี้เราควรจะเทอดทูนในสถาบันอันนี้ทุกวินาที ควรจะพูดในเรื่องหลักเกณฑ์และเหตุผล ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้ารวบรัดชี้ประเด็นเพียงสั้น ๆ ย่นย่ออย่างนี้ก็คงพอจะเข้าใจ เพราะการงานของเรายังมีมากมาย นี่เรื่องสำคัญกว่านี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ พอละท่าน ก็อภิปรายกันมามากพอสมควร พอวินิจฉัยได้แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะอนุมัติให้ศาลดำเนินคดีฟ้องคดีของ นายสมศักดิ์ ชมจันทร์ ตามที่กระทรวงยุติธรรมขอมาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรอนุญาตให้ดำเนินคดีได้ตามที่กระทรวงยุติธรรมขอมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย คือไม่อนุญาต โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร ; เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ไม่อนุญาตตามที่ขอมา

ต่อไปพิจารณาหมายเลข ๒ รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่.........

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ก่อนจะถึงระเบียบวาระต่อไปนั้น กระผมใคร่ที่จะขอทวงสิทธิของกระผมจากประธานสภา ฯ บ้าง กระทู้ของผมตั้งไว้ตั้งหลายกระทู้....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ เอาตามระเบียบวาระ ไม่ได้หรอกคุณ นั่งเถิด ไม่ได้ ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๒ รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๑/๒๕๐๐, ครั้งที่ ๒/๒๕๐๐ และ ๓/๒๕๐๐ (ครั้งแรก) ชุดที่ ๒

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ตามที่เจ้าหน้าที่ทางสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอรายงานการประชุม ครั้งที่ ๑ ที่ ๒ และ ที่ ๓/๒๕๐๐ (ครั้งแรก) ชุดที่ ๒ เข้ามาสู่สภานี้นั้น สำหรับครั้งที่ ๑/๒๕๐๐ ครั้งที่ ๒/๒๕๐๐ ข้าพเจ้ารับรอง ทีนี้มาถึงการประชุมสภาผู้แทน ฯ ครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ เมื่อวันจันทร์ที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าไม่รับรอง ทั้งนี้ขอท่านประธาน ฯ ได้โปรดพิจารณาดูรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ ชุดที่ ๒ (ครั้งแรก) หน้า ๑๒๒ มีตอนที่สมาชิก ฯ ผู้มีเกียรติแห่งนครศรีธรรมราช ขอประทานโทษ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ จำเป็นจะต้องออกนามคือ นายฉ่ำ จำรัสเนตร ที่ปรากฏในรายงานการประชุมที่ได้กล่าวคำหยาบคาย ซึ่งข้าพเจ้าเองไม่อยากอ่านตามที่จดรายงานการประชุมนั้น เพราะมันหยาบคายจริง ๆ ทีนี้ในรายงานการประชุมหน้า ๑๒๓ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ มีอยู่ตอนหนึ่งท่านประธานสภาผู้แทนราษฎรได้กรุณาชี้ให้ข้าพเจ้าขึ้นพูด "นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) ทีนี้ข้าพเจ้าก็พูดอย่างนี้" เมื่อกี้นี้ยังไม่ได้ถอนอะไรเลยนะครับ คือว่าแกกล่าวคำหยาบท่านประธาน ฯ ลองอ่านดูข้อบังคับ ฯ ขอถอนคำที่กล่าวไป มิฉะนั้นเจ้าหน้าที่ก็จดอยู่เรื่อย ทีนี้ต่อไปท่านประธาน ฯ ก็ได้กล่าวขึ้นว่า "นี่จะประชุมกันหรือจะให้มันรวนกัน ผมอยากจะถาม เพราะฉะนั้นผมจะได้เลิกกันที ไม่ต้องพูด และผมไม่ต้องเป็นประธาน ฯ ก็ได้" นี่ท่านประธาน ฯ ว่าอย่างนี้ แต่ว่าไหน ๆ เราตั้งท่านแล้วท่านก็ต้องเป็น ท่านไม่ต้องมากล่าว ไม่เป็นประธาน ฯ ก็ได้ เราตั้งไปแล้ว "ผมไม่ได้คิดว่าจะเป็นประธาน ฯ จนตลอดชีวิตนะ บอกให้รู้ เพราะฉะนั้นขอให้รักษาถ้อยคำ ระวังสักหน่อย อย่าให้มันยุ่ง ถ้ามันยุ่งผมจะอยู่ในตำแหน่งนี้ต่อเมื่อผมรู้สึกว่าเกียรติพอกับหน้าที่เท่านั้น ไม่อย่างนั้นไม่อยู่ บอกให้รู้" ทีนี้มาตอนหน้า ๑๒๔

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ คุณทองดี ฯ เดี๋ยว ๆ ขอฟังผมประเดี๋ยวก่อน ผมยังไม่เข้าใจเหมือนกัน คือคุณทั้วงน่ะทั้วงด้วยคะไร

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : อ่านเสียก่อน แล้วผมจะได้ท้วงตอนที่ประเด็นสำคัญ ขอท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เราเป็นนักประชาธิปไตยใจเย็น ๆ ฟัง ข้าพเจ้าอ่านในรายงานการประชุมดีกว่า ในหน้า ๑๒๓ นั่นเอง ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ได้กล่าวกับครูฉ่ำ ฯ บอกว่า "นี่คุณฉ่ำ ฯ ขอให้ถอนคำเสียที่พูดเมื่อกี้นี้" ทีนี้ข้าพเจ้าก็ขอยกย่องในเกียรติของนายฉ่ำ ฯ ส.ส. นครศรีธรรมราช ท่านก็บอกว่า อย่างนี้ "เกล้า ฯ ขอประทานโทษถอนคำพูด" หมายความว่าครูฉ่ำ ฯ ถอนแล้ว ทีนี้มันปรากฏในรายงานการประชุม กรรมาธิการตรวจรายงานการประชุม ทีนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า บกพร่องที่สุด เมื่อเจ้าของเขากล่าวถอนแล้ว ทำไมไม่ฆ่าคำพูดกล่าวอันหยาบคายเสีย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เป็นเพราะเหตุใด ทั้งนี้ข้าพเจ้าอยากจะขอถามกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมว่า เมื่อเขาถอนแล้วทำไมท่านไม่ขีดฆ่าออกเสีย ที่เขากล่าวต่อไป นอกจากนี้ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าเองเคยนั่งตรวจรายงานการประชุมมาแล้วเหมือนกัน เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรครั้งที่ ๒ คำไหนที่หยาบคายเราแก้เป็นภาษาคำที่ดีให้สละสลวยขึ้น นี่ตอนที่ครูฉ่ำ ฯ กล่าวในตอนต้นเป็นคำหยาบคายที่สุด ถ้าข้าพเจ้าเอามากล่าวในที่ประชุมนี้อีก เจ้าหน้าที่จดอีก แล้วมันไม่เหมาะท่านประธาน ฯ เพราะฉะนั้นอยากขอเรียนถามกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมว่าท่านมีเหตุผลอย่างไร ถึงไม่ขีดฆ่าคำกล่าวที่คำหยาบคาย, ท่านควรจะแก้เป็นว่า ส.ส. นครศรีธรรมราชกล่าวคำหยาบคายอย่างนี้ อย่างนี้ก็พอเข้าเค้าได้ ได้นี่ท่านเขียนตรง ๆ อย่างนั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ทีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงเหมือนกัน เจ้าหน้าที่ในสภา ฯ นี่เมื่อเขาไปพิมพ์รายงานการประชุมเขาขีดฆ่าออกแล้ว คำหยาบอันนั้นนั้นเขาขีดออก แต่ปรากฏว่ากรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมกลับสั่งให้เติม กลับเขียนไว้คงเดิมอย่างนี้ ก็เมื่อเจ้าตัวเขาถอนแล้วอย่างนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าก็อยากจะขอวิงวอนต่อสภา ฯ นี้ว่าเราสมควรจะแก้ไหม จะเปลี่ยนถ้อยคำไหม ถ้อยคำนั้นหยาบมาก ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะกล่าวต่อหน้าเทวดานัตรเก้าชั้น ไม่สามารถจะกล่าวต่อหน้าชาวท้านดิ ต่อหน้าราษฎรที่มานั่งฟัง ต่อหน้านักหนังสือพิมพ์, อันนี้เป็นสถาบันสูงสุดของชาติ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ นี่ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียน

ถามกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมว่า เราจะแก้ได้ไหม ถ้าท่านแก้ไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด ถ้าท่านตอบไม่ตรงกับประเด็นที่ข้าพเจ้าซักถามแล้ว, ข้าพเจ้าจะไม่ขอรับรองรายงานการประชุมนี้ และอยากจะขอวิงวอนว่าให้เอารายงานการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๐๐ วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๐ กลับคืนไปแก้ไขใหม่จะได้หรือไม่ ขอกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมลุกขึ้นพูด

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) : ตามที่เรคอร์ด (record) ที่จดลงไปในสภา ฯ นี้ เขาถือเอาตามคำพูดของท่านสมาชิก ฯ เมื่อมีการถอน ต้องมีตัวหลักว่ามีอะไรที่เขาถอนนั้น ถ้าไม่มี คนภายหน้าไม่รู้ว่าถอนเรื่องอะไรกัน ขอให้ท่านไปพลิกดูแฮนซาร์ด (Hansard) หนังสือเรคอร์ด (record) ในการประชุมสภาสามัญอังกฤษ สมาชิกด่ารัฐมนตรีหรืออะไรก็ตามมีอยู่ในนั้น แต่เมื่อมีการขอโทษ เขาก็มีการขอโทษ เขาก็ลงไป ไม่มีการที่จะขีดทิ้ง ถ้าขีดทิ้งแล้วคนรุ่นหลังบอกเอ๊ะ ถอนอะไรกันสภา ฯ นี้ถอนเรื่องอะไรพูดเรื่องอะไรบ้าง เรคอร์ด (record) นั้นหนีไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าคนไหนไม่ต้องการให้มีเรคอร์ด (record) ไว้ในสภา ฯ จะทำตนให้เป็นสุภาพบุรุษนั้นมันเป็นอย่างนี้ หลักการต้องเป็นอย่างนี้จะไปขีดทิ้งหรือทำอย่างอื่นใดนอกเหนือไปนั้นไม่ได้เป็นอันขาด

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อกี้นี้ท่านสมาชิก ฯ ผู้มีเกียรติแห่งประเภท ๒ ได้ขึ้นมาอภิปรายชี้แจงนั้น ข้าพเจ้าก็ยังสงสัย จริงอยู่สมัยก่อนเขาด่าคณะรัฐมนตรี ด่าไม่ใช่คำหยาบ แต่อันนี้มันคำหยาบอยากจะให้ข้าพเจ้าพูดไหมล่ะ ท่านประธาน ฯ ถ้าข้าพเจ้าพูดแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จะเอาหน้าไปทิ้งไว้ที่ไหน อันนี้มันหยาบจริง ๆ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโปรดดู ข้าพเจ้าไม่ต้องการอย่างนี้ นี่ภาษาไทยเรา แหม ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ พูดกันร้อยแปดพันประการ ถ้าเป็นภาษาต่างประเทศ ข้าพเจ้าจะไม่ว่า ภาษาต่างประเทศเขาไพเราะเพราะพริ้ง นี่เป็นภาษาไทยของเรามันร้อยแปดพันประการ อักษรก็ตั้ง ๔๔ ตัว สระก็ตั้ง ๒๐ สระอย่างนี้เป็นต้น มันผันแปรไปได้ คำราชาศัพท์ก็มี คำพวกผู้ใหญ่นายโตก็มี คำของกุลีกระจอกงอกง่อยก็มี แต่ว่าคำที่ ส.ส. น่ำ ๆ แห่งนครศรีธรรมราชได้กล่าวไปนั้นขอประทานโทษ ครู, ผมก็เคารพนับถืออันนี้เป็นคำของบุคคลชั้นต่ำพูดกัน ทีนี้เมื่อตัวมาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สถาบันสูงสุดของชาติอย่างนี้แล้ว เราก็ไม่

ควรจะใช้คำอย่างนี้อภิปรายไม่ควร เราควรจะใช้คำสุภาพ ถ้าเราจะด่า ๆ ให้เจ็บใน อย่าให้เจ็บข้างนอกไม่ดีหรอก เอาเจ็บในดีกว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอยืนยัน ถ้าใครอยากจะดูรายงานการประชุม มาดูที่ข้าพเจ้านี่ก็ได้ ข้าพเจ้ายินดีจะเอาให้ ว่าสมควรจะถอนหรือไม่คำอันนี้ เพราะฉะนั้นก็ขอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้โปรดพิจารณาดูให้ดี

นายไสว สวัสดิสาร (นครศรีธรรมราช) : ผมเห็นว่ารายงานการประชุมไม่ควรแก้ เพราะคำด่าของนายฉ่ำ ฯ นั้นจะติดเป็นประวัติศาสตร์ วันนี้เราเห็นว่านายฉ่ำ ฯ นั้นผิด แต่ว่าอีกร้อยปีข้างหน้า เขาอาจจะว่านายฉ่ำ ฯ ถูก เรื่องนี้เยาวชนรุ่นหลังจะเป็นผู้ตัดสิน บางทีไม่แน่ ตอนที่นายฉ่ำกล่าวในสภานั้นก็กล่าวด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่เมื่อสภา ฯ เห็นว่าเป็นการหยาบคาย ก็ให้ถอน ก็ถอนไปแล้ว แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากว่าจะมาดัดแปลงถ้อยคำของสมาชิกที่จดไว้ในรายงานการประชุมแล้วก็ไม่มีอะไรเสีย มีแต่ดี ๆ ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นสมมติว่า ส.ส. แห่งนครเชียงใหม่นี้เกิดเป็นเหี้ยขึ้นมาแล้ว คนเขาอาจจะด่าว่าเหี้ย...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณไสว ฯ คุณน่ะขอให้ระมัดระวังหน่อยคุณ

นายไสว สวัสดิสาร (นครศรีธรรมราช) : ขอประทาน ผมสมมติ ท่านประธาน ฯ ผมสมมติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ถูกเลย ถ้าสมมติอย่างนั้น ก็ตายโหงหมดกันต่อไป ผมขอเตือนคุณอย่าใช้คำพูดอย่างนี้ บอกให้รู้

นายไสว สวัสดิสาร (นครศรีธรรมราช) : ขอประทาน เมื่อท่านประธาน ฯ ทักอย่างนี้ ผมก็ไม่ว่า จะถอนกลับมาใช้ แต่เป็นคำสมมติ เวลานั้นผู้พูดอาจจะเข้าใจว่าอย่างนั้น เขาจึงด่าว่าอย่างนั้น แต่คำด่าอย่างนั้นอาจจะเหมาะแก่ที่ประชุม ที่ประชุมเขาให้ถอน เขาก็ถอนไปแล้ว ไม่ควรจะรื้อฟื้นขึ้นมา เราจะมาแต่งอะไรไม่ได้ เนื้อแท้มันทองเนื้อ ๗ ให้มันเป็นทองเนื้อ ๙ อยู่ เราจะมาทำทองเนื้อ ๗ ให้เป็นทองเนื้อ ๑๐ แล้วแก้มาให้เหลือ ๗ นั้นมันไม่เป็นของแท้ มันเป็นของเทียม เพราะฉะนั้นที่ ส.ส. แห่งนครเชียงใหม่ ขอโทษคือ คุณทองดี ฯ กล่าวนั้น สภา ฯ นี้อย่าให้แก้ ให้ติดไว้อย่างนั้น

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ตามความเข้าใจของผมนั้น ถ้าหากว่าสมาชิก ฯ ผู้ใดกล่าวถ้อยคำซึ่งไม่สมควรในสภา ฯ นี้แล้ว และถ้าประธานสภา ฯ หรือที่ประชุมในสภา ฯ นี้ให้ถอนคำพูดนั้น และสมาชิกผู้นั้นก็ได้ถอนไปแล้ว ขอถอนคำพูดนั้นไปแล้ว ก็แปลว่าไม่มีคำพูดนั้นปรากฏในสภา ฯ นี้ ไม่ใช่ให้มีเป็นเอกสารปรากฏอยู่ในรายงานการประชุม เพราะคำว่าถอนนั้นหมายความว่าไม่มี แล้วเหตุใดจะให้ปรากฏในรายงานการประชุมอีก ผมจึงเห็นว่าตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ส.ส. เชียงใหม่กล่าวมานั้นเป็นการถูกต้อง ไม่ควรจะมีให้ปรากฏ เพราะเหตุว่าเขาขอถอนคำพูดนั้น แปลว่าคำพูดนั้นไม่มีแล้ว เพราะเหตุใดจึงจะให้ปรากฏอยู่อีก เพราะฉะนั้นควรจะแก้ไขเสียให้ถูกต้อง

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ประเด็นที่เราโต้เถียงกันอยู่นี้ที่คุณทองดี ฯ เสนอขึ้นมาบอกว่า ในรายงานการประชุมนั้นมันมีถ้อยคำของครูฉ่ำ ฯ ที่กล่าวไปนั้นเป็นคำหยาบอยู่ด้วย แล้วก็ยังมีคำนั้นปรากฏอยู่ในรายงานการประชุม คุณทองดี ฯ เสนอว่ามันไม่ควรจะมี ประเด็นก็มีอยู่เพียงเท่านี้ ไม่ควรที่จะมีการอภิปรายกันไปยืดเยื้อว่าคำพูดเช่นนั้นควรจะพูดหรือไม่ควรพูด แล้วก็มีการอภิปรายกันเป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นประเด็นที่เราเถียงกันอยู่นี้ก็มีอยู่เพียงว่า สมควรที่เราจะมีถ้อยคำของครูฉ่ำ ฯ ไว้ในรายงานการประชุมหรือไม่ หรือว่าควรจะขีดออก มีอยู่เพียง ๒ ประเด็นเท่านั้น เพราะฉะนั้นกระผมขอให้ท่านประธาน ฯ ใช้อำนาจหน้าที่ของท่าน ให้ลงมติในเรื่องที่ว่าควรจะให้มีถ้อยคำของครูฉ่ำ ฯ ไว้หรือไม่ หรือควรจะขีดออกตามที่คุณทองดี ฯ เสนอ มีอยู่เพียงเท่านั้น

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒) : ก่อนที่เราจะพิจารณาไปเป็นประการใดนั้น ขอให้ท่านหันไปพิจารณาในรายงานการประชุมครั้งก่อน ๆ มานั้นมีการถอน คือในสมัยหนึ่งเมื่อครั้งข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ได้มีผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ คนหนึ่งได้กล่าวหารัฐบาลพระยาพหลพลพยุหเสนา บอกว่ารัฐบาลนั้นเป็นโจรคอยปล้นประชาชน และผลที่สุดพอมีการทักท้วงขึ้น สมาชิกผู้นั้นได้ขอถอนต่อที่ประชุม รายงานก็บันทึกข้อความไว้อย่างนั้นว่า ผลที่สุดสมาชิกผู้นั้นก็ขอถอน แล้วในระยะต่อมาก็มีอีกหลายเรื่องหลายประการก็ทำกันมาอยู่อย่างนี้ แล้วทำไมเราจะมาทำเฉพาะกรณีในวันนี้ให้เป็น

อย่างอื่น เพราะฉะนั้นในเรื่องของประวัติของสภา ฯ นั้นจะต้องมีให้คนเห็นเขาเห็น ถ้าหากว่าถอน ๆ อะไร เขาทำข้อความอะไรขึ้นเขาจึงถอน ข้อความในนั้นจะต้องเป็นถ้อยคำที่ควรรังเกียจหรือว่าเป็นคำหยาบคายอะไรต่าง ๆ นั้นจึงจะปรากฏว่าบังคับให้เขาถอนได้ นี่เป็นไปตามข้อบังคับของการประชุมในเรื่องการถอน

พันโท ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม (นครนายก) : ดิฉันได้นั่งฟังท่านสมาชิกผู้มีเกียรติต่างก็ได้กล่าวถึงการที่ได้กล่าวถ้อยคำหยาบคายในสถาบันอันนี้ ดิฉันรู้สึกมีความเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่จะเรียนความรู้สึกของผู้หญิงทั่ว ๆ ไปที่ได้ฟังข่าวการประชุมสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ต่างก็มีความตระหนกตกใจเป็นอันมากในการที่ได้รับฟังจากท่านสมาชิก ฯ ซึ่งอยู่ในสถาบันสูงสุดแห่งชาตินี้ได้กล่าวคำหยาบคายซึ่งไม่คิดว่าจะอยู่ในสถาบันอันสูงนี้ ในการที่ดิฉันพูดขึ้นนี้ก็อยากจะใคร่ขอเสนอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ตระหนักถึงความสำคัญ ได้ตระหนักถึงเกียรติอันสูงสุดของสถาบันนี้ ขอโปรดอย่าได้ใช้ถ้อยคำที่หยาบคายเป็นที่น่ารังเกียจจนเป็นที่น่ากลัวเมื่อใครได้ฟังแล้ว ดิฉันเห็นว่าสถาบันนี้คงได้ตระหนักในข้อนี้ ดิฉันขอเสนอว่าต่อไปโปรดอย่าใช้ถ้อยคำหยาบคาย เมื่อเราจะพูดในสถาบันนี้เราควรจะว่ากันด้วยเหตุผล ควรจะว่ากันในหลักการ ควรจะเอาข้อเท็จจริงมาว่า ไม่ใช่กล่าวคำเสียดสี ไม่ใช่เอาเรื่องส่วนตัว ไม่ใช่เอาเรื่องของคำหยาบคายมากล่าวกัน เพราะฉะนั้นการที่สภา ฯ ของเราได้มีถ้อยคำที่หยาบคายไปแล้วนั้น ตามธรรมดาก็มีบันทึกในนั้นบันทึกอยู่ แต่ว่าต่อไปก็ขอได้โปรดอย่าใช้ถ้อยคำหยาบคายนั้นด้วย

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : ความจริงเรามาวินิจฉัยปัญหาที่กำลังโต้กันนี้มาเป็นปัญหาที่ว่ารายงานการประชุมครั้งที่แล้วมา ....

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : กระผมอยากจะให้ทำไมโครโฟน (Microphone) ให้ดีเสียก่อนไม่ได้ยิน กระผมเป็นเจ้าของญัตติฟังแล้วจะได้แก้กัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องหรอกท่าน รู้แล้ว

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง) : แต่ว่าวินิจฉัยไปแล้วถ้อยคำที่ว่าไปแล้วน่าเสียใจว่าท่านสมาชิก ฯ มาทักท้วง ไม่ใช่กล่าวคำหยาบ รายงานการประชุมสมาชิก ฯ เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ที่ไม่ได้อ่านดู ข้าพเจ้าได้นั่งฟังคุณน้ำ ฯ พูดในวันนั้นก็ไม่เกิดความรู้สึกในคำพูดว่าเป็นการเสียหายอย่างใด ทีนี้ถ้าหากว่าในรายงานการประชุมนั้นท่านสมาชิกพูดไปอย่างไรในการจดรายงานการประชุมนี้ก็ได้จดตามคำพูด

แต่เมื่อไปถึงกรรมาธิการแล้ว แต่ถ้ากรรมาธิการไปตบแต่งข้อความในรายงานการประชุมนั้นก็จะไม่มีความหมายแต่ประการใด แต่ก่อนมานั้นตามธรรมดาแล้วสภานี้ได้เคยปฏิบัติมาเหมือนอย่างที่ท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ คือคุณสุวิชช ฯ ได้กล่าวเมื่อกี้นี้ ถ้าหากว่าเมื่อท่านสมาชิก ฯ พูดประการใดแล้วเจ้าหน้าที่ก็จดบันทึกไปตามนั้น ถ้าหากว่ามีการขอถอนก็จดตามคำกล่าวขอถอน เจ้าหน้าที่ก็บันทึกไว้ละเอียด แต่เมื่อสัก ๓—๔ ปีมานี้กรรมาธิการได้ตรวจรายงานการประชุมไปตบแต่งถ้อยคำเสียใหม่จนกระทั่งไขว่เขวผิดความจริงเป็นจำนวนมากหลายครั้งหลายหน เราเคยได้แต่เรื่องที่สละสลวย เรื่องที่มองในแง่ดีแต่อย่างเดียว แต่ความคิดความเห็นโดยสุจริตใจควรจะมีไว้บันทึกไว้เป็นหลักฐาน อย่างการที่สมาชิกจังหวัดเชียงใหม่คือคุณทองดี ฯ พูดว่าควรจะแต่งให้สวย นั่นเป็นการทำให้ข้อเท็จจริงที่พูดไปที่ควรบันทึกไว้ผิดไปจากความเป็นจริง การตบแต่งถ้อยคำที่ผิดจากถ้อยคำเป็นจริงการผิดวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง คือหมายความว่ายอมรับรู้ข้อเท็จจริงที่ได้พูดไปแล้วไปตบแต่งถ้อยคำเสียใหม่ ก็ไม่น่าที่ท่านผู้แทน ฯ ทั้งหลายจะได้อนุมัติให้กรรมาธิการกระทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้จึงมาถูกต้องแล้ว แล้วถ้อยคำที่กล่าวนั้นเรานั่งฟังกันก็รู้สึกว่าไม่หยาบคาย แต่รู้สึกว่าไม่เรียบร้อยเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าเป็นเช่นนั้นเราควรที่จะรักษาความศักดิ์สิทธิ์ รักษาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่กล่าวออกมาจากปากคำของสมาชิก ฯ เป็นหลักฐานต่อไป

อีกข้อหนึ่ง ถ้าหากว่าเรานึกว่าอยากจะให้สภานี้เต็มไปด้วยความดี การพูดการจาควรให้เป็นไปโดยสุภาพเรียบร้อยถูกต้องวัฒนธรรมด้วยกันหมด ก็ควรจะเป็นอย่างที่ท่านสมาชิกที่ได้กล่าวเมื่อกี้ การกล่าวอะไรก็ตามขอให้กล่าวในสิ่งที่มีเกียรติระมัดระวังไว้ก่อน บางคนไม่ระมัดระวัง รายงานการประชุมที่จดก็ต้องจดไปตามนั้น ถ้าอย่างนี้ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นไม่มีแต่อย่างไรก็ตามสภานี้ก็ควรจะน้อมรับคำสั่งของท่านสมาชิกที่ท่านกล่าวเมื่อกี้นี้ เพื่อต่อไปในอนาคตเราจะไม่ต้องมาเสียเวลาพิจารณาปัญหารายงานการประชุมเพียงแต่เล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ นี่เป็นความคิดความเห็นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ประธาน ฯ น่าจะระงับเรื่องนั้นเสียชี้ขาดไปได้แล้ว จึงขอร้องท่านประธาน ฯ

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร): ในฐานะที่กระผมเป็นกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมอยู่ด้วยผู้หนึ่ง ขอประทานกราบเรียนว่าปัญหาเรื่องนี้เกิด

ขึ้นมาจากการปฏิบัติผิดตามข้อบังคับข้อ ๑๔๐ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ใช้ถ้อยคำอันพึงรังเกียจและท่านประธาน ฯ ก็ได้วินิจฉัยชี้ขาดไปตาม ข้อบังคับข้อ ๑๔๐ ท่านสมาชิกผู้นั้นก็ได้ถอนคำพูดไปแล้ว ปัญหาจึงมีว่า ถ้อยคำที่ปรากฏในรายงานการประชุมควรจะเป็นอย่างนั้นหรือควรจะให้แก้ไขมีสมาชิกท่านหนึ่งอภิปรายทำนองเห็นอกเห็นใจว่า กรรมาธิการอาจจะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขถ้อยคำของท่านผู้นั้น ข้าพเจ้าขอกราบเรียนยืนยันในนาม ของกรรมาธิการชุดนี้ ว่าเราไม่ได้แตะต้องแก้ไขถ้อยคำของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่กล่าวในที่ประชุมนี้เลยแม้แต่น้อย นอกจากเราจะยินกับหูของเราเอง แล้วกรรมาธิการชุดนี้ยังได้มีหลักฐานของทางสภา ฯ บันทึกทางชวเลขทางหนึ่งทางใดและทางอัดเทป (Tape) อีกทางหนึ่ง เอาทั้งสองสามอย่างนี้มาสอบดูแล้วก็ปรากฏว่าได้เป็นไปอย่างที่ได้บันทึกมานี้ และข้อเท็จจริงเหตุการณ์ในวันนั้นได้เกิดขึ้นอย่างที่บันทึกมานี่ กระผมรู้สึกเสียใจที่มีท่านผู้มีเกียรติผู้หนึ่งมาทักท้วงจะให้ลบจะให้ขีดฆ่าตอนนี้ออก คำว่าถอนนั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ถอนนั้นมิได้หมายความว่าให้ขีดฆ่า ขูด ลบ ถอนนั้นก็หมายความว่าเมื่อได้มีการถอนแล้วก็เป็นอันว่าเรื่องเหล่านั้นไม่มี แต่ว่าในรายงานการประชุมต้องมี มีตัวหนังสือปรากฏอยู่ แต่ว่าในที่ประชุมนี้ถือว่าไม่มีถ้อยคำนั้นในที่ประชุมนี้แล้ว เพราะท่านผู้มีเกียรติผู้นั้นได้ถอนไปแล้ว คือว่าถ้าหากว่าจะให้มีแต่ถ้อยคำที่ว่าถอน ที่มาของคำว่าถอนนั้นไม่มี หน่อยท่านก็จะมาเล่นเอากรรมาธิการชุดนี้ว่า เรื่องที่เขาพูดมาอย่างไร ทำไมจึงมาปรากฏตอนท้าย ตอนต้นที่มาของคำว่าถอนนั้นไปไหน โดนทั้งขึ้นทั้งล่องอย่างนี้ก็ไม่ไหว เพราะฉะนั้นจำเป็นที่จะต้องกราบเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่า เหตุมันไปอย่างไรมาอย่างไร แล้วขอประทานยืนยันตามที่เสนอมานั้น แต่ว่าที่ประชุมนี้จะเห็นเป็นอย่างอื่น เช่นต้นว่าจะให้ขีดฆ่าตอนนั้นออกหรืออย่างไรนั้น ก็แล้วแต่ที่ประชุมนี้จะวินิจฉัย

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : กระผมเคยเห็นท่านประธานเข้มแข็งมานานแล้ว แต่คราวนี้ทำไมถึงอ่อนไปก็ไม่รู้ กระผมขอให้ลงมติเถอะ เรื่องไม่เป็นเรื่องเลย กระผมขอเสนอให้ลงมติ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอขอให้ลงมติแล้ว มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ฉะนั้นจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยสำหรับรายงานการประชุม ว่าอย่างไรคุณทองหยัด

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ความจริงเรื่องนี้ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดศรีสะเกษหรือหัวหน้าพรรคเศรษฐกรว่าเป็นเรื่องเล็กนั้นข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องใหญ่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยว คุณจะเปิดอภิปรายต่อไปใช่ไหม

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมจะพูดในเรื่องนี้ ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ มีผู้เสนอขอปิดอภิปรายแล้ว คุณจะขอเปิดอภิปรายต่อไปใช่ไหม

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ใช่ครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอ้าใช่ ขอเปิดเสียก่อน เสร็จแล้วผมจะให้คุณพูดเป็นคนแรก

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดกรุณารับรอง เพราะเป็นเรื่องใหญ่

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : สำหรับการรับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๓ มีผู้เสนอขอให้แก้ถ้อยคำตอนหนึ่งของคุณเน้ำ ฯ กล่าวเป็นคำหยาบว่าควรจะเอาออก ก็ได้อภิปรายกันมาแล้ว ก็มีผู้เสนอให้ปิดอภิปราย และอีกคนหนึ่งขอให้เปิดอภิปราย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า ควรจะปิดอภิปรายหรือเปิดอภิปราย ท่านผู้ใดเห็นสมควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรปิดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่วนมากท่าน ต่อนี้ไปข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สำหรับรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งที่ ๓ มีถ้อยคำ ๆ หนึ่งที่คุณเน้ำ ฯ กล่าวปรากฏในรายงานการประชุมเป็นคำหยาบ นั้นมีผู้เสนอขอให้ตัดออก

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ฯ อย่าโมเม ผมไม่ได้บอกให้ตัดออก ให้เปลี่ยนแปลงถ้อยคำให้สละสลวย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณจะให้เปลี่ยนว่าอย่างไรล่ะ

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : บอกไม่นั้นว่ากล่าวคำหยาบคาย เท่านี้เป็นพอท่านประธานฯ ลองอ่านดูให้ดี ในนั้นอ่านดู แหม พูดไม่น่าจะกล่าวเลย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ อย่าพูดๆ คุณเสนอเถอะ เสนอจะให้แก้ว่าอย่างไร

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ให้แก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้แก้ไขเฉยๆ ไม่ได้ จะให้แก้ว่าอย่างไร

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ท่านโปรดอย่าลืมว่า เพราะเจ้าตัวผู้กล่าวอภิปรายนั้นได้ถอนแล้ว ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยว ท่านอย่าเถียงข้าพเจ้า ท่านจะแก้ว่าอย่างไรเสนอมา ที่ประชุมเขาจะได้พิจารณา จะตัดออกหรือให้แก้

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้แก้ไขถ้อยคำ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แก้เฉยๆ ไม่ได้ แก้ว่าอย่างไร

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : แก้ว่า ท่านสมาชิกสภาฯ ผู้มีเกียรติแห่งนครศรีธรรมราชได้กล่าวคำหยาบอันไม่พึงบังควรจะพึงในที่นี้ เพราะท่านก็ได้ถอนแล้ว ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ คือท่านเสนอว่าจะแก้ว่าอย่างไร ก็ต้องบอกมาซิ ให้แก้ว่าอย่างไร ไม่มีมติให้แก้เฉยๆ ท่านจะแก้อย่างไรได้เล่า

นายสอิ้ง มารังกูล (บุรีรัมย์) : ท่านประธานฯ ครับลงมติได้แล้ว รักษาระเบียบหน่อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องๆ ท่าน ข้าพเจ้ารู้ดี ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะแก้ไขถ้อยคำหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะแก้ไข โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่วนมาก เป็นอันว่าคงให้เป็นไปตามเดิม

ต่อไปก็เป็นการรับรองรายงานการประชุม ครั้งที่ ๑, ๒, ๓/๒๕๐๐ (สามัญ) ชุดที่ ๒ ถ้าไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมคนเดียวไม่รับรอง ญัตติของกระผมเสนอขึ้นมา ต้องถามว่าใครรับรองรายงานการประชุมโดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งที่ ๓ นี้ ยกมือขึ้น ท่านก็ไม่เห็นจะให้รับรองไปหมด ไม่ได้ผิดข้อบังคับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ได้ ๆ เอาละ มีคนค้าน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับรองรายงานการประชุมทั้ง ๓ คราวบ้าง โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่รับรอง โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่วนมากแล้ว เป็นอันว่าประชุมรับรองรายงานการประชุมทั้ง ๓ ครั้ง

ต่อไปหมายเลข ๓. กระทู้ถามด่วน มีอะไรบ้าง

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ก่อนที่จะถึงวาระกระทู้ เพราะวันนี้กระทู้ของผมไม่มีครับ ผมจะขอทวงสิทธิ์ต่อท่านประธานฯ เหตุใดท่านประธานฯ จึงได้ตัดกระทู้ของผม กระผมสงสัย กระผมได้ไปติดต่อที่กองการประชุม ไปดูบันทึกของท่านประธานฯ ลงไปแล้วบอกว่า ให้ตัดข้อความในวงเล็บบางประการว่าคำนำมากเกินไป ทางกองการประชุมเขาตัดมาเสียแล้ว ท่านกลับเขียนลงไปใหม่ว่า ข้อความนี้เป็นเสียดสีอีก ตกลงกระทู้ของนายพีร์ ตั้งมาหลายกระทู้ไม่มีเลยในสภาฯ จะว่าอย่างไรกัน ท่านไปจัดของคนอื่นเข้าในระเบียบวาระหมด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่หรอกท่าน คือว่ากระทู้ที่ถามมามีมากมายเหลือเกิน ข้าพเจ้าต้องจัดไปตามลำดับ ถ้าข้าพเจ้าเห็นใครสมควร ก็เข้ามาเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องกะพอดี ๆ สำหรับวันหนึ่ง ๆ

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ท่านผู้เป็นประธานฯ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ท่านนั่งเสีย

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ขอกราบเรียนก่อนครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องหรอกท่าน มาพิดต่อกับข้าพเจ้าเป็นส่วนตัวก็ได้

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ไม่ได้ครับ กระผมขอกราบเรียนหน่อยท่านประธานฯ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้ด่วน

นายพีร์ บุนนาค (สุพรรณบุรี) : ขอประทานอีกนิดเถอะ ตกลงกระทู้ของผมไม่ให้เข้า ว่าอย่างไรกันล่ะ ผมจะทวงสิทธิ์ ราษฎรเขาเลือกกระผมมา...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นั่งเถอะ ไม่มีในระเบียบวาระด้วย โปรดนั่ง

ต่อไปกระทู้ด่วนของนายทองดี อิสราชีวิน เรื่องรถตู้สินค้าในจังหวัดภาคเหนือขาดแคลน ถามกระทรวงคมนาคม เชิญได้

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ด่วนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้

รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า ในระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคมศกนี้ ทางเจ้าหน้าที่การรถไฟแห่งประเทศไทยไม่ยอมจ่ายตู้รถสินค้าให้แก่พ่อค้าในจังหวัดภาคเหนือ กระทำให้สินค้าพืชผลต่าง ๆ ต้องตกค้างอยู่ตามสถานีต่าง ๆ ในจังหวัดภาคเหนือประมาณ ๗๐๐ ตู้ ซึ่งกำลังรอการขนส่งไปจังหวัดพระนคร ทั้งนี้จึงเป็นสาเหตุให้บรรดาพ่อค้าตลอดจนชาวนา ชาวสวนได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง เมื่อรัฐบาลทราบ ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า รัฐบาลจะสั่งให้การรถไฟแห่งประเทศไทยรีบเร่งส่งรถตู้สินค้าขึ้นไปช่วยเหลือ จัดการบรรทุกสินค้าของพ่อค้าตามสถานีในจังหวัดภาคเหนือโดยด่วนจะได้หรือไม่.

พลอากาศโท มุนี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษฎ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตอบแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม) : กระทรวงคมนาคมขอตอบว่า

๑. ในข้อที่กล่าวว่าเจ้าหน้าที่ของการรถไฟไม่ยอมจ่ายรถตู้สินค้าให้แก่พ่อค้าในภาคเหนือกระทำให้พืชผลต่าง ๆ ตกค้างนั้น ขอเสนอตัวเลขการจ่ายรถในแขวงพิษณุโลกลำปางตั้งแต่สถานีบางหลวงถึงสถานีเชียงใหม่ประจำเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม ๒๕๐๐ ให้ทราบดังนี้ ในมกราคมจ่ายรถเหมาหลัง ๑๕๗๐ หลัง รถภาระ ๔๙๗ หลัง รวม ๒,๐๖๗ หลัง ในกุมภาพันธ์จ่ายรถเหมาหลัง ๑,๒๙๐ หลัง

รถภาระ ๔๖๗ หลัง รวม ๑,๗๕๗ หลัง มีนาคมจำนวนเหมาหลัง ๑,๓๗๘ หลัง รถภาระ ๕๒๒ หลัง รวม ๑,๙๐๐ หลัง จากตัวเลขข้างต้นย่อมแสดงให้เห็นว่าได้มีการจ่ายรถให้ตลอดเวลาแก่พ่อค้าประชาชน

๒. โดยปกติทุก ๆ ปีข้าวเก่าจะเริ่มระบายไปสู่ตลาดข้าวสารกรุงเทพ ฯ ประมาณปลายเดือนกันยายนจากเหนือ ภาคกลางและภาคอีสาน ในตุลาคม พฤศจิกายนและธันวาคม แต่ในปี ๒๔๙๙ คงมีแต่ภาคอีสานและภาคกลางเท่านั้นที่ระบายไปตลาดกรุงเทพ ฯ ซึ่งการรถไฟก็ได้เดินขบวนรถขนสนองความต้องการให้ แต่ภาคเหนือพ่อค้าโรงสีไม่ระบายข้าวเก่าเช่นทุก ๆ ปี เพราะยังไม่พอใจราคาตลาด มาเริ่มต้นระบายเอาเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จึงทำให้สต๊อกข้าวเก่าเหลืออยู่มาก อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปลาย พ.ศ. ๒๔๙๙ ตลอดมาการรถไฟคงเดินขบวนรถ ๖๐๐ คือ ระหว่างกรุงเทพ ฯ กับเชียงใหม่ และ ๖๑๗ ระหว่างบางซื่อกับลำปาง ซึ่งเป็นขบวนรถสินค้าหลัก ระบายข้าวและพืชต่าง ๆ อยู่ จากภาคเหนือเป็นประจำ เมื่อเกิดมีความต้องการส่งข้าวสารมากขึ้นกว่าปกติ ก็ได้พยายามส่งรถบรรทุกดังกล่าวไปกับขบวนรถสินค้าทั้งสองขบวนนี้ให้ครบเท่าที่จะกระทำได้ และได้จัดเพิ่มขบวนรถสินค้าที่ ๖๐๙ ระหว่างบางซื่อกับลำปางมีรถพ่วง ๓๖ หลัง เดินทุก ๆ ๓ วัน นอกเหนือจากขบวนรถสินค้าที่เดินตามปกติมาตั้งแต่ปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๐ ต่อมาได้จัดเพิ่มขบวนรถ ๖๔๗ จากบางซื่อขึ้นอีกหนึ่งขบวน เดินถึงจังหวัดลำปางทุก ๆ ๔ วัน มีรถพ่วง ๓๖ หลัง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๐๐ เป็นต้นมา ฉะนี้ จึงมีระบบขบวนสินค้าเดินระหว่างภาคกลางและภาคเหนือรวม ๔ ขบวน

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอประทานกระทู้ถามครั้งที่ ๑ ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้าแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมนั้น ข้าพเจ้าก็ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง เข้าใจว่าวันนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมคงจะติดธุระหรือประชุมที่ไหนก็ไม่ทราบ แต่เท่าที่ท่านได้ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้าในครั้งแรกเมื่อกี้นี้ทำให้ข้าพเจ้าดีใจและสงสัยเป็นอย่างมาก ท่านอ้างบอกว่าได้จัดรถตู้สินค้าขึ้นไปจังหวัดเชียงใหม่ตั้งแต่เดือนมกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม ๒๕๐๐ และมากขึ้นเป็นลำดับ ได้เพิ่มให้อยู่เสมอ ๆ นั้น เรื่องคำตอบที่ท่านตอบกระทู้นี้คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง

ทั้งนี้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่านับตั้งแต่เดือนมกราคมต้นปี ๒๕๐๐ มาจนถึงปัจจุบันนี้ยังปรากฏว่าประชาชนพลเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวสวน ชาวนา ตลอดจนพ่อค้ายังไม่ได้รับความสะดวกในการจัดส่งสินค้าขึ้นตู้ ทั้งนี้ท่านทราบหรือไม่ว่าเวลานี้ในสถานีเชียงใหม่ก็ตาม ที่ขุนยางเต็มก็ตามในเขตอำเภอสารภีจังหวัดเชียงใหม่ และสถานีป่าเส้าในเขตจังหวัดลำพูนตลอดจนสถานีลำปาง ในเขตจังหวัดลำปางล่องไปจนถึงสถานีเด่นไชยในเขตจังหวัดแพร่นั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าเวลานี้มีสินค้ากองอยู่ที่นั่น และนอกจากนี้ ท่านทราบหรือไม่ว่าเวลาพ่อค้าไปติดต่อแล้วทำให้เขาเดือนร้อน ท่านทราบไหม เดือดร้อนอย่างไร เวลาไปขอต่อนายสถานีก็อ้างไม่มีตู้ ไม่มีรถ อย่างนี้เป็นต้น นอกจากว่าถ้าจ่ายค่าป่วยการ แล้วจึงจะจ่ายตู้ให้ อย่างนี้ท่านทราบหรือไม่ อันนี้ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านต่อไปว่า ที่ท่านอ้างว่าตั้งแต่เดือนมกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม เมษายน พฤษภาคมหรือมาจนถึงเดี๋ยวนี้ท่านได้ส่งรถตู้สินค้าขึ้นไปจัดการขนสินค้าในจังหวัดเชียงใหม่ มีกระเทียม หอม ครั่ง ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ตลอดจนข้าวสารของโรงสี สหกรณ์ในจังหวัดเชียงใหม่นั้น ก็นี่ท่าน จะแยก และตัวเลขให้ข้าพเจ้า ทราบ ไหมว่าตั้งแต่เดือน มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคมเข้ามาเดือนนี้ ท่านส่งรถตู้ไปจำนวนเท่าไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดลำพูนเขตสถานีป่าเส้ากับสถานีลำพูนนั้น ท่านส่งไปกี่ตู้ในระยะ ๔—๕ เดือน และนอกจากนี้ลำปางก็เช่นเดียวกัน และเด่นไชยจังหวัดแพร่ก็เช่นเดียวกัน ท่านจัดส่งไปกี่ตู้ นี่ข้าพเจ้าขอซักท่านครั้งแรกก่อน

พลอากาศโท มุนี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษฎ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการตอบแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม) : ตามที่ท่านผู้แทนได้ซักถามในข้อรายละเอียดเช่นนั้นก็ไม่ได้ปรากฏในกระทู้นี้ ก็ยังไม่ได้เตรียมมาอย่างไรก็ดี ท่านถามแต่เพียงว่ามีรถไม่พอและก็จ่ายรถไม่พอ จะจัดการเร่งรัดให้เพียงใด จึงได้เรียนตอบแต่เพียงว่าเมื่อนอกจากขบวน ๒ ขบวนที่ได้จัดเป็นประจำแล้ว เมื่อได้ปรากฏว่ามีสินค้าตั้งค้างอยู่มากก็จึงได้จัดเพิ่มขบวนรถขึ้น แต่อย่างไรก็ดี ก็พอทราบจำนวนรวมอยู่บ้างว่า เช่นในเดือนกุมภาพันธ์ ซักตัวอย่างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ นั้น ได้มีรถบรรทุกเพียง ๘๔๓ แต่ว่าในเดือนเดียวกันนั้นใน ๒๔๙๙ จำนวนรถถึง ๑,๒๒๖ และในปี ๒๕๐๐ นี้ เป็น ๑,๒๙๐ ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ จัดให้ ๘๔๖ ในเดือนเดียวกันใน พ.ศ. ๒๔๙๙ ๑,๓๐๓ และใน พ.ศ. ๒๕๐๐

๑.๓๙๘ ดังนี้เป็นต้น แปลว่าทางการรถไฟพยายามเมื่อได้ตระหนักว่ามีสินค้าคั่งค้างก็ได้พยายามเพิ่มรถขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขบวน ๒ ขบวนเป็นพิเศษที่ได้จัดมานั้นก็ได้จัดพยายามทำได้อย่างดีที่สุดแล้ว อย่างไรก็ดี เพราะว่าข้าวซึ่งควรจะระบายมาก่อนนั้น ระบายมาช้าหน่อยก็ย่อมคั่งกับสินค้าหรือพืชไร่พืชอื่น ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นทั้งนั้นก็ดี ก็ได้พยายามจัดรถเพิ่มขึ้นดังที่ได้ประจักษ์อยู่แล้ว ถ้าหากว่าต่อไปอีกสักหน่อย เวลาอีกสักราวเดือนหรืออะไรเหล่านี้ละก็เมื่อพืชผลบางชนิดวายลงแล้วละก็อาจจะมีรถเหลือเพื่อสำหรับข้าวอะไรยิ่งขึ้นอีก

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าลุกขึ้นมาซักเป็นครั้งที่ ๒ ตามที่ท่าน รัฐมนตรี ว่าการ กระทรวง ศึกษาธิการ ได้ ตอบ ข้อซักถาม ของ ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังรู้สึกข้องใจและสงสัยอยู่อีกมาก ที่ท่านบอกว่าได้ช่วยเหลือส่งไปเท่านั้นตู้เท่านี้ตู้นั้น ความจริงข้าพเจ้าขอถามเฉพาะปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี ๒๕๐๐ ท่านไม่จำเป็นจะต้องไปกางประวัติศาสตร์ ๒๔๙๘—๒๔๙๙ มาพูด ข้าพเจ้าไม่เอา เวลานั้นราษฎรเดือดร้อน ที่ท่านบอกว่าตู้พอ ไม่พอเป็นความสัตย์จริง ๆ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ราษฎรโอดครวญอยู่เสมอ นี่ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อท่านจ่ายตู้รถให้แก่ราษฎรในจังหวัดแพร่ ลำปาง ลำพูน และเชียงใหม่ ๔ จังหวัดนี้ไม่พอแล้วยังเป็นผลกระทบกระเทือนให้จังหวัดเชียงราย จังหวัดน่าน นี่จังหวัดภาคเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ๖ จังหวัดเป็นเมืองเกษตรกรรม ผลิตพืชผลของเขาขึ้นมา เดี๋ยวนี้เมื่อผลิตขึ้นมาแล้วขายไม่ได้หมด หรือขายได้คนกลางก็ไปกดราคา เขาบอกว่าทำไมถึงกดราคาท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ก็บอกว่าเอ้า ไม่มีตู้รถไฟ ฉันก็ต้องซื้อของแกถูก ๆ นี่ท่านทราบหรือไม่ว่าพฤติการณ์อย่างนี้เป็นผลเสียหายให้แก่เกษตรกรของชาติ นี่ท่านทราบหรือไม่ แล้วนอกจากนี้ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามให้ชัดเจนแจ่มแจ้งอีกว่าเอาใกล้ ๆ ก็แล้วกัน ในระหว่างเดือนเมษายน พฤษภาคม มิถุนายน เอา ๓ เดือนนี้ ปี ๒๕๐๐ ท่านส่งตู้รถไฟไปให้สถานีเด่นไชยกี่ตู้ ตู้รถสินค้าสถานีลำปางกี่ตู้ สถานีลำพูน และป่าเส้ากี่ตู้ จังหวัดลำพูนและสถานีป่ายางเลิ้ง และสถานีเชียงใหม่ กี่ตู้ เอาเท่านี้ ท่านส่งไปกี่ตู้ และท่านทราบไหมว่าราษฎรไม่พอ ตู้เหล่านี้ไม่พอพ่อค้ามาโอดครวญกับข้าพเจ้า จนเป็นสาเหตุให้ข้าพเจ้ามีหนังสือด่วนมากพิเศษไปกราบเรียน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. นี้ จนบ้านนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับคำตอบชี้แจงจากท่านนายก ฯ เลย นี่จะไม่ให้ข้าพเจ้าไม่

สงสัยอย่างไร นี่เป็นความจริงหรือไม่อย่างไร ที่ปรากฏข่าวขึ้นว่าท่านได้ส่งตู้รถไฟขนสินค้าไปภาคอีสานก่อนกรณีเลือกตั้งนั้นเป็นความจริงอย่างไรหรือไม่ นี่ข้าพเจ้าขอเรียนซักถามเท่านี้ก่อนเป็นครั้งที่สองเท่านี้ก่อน

พลอากาศโท มุนี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษฎ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ตอบแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม) : การที่มาให้ข้าพเจ้ามาให้ตัวเลขรายละเอียดเป็นสถานีไปในขณะนี้ย่อมทำไม่ได้ ถ้ารายละเอียดเช่นนี้อาจจะได้จากเจ้าหน้าที่ซึ่งพร้อมที่จะให้ตัวเลขกับท่าน ข้าพเจ้าได้เรียนตอบแต่เพียงว่า คือเนื่องด้วยว่าข้าวขนมาล่าช้า จึงทำให้มีสินค้าคั่งขึ้นในต้นปี ๒๕๐๐ อย่างนั้นอย่างไรก็ดี ทางการรถไฟได้พยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ดังจะเห็นตัวเลขที่ได้ปรากฏว่าได้ส่งตู้ขึ้นไปช่วยเหลือมากกว่า พ.ศ. ก่อน ๆ นอกจากนั้นขบวนรถก็ได้จัดเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษอีกด้วยแล้ว ได้ทำเท่าที่จะพึงกระทำได้ จริงอยู่เมื่อสินค้าคั่งมากเป็นบางฤดูกาลอย่างนี้ย่อมมีรถไม่เพียงพอ บางขณะเพียงชั่วเวลา แต่ว่าท่านก็ย่อมทราบว่าธรรมดาจำนวนรถจักรจำนวนรถบรรทุกก็ย่อมมีจำนวนจำกัด เราจะทำได้ก็เท่าที่สามารถจะช่วยให้ดีที่สุดเท่าที่จะช่วยได้ ดังที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาแล้วว่าการรถไฟได้พยายามปฏิบัติสนองความต้องการของประชาชน โดยพยายามเพิ่มจำนวนรถตู้เพิ่มขึ้นเท่าที่จะพึงกระทำได้ และข้าพเจ้าได้เรียนต่อไปว่า หากว่าพ้นฤดูลำไยหรือฤดูอะไรนี่ อาจจะช่วยเหลือในพืชอื่น ๆ หรือในเรื่องข้าวสืบต่อไปอีก ก็การรถไฟได้พยายามทำอยู่แล้ว ไม่ใช่จะปฏิเสธ บอกแล้วว่า เวลานี้รถไม่มีสินค้าคั่งค้างอาจจะมี แต่ว่าการรถไฟก็ได้พยายามสนองความต้องการอย่างเต็มที่ที่จะพึงกระทำได้ เท่าที่จะมีรถได้หมุนเวียนดังที่ได้พยายามปฏิบัติเพิ่มรถและเพิ่มขบวน ถ้าหากมีรถหรืออะไรต่อไปในภายหน้าซึ่งจะพอหมุนมาจากทางสายอื่น ๆ ได้ก็จะพยายามทำให้เป็นอย่างดีที่สุดที่จะทำได้

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอซักเป็นครั้งสุดท้ายตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบข้าพเจ้าไปสองครั้งนั้น ข้อซักถามของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง และยังไม่หายสงสัย แต่ข้าพเจ้าจะได้แสดงข้อเท็จจริงต่อไปเป็นลายลักษณ์อักษรถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมโดยเฉพาะ แต่ทั้งนี้ข้าพเจ้าจะขอซักถามท่านเป็นครั้งสุดท้าย คือครั้งหนึ่งว่าที่ท่านบอกว่าส่งรถตู้ไปช่วยเหลือมากกว่าทุก ๆ ปีคือหมายความว่าปี ๒๔๙๘ – ๒๔๙๙ ย่อมน้อยกว่าปี

๒๕๐๐ นั้น ทำไมท่านไม่บอกตัวเลขให้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านส่งไปกี่ตู้ และข้าพเจ้า
เมื่อก็ได้แยกแยะตามสถานีจังหวัดต่าง ๆ มีแพร่ ลำปาง ลำพูน เชียงใหม่ ทั้ง ๔
สถานี ขอให้ท่านแยกแยะมาจำนวนตู้และท่านส่งไปช่วงเหลือกี่ตู้ นี่ท่านก็ไม่ชี้แจง
ต่อข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเข้าใจว่าตัวเลขเหล่านี้คงไม่มีอยู่ในมือของท่าน และท่าน
ทราบหรือไม่ว่าตัวเลขที่เจ้าหน้าที่เสนอมานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจตัวเลขที่จะกล่าวว่า
ส่งมาเป็นการยกเมฆนั้น ท่านเข้าใจอย่างไร นี่ข้าพเจ้าขอให้ท่านรับทราบไว้ด้วย
และนอกจากนี้ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านว่า ท่านจะกำชับไปยังนายสถานีต่าง ๆ จะได้
หรือไม่ ว่าให้อำนวยความสะดวกให้แก่พ่อค้าที่เขามาติดต่อขอตู้ ขอประทานโทษ
อย่าไปเซ็งลี้เรียกค่าไอ้โน่นไอ้นี่ ขออย่าทำ ทั้งนี้เพราะรัฐบาลก็ได้แถลงนโยบาย
เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๐ แล้วในข้อ ๑๙ บอกว่าจะอำนวยการขนส่งให้
สะดวกอะไรยิ่งขึ้นเหล่านี้ นี่ท่านคำนึงถึงหรือเปล่านโยบายที่ท่านได้แถลงไว้ และ
เมื่อกี้ข้าพเจ้าถามท่านว่า ตู้รถสินค้าที่ส่งไปภาคอีสานเพื่อหาคะแนนเสียงตอนเลือก
ตั้ง ท่านก็ไม่ได้ตอบข้าพเจ้า ถ้าท่านไม่ตอบข้าพเจ้าก็หมายความว่าท่านส่งไปจริง
เพราะท่านเห็นว่าทางภาคอีสานทางฝ่ายท่านจะเสีย ทางด้านภาคเหนือช่างมันเถอะ
ไม่ส่ง อย่างนี้เป็นต้น นี่ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจจึงอยากจะถามท่านอีกครั้งหนึ่งว่าเท่าที่
พฤติการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วนั้น ท่านจะแก้ไขอย่างไรหรือไม่ และเดี๋ยวนี้จะขอถาม
ปัจจุบันนี้ รถตู้ทั้งหมดด้วยกันทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคอีสาน รวม
ทั้งหมดด้วยกันเวลานี้การรถไฟแห่งประเทศไทยมีกี่ตู้ รถสินค้า ขอท่านกรุณาจด
ไว้ด้วย และนอกจากนี้ข้าพเจ้าขอซักถามท่านอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าหากการรถไฟแห่ง
ประเทศไทยไม่สามารถจะอำนวยความสะดวกให้แก่บรรดาพ่อค้า ชาวสวน ชาวนา
แล้วตลอดจนรถโดยสารด้วย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า
การรถไฟแห่งประเทศไทยจะยุบเลิกเสียจะได้ไหม ปล่อยให้เอกชนเข้าทำฟรี เหมือน
อย่างประเทศอเมริกาจะได้หรือไม่ ถ้าท่านทำไม่ได้ท่านจะจัดการปล่อยให้เอกชนเขา
จัดการไหม เหมือนอย่างอเมริกาเพื่อความผาสุกของราษฎรและตามที่ท่านได้ตั้งมั่น
ในนโยบายว่า "ปชาสุขํ มหุตฺตมํ" ความผาสุกของประชาชนเป็นใหญ่นั้น ท่าน
ประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้าเกรงไปว่าจะกลายเป็น "อาตมาสุขํ มหุตฺตมํ" ความ
ผาสุกของส่วนตัวย่อมเป็นใหญ่ อันนี้มันผิดนโยบาย เพราะฉะนั้นอยากจะขอเรียน
ถามท่านเป็นครั้งสุดท้ายว่า ท่านจะรีบเร่งจัดการโดยด่วนจะได้หรือไม่ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งฤดูนี้เป็นฤดูลำไย ส่งลำไยมาขายจังหวัดกรุงเทพ ฯ ท่านจะให้ความสะดวกแก่เขาอย่างไดหรือไม่ นี่เป็นครั้งสุดท้าย

พลอากาศโท มุนี มหาสันทนะ เวชยันต์รังสฤษฏ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการตอบแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม): ข้าพเจ้าก็ได้เรียนแล้วว่าในกระทู้ถามก็ไม่ได้ถามจำนวนอะไร ข้าพเจ้ายกตัวอย่างให้เห็นว่า ในการที่จะให้ความสะดวกในคมนาคมเพิ่มยิ่งขึ้นตามตัวเลขก็ดีขึ้นกว่าปีก่อน นี่ทำอยู่แล้ว และก็ในการเพิ่มขบวนเพิ่มอะไร ทีนี้ที่ท่านจะถามเอารายละเอียดเช่นนี้ก็ต้องไปดูกันที่เจ้าหน้าที่ซึ่งเราพร้อมที่จะให้ความสะดวกที่ท่านจะไปขอทราบได้จำนวนตัวเลขที่ได้มานี้ก็ได้มาจากเจ้าหน้าที่ซึ่งรวบรวมมา ถ้าท่านสงสัยว่าตัวเลขนี้ไม่ตรงกับความจริง ท่านก็มีสิทธิที่จะไปสอบถามทำได้ แล้วก็นอกจากนั้น ที่ท่านถามว่าภาคอีสาน ก็กระทู้นี้ไม่ได้ถามถึงการจ่ายรถไฟภาคอีสาน ข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมมาตอบ แต่อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าก็เชื่อว่าการจัดรถเพราะว่าการรถไฟจัดก็เพื่อนโยบายด้วย และเพื่อการค้าด้วยธรรมดาเขาก็ต้องจัดรถไปในแหล่งที่มีสินค้า มีสิ่งที่จะขนเป็นธรรมดา การที่จะจัดรถไฟในภาคเหนือหรือภาคใต้หรือภาคอีสานอะไรก็ตามย่อมจัดไป เพราะว่ามีความต้องการเพื่อจะให้ขนสินค้า ข้าพเจ้าขอเรียนแต่เพียงเท่านี้.

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้ด่วนของนายสมพร จุริมาศ ถามเรื่อง ครูไม่พอกับจำนวนนักเรียน ถาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

นายสมพร จุริมาศ (ร้อยเอ็ด): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ด่วนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากปรากฏว่าในปีการศึกษา ๒๔๙๙ ที่ล่วงมา กระทรวงศึกษาธิการไม่สามารถบรรจุครูให้ครบตามชั้นเรียนเป็นส่วนมากทั่วราชอาณาจักร เป็นการทำความเดือดร้อนและทำความเสียหายให้แก่การศึกษาของชาติอย่างมาก ขอเรียนถามว่าในปีการศึกษา ๒๕๐๐ นี้ รัฐบาลจะจัดการเพิ่มและบรรจุครูที่ขาดอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ให้ครบได้หรือไม่เพราะเหตุใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนประจำจังหวัดชาย - หญิง ในหจังหวัดร้อยเอ็ดขาดครูมาจนทุกวันนี้

๒. ขอทราบว่า รัฐบาลจะจัดส่งครูไปยังโรงเรียนประจำจังหวัดชาย - หญิง ดังกล่าวนี้ได้หรือไม่ เมื่อใด.

พลตรี เฉลิม พงษ์สวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กระทรวงศึกษาธิการขอตอบกระทู้ของคุณสมพร ฯ ดังนี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๙ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดเพิ่มและบรรจุครูที่ขาดอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ไปแล้ว เท่าที่มีอัตราบรรจุได้ตามกำลังงบประมาณที่ได้รับ เช่นกรมสามัญศึกษามีหน้าที่จัดการศึกษาประชาบาล ได้เพิ่มให้ ๑๓๐๒ อัตรา และมัธยมสามัญศึกษา ได้เพิ่มให้ ๘๑๕ อัตรา พร้อมกันนั้นได้เจียดเงิน ก.ศ.ส. ในยอดแก้ปัญหาเด็กไม่มีที่เรียน ให้คือ ๕๐ ล้านบาท ให้อีกจำนวนหนึ่ง ส่วนครูของกรมวิสามัญก็ดี กรมฝึกหัดครูก็ดี และกรมอาชีวศึกษาก็ดี ให้อัตราเพิ่มเช่นเดียวกัน ขณะนี้มีครูพอทำการสอนได้ทุกแห่ง และกระทรวงศึกษาธิการกำลังเร่งของบประมาณเพิ่มในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ แล้วจำนวนครูที่จะบรรจุเพิ่มเราพอมีตัวหาได้ ปัญหาอยู่ที่งบประมาณเท่านั้น

ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ข้อที่ ๒ ของท่านดังนี้ กระทรวงศึกษาธิการจัดส่งครูให้ได้โดยจัดไปแล้วดังนี้ โรงเรียนร้อยเอ็ดเปิดสอน ๒๔ ห้อง ปัจจุบันมีครู ๓๐ คน ในปีการศึกษานี้ได้เพิ่มครูวุฒิ ก.ศ.บ. ป.ม. และวุฒิ อ.บ. ป.ม. ให้แล้ววุฒิละ ๑ คน และกำลังจะบรรจุครูจากกรมสามัญศึกษาให้อีก ๓ คนในเร็ว ๆ นี้ ซึ่งรวมมีครู ๓๕ คน ต่อ ๒๔ ห้องเรียน โรงเรียนสตรีร้อยเอ็ดเปิดสอน ๑๒ ห้อง ปัจจุบันมีครู ๑๖ คน ส่วนการเพิ่มครูในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ กรมวิสามัญได้กำหนดอัตราครูไว้ ๖ คน และครูจัตวา ๓ คน เพื่อให้จังหวัดพิจารณาบรรจุในโรงเรียนที่ยังขาดครูอยู่แล้ว จึงนับว่าเป็นไปตามความต้องการของท่านแล้ว อนึ่ง กระทรวงศึกษาธิการยินดีรับฟังรายงานของท่านผู้แทนทุกท่าน โดยเฉพาะจังหวัดนี้มี คุณฉันท์ จันทชุม ส.ส. ร้อยเอ็ด ได้รายงานให้ดำเนินการเรื่องนี้อยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณผู้ที่เสนอกระทู้ และคุณฉันท์ ฯ อย่างมากที่ได้ตอบชี้แจงเรื่องต่าง ๆ ให้ทราบ

นายสมพร จุรีมาศ (ร้อยเอ็ด) : ในกรณีการเพิ่มครูของโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดร้อยเอ็ดและโรงเรียนประจำจังหวัดชายนั้น ตามที่ทางกระทรวงศึกษา ฯ ได้ให้งบประมาณไปนั้น บัดนี้คือปัจจุบันเดี๋ยวนี้เองทางโรงเรียนยังไม่สามารถบรรจุครูได้เลย เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงขอซักถามว่า การที่ครูขาดอยู่ในปัจจุบันนี้ กระทรวงศึกษา ฯ ได้นึกถึงความเสียหายแก่การเรียนของเด็กหรือไม่ เวลานี้โรงเรียนเปิดเทอมแล้วก็เดือนกว่าวัน ครูที่จะให้ไปนะให้แต่ชื่อ ข้าพเจ้าได้รับรายงานทางโทรเลขจากประชาชนให้ติดต่อเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้มีหนังสือขอร้องไป โดยทางกระทรวง

ศึกษา ฯ ก็ได้ตอบข้าพเจ้าแล้วว่าได้ครูตรี ๑ และครูจัตวา ๓ แล้วยังประมาณเท่านั้น โรงเรียนประจำจังหวัดชายหญิงขณะนี้ โรงเรียนประจำจังหวัดชายที่ร้อยเอ็ดต้องรวมห้องเรียนแม้แต่ปีที่แล้วก็รวมห้องเรียน ปกติห้องหนึ่งบรรจุนักเรียน ๓๐—๔๐ คน เดี๋ยวนี้เป็น ๘๐ ๙๐ คน ครูไม่พอ แล้วเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่บรรจุให้ หมายความว่าอย่างไร ขอให้ท่านตอบข้อนี้อีก และอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับครูที่สำเร็จ อย่างโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดต้องการครู ป.ม. ๓ คน สำเร็จไป ๒ คน แต่บรรจุให้ ๑ จนปัจจุบันครูยังไม่ได้เข้าไปทำงานเลย ผลเสียหายอยู่ที่เด็ก และนอกจากนั้นจังหวัดอื่น ๆ อย่างปีที่แล้ว จังหวัดภูเก็ตครูลาออก ๆ ไป ผลที่สุดไม่มีครูสอน ผลเสียหายตกแก่นักเรียนเป็นส่วนมาก ทีนี้พูดถึงเรื่องเงิน ก.ศ.ส. ที่ทางรัฐบาลบอกว่าได้เจียดกับเงิน ก.ศ.ส. มีการบำรุงการศึกษาเกี่ยวกับช่วยในตำแหน่งครูหรืออะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าการเจียดเงิน ก.ศ.ส. มานั้น พูดถึงตัวเลขข้าพเจ้าต้องการทราบ ขอให้ท่านรัฐมนตรีกรุณาได้ตอบว่าเงิน ก.ศ.ส. ทั้งหมดที่กระทรวงศึกษา ฯ ได้เจียดมาช่วยเกี่ยวกับงบประมาณของกระทรวงศึกษาฯ ในระยะตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ จนปัจจุบันนี้เป็นจำนวนเงินเท่าไร และได้จำแนกรายการที่ใช้จ่ายมีอะไรบ้าง

พลตรี เฉลิม พงษ์สวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอตอบดังนี้ อัตราที่กระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้โรงเรียนร้อยเอ็ดตามจำนวนยอดคือที่ได้มอบให้นั้นเรามอบอัตราให้ การบรรจุนั้นเป็นหน้าที่ของจังหวัดจะได้ประกาศหาคนบรรจุ เท่าที่ท่านบอกว่าไม่มีครูสอนนั้นปรากฏตามหลักฐานโรงเรียนร้อยเอ็ดเราเปิด ๒๙ ห้องเรียน เวลานี้มีครูอยู่แล้ว ๓๐ คน แล้วก็ให้อัตราไปอีก ๕ อัตรา ซึ่งความจริงนั้นทางจังหวัดจะต้องเร่งรัดประกาศแล้วก็บรรจุคน อันนี้ข้าพเจ้าจะได้เร่งรัดไปอีกทีหนึ่ง เพราะว่าตามธรรมดาแล้วการบรรจุคนนั้นย่อมเป็นหน้าที่ ๆ ทุกจังหวัดจะได้จัดการ แล้วนอกจากนี้โรงเรียนสตรีร้อยเอ็ดก็เช่นเดียวกัน ท่านบอกว่าไม่มีครู เราเปิดสอน ๑๒ ห้องเรียน เวลานี้มีครูอยู่ ๑๖ คน แล้วให้ครูสตรีไปอีกหนึ่ง จัตวาอีกสาม ซึ่งจะเห็นได้ว่าเรามีครูสอนเพียงพอไม่ได้ขาด แล้วปัญหาที่ท่านบอกว่าครูยังไม่ได้ไปนั้น นี่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะต้องขอสอบก่อนว่าทำไมเขาไม่ไป ปัญหาเรื่องเงิน ก.ศ.ส. ที่ท่านถามนั้นตามกระทู้ท่านไม่ได้มีกำหนดข้อซักถามข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นถ้าท่านอยาก

จะทราบโปรดไปดูที่กระทรวงศึกษาธิการ ข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงรายละเอียดให้ท่านว่า ตั้งแต่ปี ๒๔๘๖ นั้น เงิน ก.ศ.ส. สำหรับกระทรวงศึกษาธิการได้ใช้จ่ายอะไรบ้าง

นายสมพร จุรีมาศ (ร้อยเอ็ด) : เกี่ยวกับครูโรงเรียนประจำชายหญิงของจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้ทางจังหวัดพิจารณานั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ไปติดต่อขอทราบรายละเอียดจากอาจารย์ใหญ่ทั้งสองโรงเรียน โดยมีหลักฐานซึ่งอาจารย์ใหญ่ทั้งสองได้โทรเลข และทั้งข้าพเจ้าได้ไปติดต่อเป็นส่วนตัวตั้งโทรเลขชี้แจงมาให้ข้าพเจ้าทราบดังนี้ ปีการศึกษา ๒๔๙๙ มี ๒๓ ห้องเรียน นักเรียน ๙๗๒ ขาดครู ๗ คน และปี ๒๕๐๐ เพิ่มเป็น ๒๕ ห้องเรียน นักเรียน ๑,๑๕๐ ขาดครู ๘ อาจารย์ ๒ นี่โรงเรียนประจำจังหวัดชาย แล้วที่นี้โรงเรียนสตรี ปี ๒๔๙๙ มี ๔๑๓ ขาดครู ๒ แต่ต้องการครู ป.ม. และปี ๒๕๐๐ นี้ มี ๑๓ ห้องเรียน มีนักเรียน ๔๗๐ คน ที่นี้เกี่ยวกับจังหวัดไม่สามารถหรือไม่บรรจุนั้น เนื่องจากโยกโย้อ้างเหตุกระทรวงอย่างโน้นอย่างนี้ แล้วเวลาครูเขาไปติดต่อบอกให้ไปสมัครที่กระทรวงบ้าง ไอ้โน่นไอ้นี่บ้าง เรื่องนี้เป็นความผิดพลาดของกระทรวงศึกษาธิการไม่กำชับแผนกศึกษา หรือราชการส่วนภูมิภาคส่วนจังหวัดให้เร่งรัดขึ้นผลเสียหายก็เกิดแก่เด็กหรือนักเรียนบางคน แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าพเจ้าเคยมาอบรมและเคยทราบ รัฐบาลก่อน ๆ ท่านรัฐมนตรีบางท่านได้บอกว่ายังไงอย่างไร ๆ ก็ตามเถอะลูกของข้าพเจ้านะต้องไปเรียนนอกดี ๆ นี่ท่านไม่ได้สำนึกว่าประชาชนลูกหลานผู้ต้องเลี้ยงวัวเลี้ยงควายแล้วเจียดเงินรายได้ต่าง ๆ มาส่งเข้าโรงเรียนนั้นนะความสำคัญมันมีเพียงไร แล้วอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับที่ไม่มีครูนั้นไม่ใช่ว่าไม่มี ครูนั้นมี สำเร็จไปปีหนึ่ง ๆ ก็ไม่ใช่น้อย แต่รัฐบาลไม่มีตำแหน่งไม่สามารถจะบรรจุให้ และนอกจากนั้นการผลิตครูอย่างโรงเรียนฝึกหัดครูอุบล ฯ ถ้าหากว่าทางรัฐบาลจะเปิดเป็นการประเภทเดินเรียนก็จะรับนักเรียนฝึกหัดครูได้ถึง ๔๐๐ คน แต่เดี๋ยวนี้รับกินนอนได้เพียง ๒๐๐ คนเท่านั้นเอง นี่เป็นการที่รัฐบาลผลิตครูไม่ทันเลย และเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการจะมีวิธีแก้ไขอย่างใดหรือไม่...

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้กลับขึ้นบัลลังก์ ดำเนินการประชุมต่อไป)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่คุณ ขอได้โปรดระวัง การซักนั้นให้เป็นคำซักอย่าให้อภิปราย ซักอะไรท่านก็ซัก อย่าอภิปราย เพราะว่าถ้าอย่างนั้นกินเวลา

มากเหลือเกิน ผู้อื่นมีอีกหลายท่านที่ต้องการจะตั้งกระทู้ถามต่อรัฐบาลเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอให้ระวัง

นายสมพร จุรีมาศ (ร้อยเอ็ด) : ครับ ทีนี้ข้าพเจ้าขอซักย่อ ๆ ต่อไปนี้อีกว่า ครูที่กระทรวงศึกษาธิการไปกระทรวงอื่น ๆ นะปีละเท่าใด เพราะเหตุใด และจะแก้ไขอย่างไร และข้อ ๒. โรงเรียนราษฎร์ทำงานเพื่อประเทศชาติแต่ขาดครูซึ่งรัฐบาลช่วย แต่ว่าการช่วยรัฐบาลก็มีการช่วยเพียงแต่ชื่อ บางโรงเรียนต้องการครูขาดมาตั้งหลายปีก็ไม่ช่วย จะมีวิธีการแก้ไขอย่างไรหรือไม่ เรื่องนี้ข้าพเจ้าข้องใจ

พลตรี เฉลิม พงษ์สวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้ โรงเรียนที่ท่านบอกว่าเปิดเป็น ๒๕ ห้องเรียนนั้น ข้าพเจ้าก็ยังยืนยันอยู่ว่าเรามีครูพอ ครูยังมีอยู่ ๓๐ คน แล้ว ๕ คนนี้ข้าพเจ้าจะได้เร่งรัด ในปัญหาที่ท่านบอกเมื่อกี้นี้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงซึ่งข้าพเจ้ารับว่าจะได้ไปสอบสวนต่อไป ส่วนโรงเรียนสตรีก็เช่นเดียวกันเพิ่มกว่าเดิมไปอีก ๑ ห้อง เรามีครูอยู่แล้ว ๑๖ คน แล้วมีปัญหาอีกเช่นเดียวกันว่าวิธีการในการที่จะบรรจุครูนั้นเป็นการชักช้า นี่ข้าพเจ้าจะได้รับไปสอบ และก็จะได้ดำเนินการให้ แล้วก็ขอขอบพระคุณ เพราะว่าเรื่องนี้คุณเง้นท์ ๆ ก็มาบอกกับข้าพเจ้าแล้วเหมือนกัน ทีนี้ปัญหาโรงเรียนฝึกหัดครูนั้น ข้าพเจ้าได้แก้แล้ว คือหมายความว่านอกจากจะกินนอนแล้ว ถ้าห้องเรียนยังมีอยู่ข้าพเจ้าได้ให้เปิดประเภทเดินเรียนเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อยู่ที่กำลังงบประมาณในปีนั้น เวลานี้โรงเรียนฝึกหัดครูหลายแห่งได้เปิดประเภทเดินเรียนแล้ว ส่วนโรงเรียนราษฎร์ปี ๒๕๐๑ ข้าพเจ้าได้เพิ่มงบประมาณให้อีก ปีหนึ่งโรงเรียนราษฎร์ขอเงินไม่น้อย แล้วก็รัฐบาลจำเป็นต้องให้ครูไม่น้อยแต่งบประมาณจำกัด ข้าพเจ้าทราบดีว่าโรงเรียนราษฎร์นี้มีหน้าที่ ๆ ช่วยเหลือการศึกษากระทรวงศึกษา ฯ อย่างมากมาย เพราะฉะนั้นขอขอบพระคุณ ที่ท่านแจ้งว่าเราให้การสนับสนุนโรงเรียนราษฎร์น้อยนั้น เราทำอยู่ แล้วอยากจะทำมากกว่านี้ ทั้งนี้เกี่ยวกับกำลังเงิน

นายสมพร จุรีมาศ (ร้อยเอ็ด) : เรื่องเกี่ยวกับครูที่หนีจากกระทรวงศึกษาธิการปีละมาก ๆ นั้นเพราะเหตุใด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านผู้มีเกียรติในรัฐสภานี้ส่วนมากก็หนี เพราะรัฐบาลไม่ได้เลี้ยงครูจริง ท่านจะมีวิธีการแก้ไข

อย่างไรในเรื่องนี้ และอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับงบประมาณ ปีใด ๆ ท่านก็อ้างงบ
ประมาณเสียเรื่อย แต่ทีนี้ถ้าพูดถึงเรื่องงบประมาณแล้ว ข้าพเจ้าใคร่จะขอทราบว่า
งบประมาณในระยะตั้งแต่ปี ๒๔๙๙ ถึง ๒๕๐๐ นี้ก็จัดงบประมาณให้กระทรวงศึกษา
ธิการปีละเท่าใด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งปี ๒๕๐๐ นี้ก็จัดงบประมาณให้น้อยกว่าปี
อื่น ๆ ที่ผ่านมาด้วย เช่นนี้แสดงว่ามีผู้เรียนหรือนักเรียนเพิ่มขึ้น แต่ว่างบประมาณ
จัดให้น้อยลง ท่านส่งเสริมการศึกษาของชาติโดยวิธีใด ท่านสำนึกถึงความเสียหาย
ของชาติหรือไม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนราษฎร์อีกส่วนหนึ่งซึ่งมีงบประมาณ
ให้น้อยที่สุด ตัดเรื่อย แล้วโรงเรียนเพิ่มขึ้นเงินงบประมาณเพิ่มขึ้นไม่ใช่เพิ่มขึ้นตาม
อัตราส่วนของจำนวนนักเรียน ท่านเพิ่มขึ้นตามอัตโนมัติตามบัญชาของผู้ยิ่งใหญ่ส่วน
มากเรื่องนี้ท่านไม่ได้นึกถึงและคำนึงถึงว่าโรงเรียนราษฎร์ได้ช่วยเหลือการศึกษาของ
ชาติอย่างมากมายเพียงใด เพราะฉะนั้นขอให้ท่านได้พิจารณาในเรื่องโรงเรียนราษฎร์
นี้ด้วย ท่านจะแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการให้งบประมาณโรงเรียนราษฎร์และการให้ครู
โรงเรียนราษฎร์อย่างไรหรือไม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งขอโทษถ้าหากว่าท่านอ้างว่า
ไม่มีเงิน ๆ ละก็ควรจะลาออกได้แล้ว ควรจะให้ผู้สามารถเข้าไปนั่งบัญชาการต่อไป

พลตรี เฉลิม พงษ์สวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ข้าพเจ้าขอตอบดังนี้ ครูที่หนีจากกระทรวงศึกษา ฯ นั้นไม่ใช่สมัยที่ข้าพเจ้าเข้ามาเป็น
รัฐมนตรี ข้าพเจ้ามีนโยบายที่จะให้ครูไม่หนีจากกระทรวงศึกษา ฯ เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้า
ได้ตั้งวิทยาลัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษานี้เรามีนโยบายในการที่จะให้ครูได้
เลื่อนฐานะถึงชั้นปริญญาจากชั้นต่ำตั้งแต่ชั้นต้นลงมาคือ ก.ศ.บ. แล้ว ป.ม. และไป
ทำปริญญาได้ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา เรามีหลักเกณฑ์ในการที่จะให้ครูอยู่กับ
กระทรวงศึกษา ฯ โดยส่งให้เขาไปอยู่ต่างจังหวัดอย่างมาก ๓ ปีสำหรับจังหวัดที่กัน
ดารเสร็จเรียบร้อยแล้วโดยไม่ต้องมีการสอบคัดเลือก เอาเข้ามาเรียนต่อเลย บางคน
ถ้าสอบดีเรียนดีเรามีทุนจะให้ไปเมืองนอกเป็นจำนวนมากไม่น้อย ท่านคงยังไม่ทราบ
ในระยะเดือนนี้เรามีชุดใหญ่จากจังหวัดเดินทางไปดูงานต่างประเทศเป็นจำนวนไม่ต่ำ
กว่า ๒๐ คน ในเดือนหน้าเราก็พยายามที่จะปรับปรุงให้ครูอยู่กับเราและเดินทางไป
ศึกษาอีกไม่น้อย เพราะฉะนั้นปัญหาในเรื่องที่ครูจะหนีกระทรวงศึกษา ฯ นั้นข้าพเจ้า
คิดว่าต่อไปจะไม่มี นอกจากนั้นใคร่จะเรียนให้ทราบด้วยว่ากระทรวงอื่นยังมาขอร้อง

บอกว่า อยากจะให้คนที่อยู่ในฐานะชั้นตรีได้เข้ามารับการศึกษาเพิ่มฐานะอย่างที่เราตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปรับปรุงเป็นขั้น ๆ นั้นบ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้องสำหรับกระทรวงอื่น แต่ต้องมีมาตรฐานความรู้เท่า ๆ กันกับคนของกระทรวงศึกษา ฯ นอกจากนั้นเงินงบประมาณที่ข้าพเจ้าเรียนกับท่านเมื่อกี้นี้ ว่าอ้างเรื่องงบประมาณข้าพเจ้าเข้ามาถึงนั้นงบประมาณได้ตั้งไว้เสร็จแล้ว เราก็ต้องทำงานตามงบประมาณที่ได้ตั้ง นอกจากนั้นรัฐบาลชุดนี้คือท่านรัฐมนตรีศึกษา ฯ นี้ได้ไปดึงเงินมาอีก ๕๐ ล้านบาท เพื่อเพิ่มในการศึกษาในฐานที่ว่าเด็กมีความสนใจในการศึกษามาก เราจึงเพิ่มในปีนี้เราใช้เงินเกี่ยวกับการศึกษาประมาณ ๔๕๐ ล้าน ในปี ๒๕๐๑ ข้าพเจ้าเตรียมเสนอต่อรัฐบาล ๗๕๐ ล้าน และโรงเรียนราษฎร์นั้นข้าพเจ้าก็เพิ่มให้ เพราะฉะนั้นจึงเรียนให้ทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปหมายเลข ๓. กระทู้ด่วนของนายเกียรติ นาคะพงษ์

นายสมพร จุรีมาศ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธาน ฯ ครับ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดแล้วท่าน ครบ ๓ ครั้งแล้วท่าน

ต่อไปกระทู้ของนายเกียรติ นาคะพงษ์ เรื่องการหายสาปสูญของนายเตียง ศิริขันธ์ ถามกระทรวงมหาดไทย เชิญได้

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ก่อนอื่นก็ใคร่อยากจะเรียนท่านว่า ในการประชุมครั้งต่อไปขอได้โปรดจำบรรดาสมาชิกใหม่ ๆ นี้ไว้ด้วย เพราะว่ายกมือครั้งใด ท่านไม่ค่อยชี้สักที

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าพยายามชี้ให้ทางสมาชิกใหม่ ๆ ได้ถาม ต่อไปเถอะท่าน ข้าพเจ้าพยายามอยู่แล้ว ขอบใจ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : คือท่านไม่พยายามรู้จักสมาชิกหน้าใหม่บ้าง ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ด่วนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ได้ปรากฏว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของจังหวัดกาฬสินธุ์ที่ผ่านมาแล้วนี้มีใบปลิวโฆษณาเป็นรูปจดหมายเขียนนอกประเทศไทย ซึ่งมีทั้งรูปถ่ายและลายเซ็นของนายเตียง ศิริขันธ์ อดีต ส.ส. จังหวัดสกลนคร วิงวอนให้ประชาชนชาวจังหวัดกาฬสินธุ์เลือกนายเอ็จ บุญไชย ที่สมัครในนามพรรคเสรีมนังคศิลา เป็น

ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาฬสินธุ์ ใบปลิวรูปจดหมายนี้มีเกลื่อนกลาดทั่วไปในท้องที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

ก. นายเตียง ศิริขันธ์ ยังมีชีวิตอยู่จริงหรือไม่

ข. ถ้านายเตียง ศิริขันธ์ยังมีชีวิตอยู่ ท่านทราบหรือไม่ว่านายเตียง ฯ ที่อยู่ที่ไหน

ค. หากนายเตียง ศิริขันธ์ ตายไปแล้ว นายเตียง ฯ ตายเพราะเหตุใด และตายที่ไหน

ในขณะที่นายเตียง ศิริขันธ์ หายสาบสูญไปนั้น นายเตียง ฯ ยังดำรงตำแหน่ง ส.ส. สกลนครอยู่ การหายสาบสูญของนายเตียง ฯ โดยไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นตายร้ายดีประการใดเช่นนี้ ประกอบกับเรื่องราว ๓ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสานคือ นายทองอินทร์ ฯ นายถวิล ฯ และนายจำลอง ฯ ซึ่งถูกปล้นและถูกฆ่าโดยโจรจีนมลายู แต่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถจับผู้ร้ายและระบุตัวผู้ฆ่า ๓ อดีตรัฐมนตรีได้ ทำให้ประชาชนอีสานต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์กันไปในแง่ต่าง ๆ นา ๆ ที่ไม่ดีไม่งาม ท่านจะหาวิธีปัดเป่าข่าวนี้ได้โดยวิธีใด หรือมีวิธีการไม่ให้นักการเมืองฝ่ายค้านของอีสานถูกฆ่าตายหรือหายสาบสูญอย่างเช่นที่เป็นมาแล้วอีกหรือไม่

นายพลตำเอกเผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ตามที่สมาชิกท่านผู้มีเกียรติได้ถามถึงในเรื่องนายเตียง ศิริขันธ์ และการแจกใบปลิวที่จังหวัดกาฬสินธุ์นั้น กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า กระทรวงมหาดไทยยังไม่ยืนยันว่านายเตียง ฯ นั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่มีชีวิตอยู่ เพราะเหตุว่า ตามคำเล่าลือว่านายเตียงฯนั้นอยู่ในเขตประเทศลาวเหนือ ซึ่งในขณะนี้กระทรวงมหาดไทยไม่สามารถจะไปทำการสอบสวน เพราะเหตุว่าผิดสัมพันธไมตรี จึงยังไม่ยืนยันว่านายเตียง ฯ นั้นจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ การที่ประชาชนภาคอีสานมีคำลือต่าง ๆ อันเกี่ยวแก่ ๔ อดีตรัฐมนตรีและอื่น ๆ นั้น กระทรวงมหาดไทยจะห้ามมิให้มีการลือมิได้ ส่วนที่เกรงว่าประชาชนชาวอีสานหายไปอย่างนายเตียง ฯ นั้น ถ้าหากว่าประชาชนผู้นั้นมาขอความคุ้มครองต่อตำรวจ หรือประชาชนผู้นั้นไม่ข้ามไปข้าง [illegible] ฝั่งซ้าย เพราะเหตุว่าฝั่งซ้ายกับชนชาวภาคอีสานนั้นเป็นพี่น้องกัน เรื่องนี้ก็คงจะขจัดปัดเป่าชนชาวภาคอีสานข้ามไปโน่นไปนี่ได้ จึงขอชี้แจงให้ทราบ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ตามคำตอบของท่านรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมตำรวจยังคลุมเครืออยู่มาก ท่านไม่ยืนยันว่านายเตียง ฯ จะมีชีวิตอยู่หรือไม่ และท่านบอกว่าข่าวซึ่งได้รับนั้นว่านายเตียง ฯ อยู่ทางภาคเหนือของประเทศลาว ซึ่งนี่ก็เป็นข้อสันนิฐานอย่างหนึ่ง ซึ่งท่านตอบเพื่อให้สมาชิกหายข้องใจว่านายเตียง ฯ ยังมีชีวิตอยู่ ข่าวซึ่งปรากฏในเหตุการณ์ที่นายเตียง ศิริขันธ์หายไปจากวงการเมืองของเมืองไทยนั้นเป็นที่ปรากฏชัดว่า วันหนึ่งในขณะที่นายเตียง ศิริขันธ์ อยู่ในที่ประชุมแห่งหนึ่งซึ่งมีสมาชิกผู้มีเกียรติในสภานี้ได้ร่วมประชุมอยู่ด้วย ได้มีบุคคลหนึ่งมาเชิญนายเตียง ศิริขันธ์ออกจากที่ประชุม และพร้อมกันนั้นก็นำนายเตียง ศิริขันธ์ไป ปรากฏว่าสมาชิกผู้นั้นได้ติดตามไปถามที่บ้านนายเตียง ศิริขันธ์ก็ไม่ปรากฏล่องลอยว่านายเตียง ฯ ได้กลับไปบ้าน ลูกเมียก็ไม่รู้ และต่อจากนั้นมาไม่นานเท่าใดนัก ข่าวคราวก็ปรากฏว่ารถยนต์ของนายเตียง ศิริขันธ์ไปทิ้งที่ชายป่าที่เมืองกาญจนบุรี จึงเป็นข้อสันนิษฐานซึ่งอาจจะเป็นการพลางหรือซ่อนเงื่อนการตายของนายเตียง ศิริขันธ์ เราเชื่อแน่เหลือเกินว่านายเตียง ศิริขันธ์ ถูกฆ่าตายในทางการเมือง แต่เป็นวิธีการซึ่งบุคคลกลุ่มนั้นหรือคณะนั้นได้ใช้วิธีการพลางโดยเอารถยนต์ของ นายเตียง ศิริขันธ์ ไปทิ้งไว้ที่ป่าชายแดนเมืองกาญจนบุรี แต่ถ้าหากว่าจะพิจารณาในแง่ที่ว่านายเตียง ศิริขันธ์หลบหนีออกจากประเทศไทยไปสู่นอกประเทศนั้น ตามข่าวที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ยืนยันเมื่อกี้นี้ ก็จะสันนิษฐานได้ว่านายเตียง ศิริขันธ์นี้ได้ขับได้ใช้พาหนะรถของนายเตียงไปออกนอกประเทศไทยที่ชายป่าเมืองกาญจนบุรี แต่ข้อเท็จจริงทั้งหลายซึ่งปรากฏอยู่ในข่าววงการเมืองในขณะนั้นนั้น ปรากฏว่าในดินแดนของประเทศจีนแดง ในดินแดนซึ่งนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ของเมืองไทยคือท่านปรีดี พนมยงค์หลบลี้หนีภัยอยู่นั้น เมื่อคุณหญิงพูนศุข ฯ กลับมาสู่ประเทศไทยก็มีผู้ถามว่าท่านได้เห็นนายเตียง ศิริขันธ์หรือไม่...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ขอให้เป็นซักถาม อย่าอภิปราย

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องชี้แจง...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร ; เดี๋ยว ฟังข้าพเจ้าก่อน ถ้าจะกล่าวเท้าความก็ขอให้ย่อ ๆ อย่าให้เป็นการอภิปราย เพราะข้อบังคับห้าม

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้อบังคับการประชุมข้อ ๑๒๔ มีบอกไว้ว่าขอให้ชี้แจงเหตุผลข้อเท็จจริงประกอบ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้เพียงแต่ว่าให้ย่อ ๆ ไม่ใช่บรรยาย ขอให้ท่านดู ถ้าจะพูดเท้าความเพื่อประกอบ ขอให้สั้น ๆ แต่อย่ายืดยาว

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : แหม ท่านประธาน ฯ นี่ข้าพเจ้าเพิ่งมีโอกาสพูดครั้งนี้เป็นครั้งแรก เมื่อกี้นี้ก็ดีใจอยู่หน่อยว่าคุณน้อม ฯ จะเป็นประธาน ก็คิดว่าจะได้เปิดเต็มที่หน่อย พอเจอท่านพระประจน ฯ ก็เป็นอย่างนี้เสียแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ท่าน เดี๋ยว ท่านฟังข้าพเจ้าก่อน ถ้าข้าพเจ้าผ่อนให้ มีคนว่าข้าพเจ้าอ่อนบ้าง อะไรบ้างละ นี่ข้าพเจ้าพยายามที่จะให้เป็นไปตามข้อบังคับ ท่านก็บอกว่าข้าพเจ้าเข้มงวดเกินไป นี่เรื่องลำบาก แต่อย่างไรก็ดี ข้อบังคับมีอยู่ท่าน ข้าพเจ้าทำตามข้อบังคับ ข้าพเจ้าเปิดสิทธิให้ทุก ๆ คนที่พูดได้ เชิญได้

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอชี้แจงข้อเท็จจริงประกอบต่อเสียก่อน คือว่าเมื่อคุณหญิงพูนสุข ฯ กลับมาสู่เมืองไทย มีผู้ถามว่าเห็นนายเตียง ฯ ไหมก็ปรากฏว่าไม่เห็น และเมื่อพวกเสรีประชาธิปไตยได้เดินทางไปประเทศลาว ข้าพเจ้าก็ซักถามบรรดาคณะพรรคเสรีประชาธิปไตยว่าได้มีข่าวคราวของนายเตียง ศิริขันธ์ที่เมืองลาว ดังที่ท่านรัฐมนตรีว่าเมื่อกี้นี้หรือไม่ ก็ไม่ปรากฏ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมนายเตียง ศิริขันธ์ ซึ่งเท่าที่ปรากฏอยู่เท่าที่ปรากฏอยู่ใน ขณะนี้ ก็ไม่ปรากฏ ว่า นายเตียงผู้นี้ ได้กระทำ ความ ผิด ประการใด นายเตียง ศิริขันธ์ ทำไมจึงต้องหลบลี้หนีกันและไม่เปิดเผยตัว หรือถ้าหากว่านายเตียง ฯ มีความผิดประการใดก็ขอท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็ขอได้โปรดแจ้งให้ทราบด้วยว่าที่นายเตียง ฯ ซึ่งข่าวการหายสาบสูญของนายเตียง ฯ นั้นเป็นที่ไม่แน่ชัดสักอย่างว่าจะตายหรือก็ไม่ใช่ จะอยู่หรือก็ไม่เชิง ถ้าหากว่านายเตียง ฯ มีชีวิตอยู่ เมื่อนายเตียง ศิริขันธ์ไม่มีความผิด ทำไมลูกเมียของนายเตียง ฯ อยู่ที่นี่ก็มี ทำไมนายเตียง ฯ จึงไม่พยายามที่จะเข้ามาเมืองไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวอาจารย์ปรีดี ฯ ปรากฏตัวที่เมืองจีนก็ปรากฏชัด ข่าวหลวงสังวรณ์ ฯ ซึ่งจะขอมอบตัวเพื่อสู้คดีก็ปรากฏชัดอยู่ ข้าพเจ้าขอซักท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า

นายเตียง ศิริขันธ์ ได้มีความผิดประการใดที่จะต้องจับกุมคุมขัง นายเตียง ศิริขันธ์ หรือไม่ นายเตียง ฯ จึงไม่กลับเข้ามาสู่เมืองไทย

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : เรื่องรถที่นายเตียง ฯ เดินทางไปจังหวัดกาญจนบุรีนั้น กรมตำรวจทราบ แต่ไม่ใช่เป็นสาเหตุว่า นายเตียง ฯ จะต้องเดินทางไปในทางนั้น เพราะการสืบสวนต่อไปนั้นยังไม่พบเงื่อนงำ เมื่อท่านผู้แทนผู้มีเกียรติหรือประชาชนหรือญาติพี่น้องของนายเตียง ฯ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เกี่ยวข้องเกี่ยวดองกันทางภริยานายเตียง ฯ ด้วย เมื่อสงสัยว่านายเตียง ฯ นั้นจะเป็นการตายด้วยการกระทำด้วยวิธีอื่น ๆ ญาติพี่น้องประชาชนก็มีสิทธิที่จะฟ้องร้องต่อศาลได้ ซึ่งศาลนั้นยินดีที่จะรับคำร้องฟ้องในเรื่องนี้ทุกประการ ส่วนที่ว่านายเตียง ฯ ผิดหรือไม่นั้น ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ เพราะว่าท่านไม่ได้เขียนมาในกระทู้ให้ข้าพเจ้าเตรียมตัวเพื่อตอบ แต่ถ้าในคราวหน้าโอกาสหน้าข้าพเจ้าจะตอบได้ว่านายเตียง ฯ มีความผิดหรือไม่ในการที่นายเตียง ฯ ไม่กลับเข้ามาในประเทศไทย

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ท่านรัฐมนตรีตอบแบบนี้ก็ตอบคลุม ๆ ไว้อีก คือว่าจะว่าข้าพเจ้าไม่เขียนข้อซักไว้ให้ท่านตอบมันก็ไม่ใช่ เรื่องนี้ รัฐบาลนี้คือรัฐบาล จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นรัฐบาลในสมัยที่นายเตียง ศิริขันธ์ ดำรงตำแหน่งเป็น ส.ส. สกลนครอยู่ในสภานี้ แล้วในขณะนี้รัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ดำรงตำแหน่งครองประเทศไทยอยู่ ท่านเป็นอธิบดีกรมตำรวจ ท่านเป็นรัฐบาลในสมัยนั้นและเป็นรัฐบาลในสมัยนี้ ท่านขนาดมือชั้นผู้แทนราษฎรของเมืองไทยหายไป รัฐบาลจะต้องรับผิดชอบ รัฐบาลจะต้องรู้ว่า ส.ส. ของเมืองไทยมันหายไปอย่างไร มันตายหรือไม่ หรือหนีไปค้าฝิ่นเถื่อนที่ไหน มันจะต้องรู้ มันเป็นเรื่องของรัฐบาลจะต้องรู้ และยิ่งกว่านั้นมันเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะชี้แจงให้ประชาชนทั่วประเทศได้เข้าใจว่า การหายสาปสูญของนายเตียง ศิริขันธ์ ซึ่งเป็นมือชั้นยอดขุนพลของภาคอีสานเช่นนี้ จะต้องชี้แจงให้เข้าใจว่าภายในข้อเท็จจริงนั้นเป็นประการใด ไม่ใช่ว่าปล่อยเงื่อนงำให้เป็นไปตามอำเภอใจอย่างนี้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ข้าพเจ้ามั่นใจเหลือเกินว่า ชีวิตของนายเตียง ศิริขันธ์ นี้ไม่มีแล้วในโลกนี้ เพราะฉะนั้นข่าวเล่าลือต่าง ๆ ข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถที่จะวินิจฉัยได้ถูกต้องว่าข่าวเล่าลือนั้น ถ้าหากว่าข้าพเจ้าไปวิพากษ์วิจารณ์กับข่าว

ต่าง ๆ ที่ประชาชนวิพากษ์วิจารณ์ ข้าพเจ้าก็อาจจะต้องได้รับอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์นั้น แต่เพื่อให้รัฐบาลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านอธิบดีกรมตำรวจ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาและได้ ทราบถึงข้อวิพากษ์ วิจารณ์ของประชาชนชาวภาคอีสานเกี่ยวกับกรณีของนายเตียง ศิริขันธ์ ข้าพเจ้าขอชี้แจงข้อเท็จจริงให้ท่านทราบดังต่อไปนี้ เพื่อที่จะซักเข้าประเด็น..

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้มันสั้น ๆ เถอะท่าน อย่าอภิปรายเลยท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ผมจะชี้แจงให้เข้าประเด็นที่จะซัก รัฐบาลเคยแถลงว่า ๔ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสาน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ เอาเรื่องคุณเตียง ๆ ๔ อดีตรัฐมนตรีนะเขามีอีกอันหนึ่ง

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : มี ๆ ในกระทู้ของข้าพเจ้า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เปล่า เขามีอีกอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอให้พยายามระวังไว้เถอะท่าน ให้อีกคนหนึ่งเขาซักเถอะท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : มันเกี่ยว ๔ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พอแล้ว ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เหตุเพราะว่า มีอีกกระทู้หนึ่ง เขาจะถามประเดี๋ยวจะถึงแล้วท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ถูกครับ เมื่อถาม ก็ถามให้มันสบายใจเสียหน่อยเถิด เมื่อ ๔ อดีตรัฐมนตรี นายทองอินทร์ ฯ นายถวิล ฯ นายจำลอง ฯ นายทองเปลว ฯ ถูกโจรจีนมลายูฆ่าตาย นี่ตามข่าวที่รัฐบาลแถลงที่บางเขนในกลางคืน ข่าวการตายของ ๔ อดีตรัฐมนตรีนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันในภาคอีสาน ไม่ใช่เฉพาะสมัยนี้ สมัยก่อนโน้น เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่เสมอว่า ๔ อดีตรัฐมนตรีนั้นไม่ได้ตายโดยโจรจีนมลายู มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า เมื่ออยู่ที่สันติบาล นายถวิล อุดล ซึ่งเป็นคนร่างเล็กถูกเจ้าหน้าที่ทุบเหง นายจำลอง

ดาวเรือง ทั้ง ๆ ที่โซ่แขวนอยู่ในมือ แต่นายจำลอง ดาวเรือง รู้สึกเคียดแค้นแทน เพื่อนถูกข่มเหงเช่นนั้นด้วยความโมโหโทโสได้รีบวิ่งไปแล้วเอามือซึ่งติดโซ่นั้นฟาดเข้าไปที่เจ้าหน้าที่ นายจำลอง ๆ จึงถูกยิงตาย นี่เป็นข่าว ๆ นะครับ ไม่ใช่ผมพูด นี่ ข่าวซึ่งวิพากษ์วิจารณ์ที่ภาคอีสาน ทีนี้เมื่อคนหนึ่งตายมันก็ต้องตายด้วยกันทั้งหมด ไม่เช่นนั้นข่าวต่าง ๆ มันก็ต้องออกมาแล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ๓ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสานนี้เป็นเสี้ยนหนามอันสำคัญที่สุดของรัฐบาลในสมัยนั้น เพราะฉะนั้นจะต้องกำจัดให้มันสิ้นไป นี่บางคนก็ว่าอย่างนี้ ทีนี้บางก็บอกว่า....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละท่าน พอละท่าน มันยืดยาวนัก

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข่าวครับ ขอให้ผมได้พูด เพราะมันเป็นเรื่องใหญ่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ซัก ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ให้ท่านพูดต่อไป

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าซักข่าวชี้แจงข่าวเพื่อให้เข้าประเด็นที่จะซักต่อไป เอ้า ข้าพเจ้าจะรวบรัด บางคนก็บอกว่าน่าสงสารเวทนานายทองเปลว ๆ เหลือเกิน อยู่ที่สิงคโปร์ดี ๆ ชะตาถึงฆาตแท้ ๆ วิ่งบินมาให้เขาฆ่า บางคนก็บอกว่า แถลงการณ์ของรัฐบาลนั้นหลอกลวง บางคนก็บอกว่า เพราะเหตุใดตำรวจจึงไปย้ายผู้ต้องหาในกลางดึกอย่างนั้น แล้วบางคนก็บอกว่า โจรจีนมลายูนี่แหม มันวิเศษวิโสจริง ๆ ขึ้นเครื่องบินจากมลายูแล้วมาลงที่บางเขน จับเอารู้เหตุการณ์กันพอดี และเมื่อยิงผู้ต้องหาตายแล้ว โจรจีนมลายูก็มีเครื่องบินพิเศษขึ้นเครื่องบินกลับไป นี่เป็นข่าว บางคนก็บอกว่าเอะตำรวจไทยนี่...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ พอละท่าน เรื่องข่าวละพบกี่ท่าน ถ้าอย่างนั้นอีกวันก็ไม่แล้ว ขอให้ซัก ไม่ต้องละ ถ้าไม่ซักจะไม่ให้พูด

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : อีกนิด อีกข่าวเดียวครับ บ้างก็ว่าอธิบดีกรมตำรวจเคยพูดอยู่เสมอว่าภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ไม่มีอะไรที่ตำรวจไทยจะทำไม่ได้ แต่ทำไมขนาดรัฐมนตรีของเมืองไทยถูกโจรจีนมลายูฆ่าตาย ก็ยังไม่รู้ระบุตัว บ้านช่องก็ไม่รู้ ไม่สามารถจะจับได้ โน่นท่านจับแต่ฝิ่นเถื่อนบ้าง ไปจับแต่เงินเก๊บ้าง จับทองคำบ้าง...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ขอให้ซักเถิดท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เอาละครับ ทีนี้เข้าแล้ว ทีนี้ถึงประเด็นที่ว่า นายเตียง ศิริขันธ์ นี่ก็เหมือนกันละ ถูกฆ่าตายไม่มีปัญหาเลย ถ้านายเตียง ฯ ไม่ถูกฆ่าตาย ป่านนี้นายเตียง ฯ ต้องแจ้งให้ทางบ้านรู้ ต้องมีข่าวเป็นที่ปรากฏชัดแล้ว เขาพูดกันต่อไปว่าเมื่อชั้นรัฐมนตรี...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่พอแล้วท่าน ถ้าท่านไม่ซัก ข้าพเจ้าจะให้คนอื่น

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ซัก ๆ ครับ แหม ข่าวนี้มันเหลืออีกแยะเหลือเกินครับ ข่าวนี้ ข่าวสุดท้าย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เอาละท่าน ข่าวพอกันทีละท่าน ถ้าอย่างนั้น ๓ วันก็ไม่แล้ว คนอื่นเขาจะได้ซักกระทู้บ้าง

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เอาละ ความจริงข่าวสุดท้ายนี่มันเป็นประโยชน์แก่รัฐบาลมากครับ คือประชาชนวิพากษ์วิจารณ์ว่า ๔ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสานถูกฆ่าตาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ขอให้ท่านตั้งคำถาม

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : รัฐบาล จอมพล ป. นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ อธิบดีกรมตำรวจ ไม่สามารถจะแถลงข้อเท็จจริงให้ประชาชนรู้ นี่เป็นข้อที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำให้ประชาชนภาคอีสานเลือกฝ่ายค้านเข้ามานั่งในสภา ฯ ไม่ได้เลือกพรรคเสรีมนังคศิลา นี่เป็นประโยชน์แก่รัฐ ผมชี้แจงด้วยความจริงใจ เรื่องนี้ดีกันอย่างยิ่ง....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ไม่ต้อง ท่านไม่ได้เกี่ยวข้องซักเลย

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เอาละ ขอซักว่าท่านจะหาวิธีขัดเป่าข่าวนี้โดยวิธีใด

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : เรื่อง ๔ อดีตรัฐมนตรี ข้าพเจ้าจะได้ตอบในกระทู้ต่อไป ส่วนนายเตียง ฯ จะทำผิดหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ เพราะนายเตียง ฯ ถ้ามีชีวิตอยู่ก็อยู่ในต่างประเทศ หรือนายเตียง ฯ ตายไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ถ้านายเตียง ฯ ตาย ก็คงไม่กระทำความผิด ส่วนเรื่องที่ว่าประชาชนชาวภาคอีสานร่ำลือนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเขามีสิทธิ์ที่

จะล่ำลือได้ เพราะว่าเขามีเสรีภาพที่จะพูดอันไม่ผิดต่อกฎหมายและรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าในการที่รัฐบาลจะตอบหรือไม่นั้น ต้องมีข้อเท็จจริงที่แน่ชัดก่อน อันการที่จะตอบไปโดยปราศจากหลักฐานนั้น เป็นของซึ่งรัฐบาลไม่ควรกระทำ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ก็เอากำปั้นลงไปทุบดินอีกคือว่าไม่ทราบว่าตายก็ ๒ ครั้ง ก็ว่าอย่างนี้ แล้วก็บอกว่าที่ประชาชนภาคอีสานจะวิพากษ์วิจารณ์ก็ว่าเป็นสิทธิ์ที่เขาจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ และก็ท่านยังบอกว่าไม่มีหลักฐาน หรือไม่มีอะไร ไอ้เรื่องอย่างนี้มันไม่มีหลักฐานหรอกครับ มันพูดกันไปไหนก็จับกลุ่มพูดกัน พูดแล้วก็ตำหนิติเตียนท่านรัฐมนตรีเผ่าฯ นี่ผมเรียนให้ท่านทราบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ต้องละท่าน ขอให้ท่านซักเถอะท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เอา แหม ท่านประธานฯ นี่ผมได้ตั้งกระทู้และได้พูดทีเดียวก็รู้สึกว่าจะรุกรานผมเหลือเกิน เมื่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้บอกว่า เป็นสิทธิของประชาชนที่จะวิพากษ์วิจารณ์ข่าวการตายของนายเตียงฯ การหายสาปสูญของนายเตียงฯ มีสิทธิที่จะวิพากษ์วิจารณ์การตายของ ๓ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสาน ผมก็จะไม่ซักอะไรให้มากมายจนเกินไป เพราะต่อไปกระทู้ของคุณเกลื่นฯ ก็คงจะได้เอาเรื่องนี้ขึ้นมาฟาดกันอีกข้าพเจ้าอยากจะซักเป็นข้อสุดท้ายว่า ข้าพเจ้ารู้ดีว่าการตั้งกระทู้ถามเรื่องนี้ ๓ เพลงตกม้าตาย แต่ก่อนที่จะตกม้าก็ขอให้ได้พูดให้ถึงใจสักหน่อยเพื่อจะได้เอาข้อเท็จจริงเหล่านี้ว่า รัฐมตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยของเมืองไทยและดำรงตำแหน่งอธิบดีของกรมตำรวจได้ชี้แจงเรื่องนายเตียงฯ เรื่อง ๓ อดีตรัฐมนตรีภาคอีสานอย่างนี้ เมื่อเวลาข้าพเจ้าไปพบประราษฎรเขาซักถามข้าพเจ้าๆ ก็จะได้ชี้แจงตามข้อที่ท่านรัฐมนตรีได้ชี้แจงในท่ามกลางสภาฯ ข้าพเจ้าขอซักถามว่า เดี๋ยวก่อน ซักนิดหนึ่ง ในขณะนี้มีข่าวเล่าลือกันต่างๆ นานานี้เป็นผลร้ายและผลดีของฝ่ายพรรคเสรีมนังคศิลาเป็นต้นว่า ข่าวเกี่ยวกับที่หนังสือพิมพ์ข่าวไทย และวิทยุพิทักษ์สันติราษฎร์ออกข่าวบอกว่าสมาชิก ๑๓ คน เข้ามนังคศิลา พรรคใต้ดิน ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : พอทีเถิดท่าน มันนอกเรื่อง พอทีเถิดท่าน

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เดี๋ยวเข้าครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ซักออกไปนอกเรื่อง ท่านควรจะรู้สึกบ้าง

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ดังอย่างนี้ประเด็นข้อนี้ต้องขอโทษ ท่านทั้ง ๑๓ คนที่มีชื่อ ซึ่งจริงหรือไม่จริง ข้าพเจ้าไม่ทราบ และที่ข้าพเจ้าถามเช่นนี้คือว่าก่อนที่จะถึงข้อซักถามข้อสุดท้าย ข้าพเจ้าก็เห็นข่าวหนังสือพิมพ์อย่างนี้ก็อดสงสัยไม่ได้ว่ามี ส.ส. ภาคอีสานฝ่ายค้านซึ่งเกิดมาปรากฏกล้าความแรงขึ้นก็ห่วงใยว่า ส.ส. เหล่านี้จะถูกซื้อด้วยเงินแสนเงินหมื่น จะถูกล่อด้วยรถยนต์ ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่เอาท่าน ไม่ใช่เรื่องกระทู้ ถ้าหากท่านจะพูดอย่างนี้อีก ข้าพเจ้าจะไม่ให้พูดต่อไป

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าซักถามว่าท่านจะมีวิถีทางไม่ให้นักการเมืองฝ่ายค้านของภาคอีสานถูกฆ่าตาย หรือหายสาปสูญอย่างที่เป็นมาแล้วอีกหรือไม่ นี่ข้าพเจ้าซักเป็นข้อสุดท้าย และขอขอบพระคุณท่านประธาน ฯ เป็นอย่างมาก

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ในการที่นักการเมืองฝ่ายภาคอีสานจะหายสาปสูญไปหรือไม่นั้นแล้วแต่ท่านเอง ถ้าท่านเดินทางเข้าไปก็หายไป ถ้าท่านต้องการความคุ้มครองจากตำรวจท่านก็มีสิทธิที่จะร้องขอจากเจ้าพนักงานท้องที่ได้ ซึ่งทางจังหวัดนั้นได้จัดการคุ้มครองอยู่แล้ว ในส่วนที่ท่านบอกว่าข้าพเจ้าชอบพูดเช่นนั้นเสมอไม่กระจ่างแจ้ง ข้าพเจ้าขอกราบเรียนท่านประธาน ฯ ให้ทราบว่า ข้าพเจ้าก็เคยไปพูดชาวจังหวัดสกลนครซักถามเช่นเดียวกับสมาชิกสภา ฯ ท่านผู้นี้เหมือนกัน ข้าพเจ้าก็ตอบไป ตอบแต่ท่านองนี้และทางจังหวัดสกลนครก็ไม่ได้ซักถามอะไรต่อ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดวาระกระทู้แล้ว ต่อไปพิจารณาในหมายเลขที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ของนายญวง เอี่ยมศิลา (อุดรธานี) เป็นผู้เสนอเรื่องค้างมาจากคราวประชุมครั้งก่อน เชิญผู้เสนอได้

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

หลักการ

ยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์

เหตุผล

เพื่ออนุวัติกิจการหนังสือพิมพ์ให้เป็นไปตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี และทำให้ประเทศของเราได้ก้าวไปสู่หลักการณ์ของระบอบประชาธิปไตยยิ่งขึ้น

รายละเอียดจะได้แถลงในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐

....

....

....

....

....

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์

....

....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๘๔ พระราชบัญญัติการพิมพ์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติการพิมพ์ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๘

....

....

(ลงชื่อ) ผวง เอี่ยมศิลา ผู้เสนอ

(ลงชื่อ) ว. โสตถิสวัสดิ์, ดาบชัย อัศวราช, ทองปาน, เกษม ประทุมเวียง, อัมพร สุวรรณบล, ทวีศักดิ์ ศรีพลี, บุญกง บุญเพชร, บุญจุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์

เทพเจริญ พูลลาภ, เทพ (โชตินุชิต), แคล้ว นรปติ, บัวพัน ไชยแสง, สอิ้ง มารังกูล, ชวน กิติศรีวรพันธุ์, สว่าง ตราชู, เจียม ไชติรัษฎ์, ต. แก้วเสมา, อารีย์, เรืองยศ ทองโรจน์, เกียรติ นาคะพงษ์ ผู้รับรอง

นายญวง เอี่ยมศิลา (อุดรธานี): ผมขอเสนอร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยมีหลักการตามชื่อ เหตุผล เพื่อที่จะส่งเสริมปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคี และมีอยู่ในนโยบายของพรรคเสรีมนังคศิลา ซึ่งกำลังเป็นผู้ที่ครองเมืองอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย และก็เพื่อที่จะให้ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยให้สูงยิ่งขึ้น รายละเอียดนั้นก็คือว่า ท่านประธานฯที่เคารพ พระราชบัญญัติการพิมพ์ที่ใช้อยู่ในเมืองไทยในปัจจุบันนี้ได้สร้างความขมขื่น ได้สร้างความที่ว่าขัดต่อเหตุผลในหลักประชาธิปไตย และขัดกับปฏิญญาสากลอย่างร้ายแรงเหลือเกิน ขัดอย่างไร ผมจะชี้แจง ให้ดูอย่างปฏิญญาสากล อย่างเพียงแต่คำปรารภเขาเขียนไว้อย่างนี้ โดยที่การไม่นำพาและเหยียดหยามต่อสิทธิมนุษยชน ยังผลให้มีการกระทำอันป่าเถื่อนซึ่งเป็นการละเมิดมโนธรรมของมนุษยชาติอย่างร้ายแรง นี่กระผมเอาคำแปลของกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งเกี่ยวด้วยคำปรารภของปฏิญญาสากลโลกสิทธิมนุษยชน ซึ่งปฏิญญาสากลข้อที่ออก เห็นชัดแจ้งเป็นเรื่องสิทธิเสรีภาพหนังสือพิมพ์นั้นมีในข้อ ๑๙ มีข้อความว่า "ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งความคิดเห็นและการแสดงออก สิทธิเช่นนี้รวมถึงอิสรภาพในการที่ได้มีการคิดเห็นโดยปราศจากการแทรกสอด และที่จะแสวงหา รับที่จะให้ข่าวสารและความเห็นไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ และโดยไม่คำนึงถึงเขตแดน" เมื่อกระผมได้พิจารณาเห็นว่านโยบายของรัฐบาลนี้ในข้อ ๑ บอกว่า ตามนโยบายของพรรคเสรีมนังคศิลาแล้ว ก็เข้าใจว่ารัฐบาลนี้คงจะสนับสนุนให้เลิกพระราชบัญญัตินี้ ท่านประธาน ๆ ที่เคารพ จากการค้นคว้าดูเหตุผลในนานาประเทศเกี่ยวกับในทางสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นี้ กระผมยังไม่เคยพบประเทศใดที่เป็นประเทศอารยะให้มีกฎหมายพิเศษควบคุมกำหนดกฎเกณฑ์อย่างรัดรึงต่อนักหนังสือพิมพ์เช่นกับที่ประเทศไทยเราเป็นอยู่อย่างทุกวันนี้ แต่ก่อนที่จะให้เหตุผลอย่างอื่นกระผมใคร่จะขอพูดถึงประวัติในการมีพระราชบัญญัติหนังสือพิมพ์ในเมืองไทยขึ้นมาเสียก่อน คือพระราชบัญญัติหนังสือพิมพ์ในเมืองไทยนี้เริ่มครั้งแรกในปี ๒๔๖๕ ในสมัยสมเด็จพระมงกุฎเกล้า ฯ คำพระราชปรารภของ

พระราชบัญญัติการพิมพ์ในฉบับแรกนั้น ความจริงมีข้อเท็จจริงเช่นนั้นเพราะว่า มิใช่ความว่าอย่างนี้ หนังสือพิมพ์เป็นสิ่งผดุงวิชาเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวาง ยังความเจริญให้บังเกิดแก่ประชาชน ควรจะยกเอาหนังสือพิมพ์ขึ้นสู่ฐานะอันควร จึงเป็นเป็นการสำคัญที่ต้องกำหนดสิทธิหน้าที่เพื่อให้ประชาชนได้รับประโยชน์มากที่สุด และเพื่อการอุดหนุนผู้ประพันธ์และผู้โฆษณาหนังสือนั้น ๆ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในปี ๒๔๖๕ นั้น พระองค์เป็นนักหนังสือพิมพ์ ทรงเขียนหนังสือพิมพ์ นามปากกาของพระองค์นั้น "อัศวพาหุ" บุคคลอื่นเขียนคัดค้านโต้แย้งได้ ปรากฏว่าไม่มีการเซ็นเซ่อร์ ไม่ปรากฏว่ามีการทำลายสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์เลย เพิ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงในตอนสมัยใกล้ ๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง แล้วซึ่งรัฐบาลสมัยนั้นให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยเป็นคนวางกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้ซึ่งจะเป็นบรรณาธิการ โดยกำหนดไว้ว่าจะต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าชั้นมัธยมปีที่ ๘ และจะต้องผ่านการสอบได้จากตัวเสนาบดีเอง ซึ่งเป็นประธานกรรมการในการสอบ จะต้องมีการสอบข้อกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติการพิมพ์ครั้งแรกปี ๒๔๖๕ ซึ่งตอนแรกไม่เรียกพระราชบัญญัติการพิมพ์เฉยๆ เรียกว่าพระราชบัญญัติสมุดเอกสารและหนังสือพิมพ์ ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรเลย เพิ่งจะมามีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเมื่อต้นปี ๒๔๗๕ คือหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว ในตอนนั้นก็เป็นที่เข้าใจกันว่าเพราะประเทศไทยเพิ่งจะได้ระบอบประชาธิปไตยใหม่ ๆ ย่อมเป็นธรรมดาผู้ซึ่งได้เสียอำนาจไปนั้น ย่อมจะใช้เล่ห์เหลี่ยม กลวิธีร้อยแปดพันประการเพื่อที่จะยึดเอาอำนาจคืนจากคณะผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จึงได้มีการแก้ไขกฎหมายหนังสือพิมพ์ขึ้น เพื่อที่จะกีดกันไม่ให้พวกที่จะมาทำการยึดอำนาจคืนนั้นได้ใช้สิทธิมากเกินควร นั้นก็เป็นของธรรมดา พระราชบัญญัติปี ๒๔๗๕ จึงได้กำหนดเงื่อนไขลงไปอีกว่า เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้รัฐมนตรีมหาดไทยมีอำนาจหน้าที่จะสั่งปิด สั่งยึด สั่งเก็บหรือเซ็นเซ่อร์ต่าง ๆ ได้ กระผมก็เห็นใจในเวลาเช่นนั้น ภายหลังต่อมาพระราชบัญญัตินี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอีกในปี ๒๔๗๖ ก็ยิ่งให้หนักเข้าไปอีก ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าความระแวงของพวกคณะผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองในขณะนั้นได้เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เพราะพวกที่พยายามจะยึดอำนาจคืนนั้นได้กระทำการรุนแรงหนักยิ่งขึ้น จึง

ได้มีการแก้ไขกฎหมายการพิมพ์อีกในปี ๒๔๗๖ ก็โดยมีหลักการอย่างเดียวกัน แต่รุนแรงหนักขึ้น พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนั้นได้ใช้เรื่อยมาจนถึงปี ๒๔๘๔ ซึ่งใคร ๆ ก็ทราบว่าในตอนนั้น ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีผู้นั้นแหละกำลังเป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ ในสมัยนั้นสงครามกำลังระบาดไปทั่วโลก เมืองไทยก็เพิ่งจะเสร็จสงครามอินโดจีนใหม่ ๆ การที่กำหนดการที่จะต้องใช้อำนาจของรัฐเพื่อที่จะบังคับสิทธิเสรีภาพบางประการเพื่อผลประโยชน์ของรัฐนั้น กระผมก็เห็นด้วยอยู่ แต่บัดนี้นับตั้งแต่พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ใช้มาตั้งแต่ ๒๔๘๔ จนถึง ๑๖ - ๑๗ ปีเข้ามานี้แล้ว ยังหาได้มีการแก้ไขอย่างใดไม่ พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ท่านประธานฯ ที่เคารพ มันขัดต่อหลักการของระบอบประชาธิปไตยเหลือเกิน เป็นการให้สิทธิให้อำนาจของบุคคลคนเดียวก็มี ที่จะมีอำนาจยิ่งกว่าศาลเสียอีก โดยไม่ต้องมีเหตุผล ไม่มีทนายทั้งสิ้น กระผมจะขอให้ดู อย่างในมาตรา ๘ ของ พระราช บัญญัติ การพิมพ์ ที่ใช้อยู่ ปัจจุบันนี้ มาตรา ๘ อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้รักษาการแทนมีอำนาจออกคำสั่ง โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ห้ามการสั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสิ่งพิมพ์ใด ๆ อันระบุชื่อไว้ในคำสั่งนั้นโดยมีกำหนดเวลาหรือไม่ก็ตาม ท่านประธานฯ ที่เคารพ กฎหมายว่าอย่างนี้ คือให้อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจสั่งห้ามสิ่งพิมพ์เข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการยอมรับให้ถืออารมณ์ของบุคคลคนเดียว ซึ่งความจริงก็ไม่ใช่โสดาบันไม่ใช่พระอรหันต์ ย่อมมีกิเลสอยู่ด้วยกันทุกคน ย่อมจะมีการกระทำอะไรที่ผิดพลาดไปมาก การที่กฎหมายออกให้อำนาจบุคคลคนเดียวสามารถที่จะสั่งระงับสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เข้าได้โดยชอบใจเช่นนี้หาชอบด้วยกฎเกณฑ์ของระบอบประชาธิปไตยไม่ และโดยข้อเท็จจริงที่ปรากฏมา หนังสือเรื่อง (war and peace) ของตอลสตอย ถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้ามา หนังสือหลายอย่างซึ่งเป็นเพียงนวนิยาย ซึ่งไม่มีผลเสียหายอะไร ถ้าคนไทยจะได้อ่าน เมื่อคราวประกาศเมื่อตอนปี ๒๔๙๔ หนังสือร้อยเจ็ดชนิดห้ามไม่ให้เข้ามา หนังสือหลายอย่างหาได้เกี่ยวข้อง หาใช่เป็นอันตรายต่อประเทศชาติไทยไม่ แต่ท่านก็สั่งห้ามเข้ามา จะโดยลูกหนุนของใครนั้นก็ไม่ทราบ นี่แสดงว่ากฎหมายฉบับนี้ให้อารมณ์ของคน ๆ เดียวสามารถกระทำการได้เป็นผู้สั่งอะไรได้สิทธิ์ขาด ไม่มีใครจะคัดค้านได้ มันเป็นการขัดต่อระบอบประชาธิปไตยเหลือเกิน ท่านประธานฯ ที่เคารพ นอกจากมาตรา ๘ ในมาตรา ๙

ท่านดูจะเห็น เมื่อปรากฏว่าได้มีการโฆษณาหรือเตรียมการโฆษณา สิ่งพิมพ์ใด ๆ ซึ่งพนักงานการพิมพ์เห็นว่า อาจจะขัดต่อ ความสงบ เรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจมีคำสั่งเป็นหนังสือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ หรือมีคำสั่งทั่วไปโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือในหนังสือรายวัน ห้ามการขายหรือจ่ายแจกสิ่งพิมพ์นั้น ทั้งจะให้ยึดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้ นี่ท่านจะเห็นชัดว่าในมาตรา ๙ นี้เพียงแต่เตรียมการจะพิมพ์ ซึ่งไม่มีใครตรัสรู้ว่าเขาจะพิมพ์หรือไม่พิมพ์ เตรียมการจัดสิ่งพิมพ์ แล้วก็สันนิษฐานว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์คืออธิบดีตำรวจ แต่ว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็อาจจะประกาศได้อย่างนี้ มีอำนาจสั่งเก็บเครื่องพิมพ์ เอาโซ่ล่ามเครื่องพิมพ์ได้ สั่งไม่ให้พิมพ์สิ่งเหล่านั้นได้ ลองพิจารณาดูซิว่าหลักประชาธิปไตยยอมรับกันเช่นนี้หรือ ยอมให้อำนาจของบุคคลคนเดียวสามารถจะสั่งการใด ๆ ได้เช่นนี้หรือ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ จากการค้นคว้าของกระผมในเรื่องสิทธิเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นี้เป็นเวลา ๖ – ๗ ปีมาแล้ว เกือบทั่วโลกนอกจากประเทศอาเจนตินาในสมัยเปรอง นอกจากประเทศเสปญ นอกจากประเทศจีนไต้หวัน ไม่มีประเทศใดที่เขาออกกฎหมายกีดกันสิทธิเสรีภาพ มีการเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์เช่นกับเมืองไทยมีอยู่ กระผมจะขอยกตัวอย่าง เพื่อจะอ้างเป็นเหตุผลเป็นหลักฐาน อย่างของเขามีตราไว้ในรัฐธรรมนูญ อย่างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกามาตรา ๑ ด้วย ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ปี ๑๗๙๑ ห้ามมิให้รัฐสภาตรากฎหมายใด ๆ เกี่ยวกับการก่อตั้งศาสนา และห้ามมิให้ตรากฎหมายเกี่ยวแก่การห้ามปฏิบัติศาสนกิจใด ๆ หรือบั่นทอนเสรีภาพในการพูด การพิมพ์ หรือเสรีภาพในการร่วมประชุม นี่รัฐสภาตรากฎหมายเช่นนั้นไม่ได้ ถ้าเป็นในสหรัฐอเมริกา พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้โยนทิ้งลงตะกร้าแล้ว โมฆะแล้ว ประเทศฟิลิปปินส์ มาตรา ๘ แห่งกฎหมายรัฐธรรมนูญในหมวด ๓ ห้ามมิให้รัฐสภาตรา กฎหมายใด ๆ อันเป็นการบั่นทอนเสรีภาพในการพูดการพิมพ์ การชุมนุมโดยสงบ และการร้องทุกข์ กฎหมายสวีเดนในรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๖ คนสวีเดนมีเสรีภาพโฆษณาข้อเขียนของตนได้โดยปราศจากการสอดแทรกใด ๆ จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก่อนการโฆษณา ทั้งสิ้น แม้ประเทศเม็กซิโกประเทศอเมริกากลางซึ่งยุ่ง ๆ อยู่ ก็ยังมีในรัฐธรรมนูญมาตรา

๗ กำหนดไว้ เสรีภาพในการเขียนและการโฆษณาใด ๆ จะถูกละเมิดมิได้ จะบัญญัติกฎหมายหรือให้อำนาจแก่ใครทำการเซ็นเซ่อร์ หรือเรียกประกันจากผู้เขียน หรือผู้พิมพ์มิได้ ของประเทศเดนมาร์คมาตรา ๘๔ บุคคลทุกคนมีสิทธิโฆษณาความคิดเห็นของตนในเอกสารตีพิมพ์ แต่จะต้องรับผิดชอบข้อความนั้นตามกฎหมาย การเซ็นเซ่อร์และการกระทำ เพื่อป้องกันการโฆษณาด้วยวิธีอื่นใดจะนำมาใช้มิได้ ของเบลเยี่ยมยิ่งหนักยิ่งดีขึ้นไปอีก กฎหมายรัฐธรรมนูญในเบลเยี่ยมมาตรา ๑๘ กิจการพิมพ์ย่อมเป็นอิสระ การเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์จะกระทำมิได้เป็นอันขาด การเรียกประกันใด ๆ จากผู้เขียน ผู้พิมพ์ และผู้โฆษณา จะกระทำมิได้ ยังมีอีกเยอะแยะ กระผมเตรียมไว้ ๒๐ กว่าประเทศ ประเทศที่สำคัญ ๆ ทั้งสิ้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพใคร ๆ ก็ย่อมยอมรับว่า เจตนารมณ์อันแท้จริงซึ่งได้จารึกไว้เป็นตัวอักษรของกฎหมายทุกกฎหมายย่อมที่จะรักษาสิทธิ และผลประโยชน์ของผู้ซึ่งกำลังเสวยสิทธิ์หรือเสวยอำนาจอยู่ แต่อย่างไรก็ตามเพราะเหตุที่ว่ารัฐธรรมนูญซึ่งเรียกว่าเป็นแม่บทของระบอบ ประชาธิปไตย และหลักการอันแท้จริง ของระบอบประชาธิปไตยนั้นจะคำนึงถึงสิทธิและผลประโยชน์ของผู้เสวยอำนาจอยู่ หรือเฉพาะบุคคลกลุ่มใด กลุ่มหนึ่ง เท่านั้นมิได้ เดี๋ยวนี้เรากำลังพยายามที่จะเดินไปสู่ระบอบประชาธิปไตย กฎหมายใดซึ่งเรียกว่าขัดต่อหลักการของระบอบประชาธิปไตย ถึงแม้ว่าตัวรัฐธรรมนูญของเราจะได้กำหนดไว้ว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย แต่ว่าเราออกกฎหมายเช่นนี้ขึ้นมา และกฎหมายเช่นนี้ออกมาก็ยังขัดต่อระบอบประชาธิปไตยอยู่ดี กระผมคิดว่าเมื่อไหน ๆ เราก็จะก้าวไปสู่ระบอบประชาธิปไตยซึ่ง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีผู้นี้ก็ยังพยายามใฝ่ฝันอยากจะให้ระบอบประชาธิปไตยในเมืองไทยรุ่งเรืองขึ้นก็ กฎหมายชนิด นี้จำเป็น นักหรือที่ เราจะคัดค้านฝืน โลกทั้ง หลายเขาอยู่ จะให้คงไว้เพื่อกดสิทธิเสรีภาพอยู่ โลกทั้งหลายเขาถือว่า สถาบันหนังสือพิมพ์นั้นเป็นฐานันดรที่ ๔ รองลงมาจากอำนาจฝ่ายบริหาร เป็นการช่วยส่งเสริมความเจริญให้แก่ประเทศชาติ และเป็นการส่งเสริมให้มนุษย์ทั่วโลกได้มีความเข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่เมืองไทยเรานี้กลับมีกฎหมายประหลาดผิดแปลกจากโลกทั้งเขา ไม่มีประเทศใดเขาออกกฎหมายการพิมพ์เช่นนี้ ไม่มีประเทศใดเขาสร้างความทารุณ สร้างความ ขมขื่นด้วยการ พยายาม เซ็นเซ่อร์ปิด หนังสือพิมพ์ หรือกักกันหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ อย่างที่เมืองไทยได้กระทำอยู่อย่างรุนแรงที่สุดก็ในปี ๒๔๙๘ นั้น-

คือเซ็นเซ่อร์กันทุกอย่าง แม้แต่บางครั้งเขาเขียนเล่าเรื่องระบบการศึกษาในโซเวียต สำนักแถลงข่าวอเมริกันเสียด้วยเป็นผู้พิมพ์ออกมา หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายขวาจัดเอาเรื่องนี้มาลง แล้วก็หัวข้อบอกว่าการศึกษาในโซเวียต เจ้าพนักงานเซ็นเซ่อร์มีอำนาจเด็ดขาดโต้แย้งก็ไม่ได้เสียด้วย สั่งเซ็นเซ่อร์แล้วไม่ให้ลง ทั้ง ๆ ที่เนื้อความจริงเขาเล่าในประเทศรัสเซีย นี่เป็นการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่และบุคคลบางคนเป็นพิเศษ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ การที่กระผมพยายามเสนอให้เลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ ก็ได้คำนึงถึงอยู่เหมือนกันว่าทำไมไม่หาทางแก้ไข ถ้าจะมีขอแก้ไขตัดมาตรา ๘ หรือมาตรา ๙ ออกเสีย ก็น่าจะได้รับความเห็นชอบจากเพื่อนสมาชิกอื่น ๆ ซึ่งมีทิษฐิมานะ พยายามที่จะเอาชนะคะคานกันอยู่ แต่เมื่อกระผมได้พิจารณาดูแล้ว ถ้าหากแก้ไขหรือตัดมาตรา ๘ มาตรา ๙ ออกเสีย พระราชบัญญัติทั้งพระราชบัญญัติก็หาสาระอะไรมิได้ เพราะแม้พระราชบัญญัติการพิมพ์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้จะมีหลายมาตราก็ตาม แต่ว่ามาตราอื่น ๆ นอกจากมาตรา ๘ และมาตรา ๙ เป็นเพียงเครื่องประดับ เป็นเพียงสร้อยระย้า คืออำพลางให้พระราชบัญญัตินี้สวยหรูขึ้นเท่านั้น หาสาระอะไรมิได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากต้องการที่จะตัด ต้องการแก้เฉพาะมาตรา ๘ มาตรา ๙ ออก ผมเข้าใจว่าก็ไม่มีประโยชน์ ควรเลิกเสียดีกว่า เพื่อให้เข้าหลักอย่างนานาประเทศทั่วโลกเขาปฏิบัติกัน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ โดยเฉพาะกระผมอยากจะกราบเรียนเตือน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเสียด้วย ความจริงจะเป็นอย่างไรนั้นไม่ทราบ ดูเหมือนเมื่อไม่นานมานี้กระผมเคยได้ยินว่า ฯ พณ ฯ นายกรัฐมนตรีเคยพูดกับพวกวงการหนังสือพิมพ์ว่าถ้าเมื่อไรท่านออกจากตำแหน่งนายก ฯ ท่านจะออกไปหากินทางเขียนหนังสือพิมพ์ ถ้าหากท่านจะปฏิบัติจริงอย่างว่ากรุณาช่วยสนับสนุนให้เลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้เสีย เสมือนสร้างเกาะกำบังไว้ ถ้ามีพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วกระผมเข้าใจว่ารัฐบาลใหม่คงไม่ยอมให้ท่านนายกรัฐมนตรีออกหนังสือพิมพ์ขึ้นเป็นแน่ เซ็นเซ่อร์หมด ขาวโหว่หมด ขาดทุนเจ๊งแน่ ขอให้โปรดช่วยสนับสนุนด้วย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมรู้อยู่เหมือนกันว่าในการที่จะโต้แย้งคัดค้านพระราชบัญญัติฉบับนี้ เคยมีเสียงจากหนังสือพิมพ์ ซึ่งข้อเท็จจริงจะเป็นอย่างไรนั้นไม่ทราบ ได้มีนักปราชญ์ท่านหนึ่งไปโฆษณาว่าโลกทั้งโลกที่ค้นกันมา ๗๐ กว่าประเทศมีทั้ง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ที่เขามีพระราชบัญญัติการพิมพ์เช่นเมืองไทยอยู่ กระผมได้ฟังแล้วก็รู้สึกตกใจและรู้สึก

ปลาดใจเป็นอย่างยิ่ง กระผมกลัวอยู่เหมือนกันว่าอาจจะมีกฎหมายใหม่ ๆ ออกมา ซึ่งจะเล็ดลอดการรู้เห็นของกระผม แต่เพราะได้เสนอเข้าไปแล้ว กระผมจึงได้พยายามเที่ยวติดต่อสอบถามเกือบทุกวันไปตามสถานทูตต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ว่ามีกฎ หมาย เกี่ยว ด้วยพระ ราชบัญญัติ การพิมพ์ อะไรที่ ออกมาใหม่ที่ใช้ บังคับ ปรากฏ ว่าไม่มี สถานทูตใดที่ เขาบอกว่า ในประ เทศของเขามี กฎหมายใหม่ ๆ ออกมาเช่นนั้น กระผมก็ไม่ทราบว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์ที่ว่าโลกทั้งหลายเขามีนั้น เอาเหตุผลมาจากไหน แต่อาจจะเป็นได้ ถึงแม้กระผมจะเคยเป็นอาจารย์สอนประวัติศาสตร์มัธยมตอนปลายมาก็หลายปี อาจจะมีประเทศที่ในกลางป่าอาฟริกาหลายประเทศเหมือนกันที่โผล่ขึ้นมาใหม่เขามีกฎหมายการพิมพ์เช่นนั้น เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะขอกราบเรียนท่านว่า ถ้าจะมีการโต้แย้งคัดค้านใด ๆ ของกฎหมายฉบับนี้ขอให้เรามาสู้ด้วยหลักวิชา สู้กันด้วยเหตุด้วยผล ขออย่าอ้างเหตุผลลม ๆ แล้ง ๆ โดยไม่มีหลักฐาน บอกประเทศไหนเขามีให้ระบุมา ประเทศไหนเขามีกฎหมายอะไรมาตราไหนขอให้ระบุเข้ามา กระผมที่จะขอเช่นนี้ก็เพราะว่ากลัวว่าเด็กอนุชนรุ่นหลังเขาจะค้นประวัติศาสตร์เขาจะตำหนิติเตียนเอาว่านักการเมืองซึ่งนั่งอยู่ในสภาเราสมัยนี้ชอบอ้างหลักฐานลม ๆ แล้ง ๆ เมื่อเขาค้นดูมันไม่มีอย่างนั้นเขาจะหัวเราะเอา เพื่อรักษาเกียรติแห่งสถาบันนี้ ถ้าหากจะมีการโต้แย้งขอให้โต้แย้งด้วยหลักวิชาและอ้างเหตุผลหลักฐานระบุออกมาให้ชัดแจ้ง กระผมจะได้ยอมรับกราบไหว้นับถือเป็นอาจารย์พิเศษ

ท่านประธานฯที่เคารพ ดังกระผมได้กราบเรียนให้ทราบแล้วว่ากฎหมายการพิมพ์ฉบับนี้ ขัดทั้งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและขัดหลักเกณฑ์ระบอบประชาธิปไตย ซึ่งหลักเกณฑ์แท้จริงนั้นก็คือการเคารพสิทธิเสรีภาพของ ผู้อื่นแม้แต่เพียง การพูดเรายังไม่มีกฎหมายควบคุมการพูด เรายังปล่อยให้มีการพูดที่ท้องสนามหลวงได้อย่างนี้ ซึ่งเขาใช้สิทธิตามกฎหมาย ก็เหตุไฉนแต่หนังสือพิมพ์จะต้องมีกฎหมายควบคุมเรื่องการเขียนเป็นพิเศษให้มันหนักกว่าเขา มันเป็นบาปกรรมอะไรของนักหนังสือพิมพ์ หรือ นักหนังสือพิมพ์เป็นคนทรยศต่อประเทศชาติมาแต่ไหนหรือจึงต้องบัญญัติกฎหมายให้มันผิดปกติเช่นนี้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมอยากจะเปิดโอกาสให้มีการพิจารณากันมาก ๆ ขอประธาน ฯได้ให้มีโอกาสให้มีการโต้กันไปหลาย ๆ รอบหน่อย กระผมรู้เหมือนกันว่าจะให้มีการเสนอผ่านไป แต่ก่อนเสนอผ่านก็ขอให้เหตุผล

ให้ถูกต้องเสียด้วย ก็หวังว่ากฎหมายฉบับนี้จะรับความพิจารณาด้วยความดีจากสมาชิกทั้งหลายโดยทั่วกัน

นายพลตำรวจเอก เผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอว่า พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ได้ผิดต่อเสรีภาพและสิทธิมนุษยชน กระผมขอเรียนให้ทราบว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ได้ออกมาสมัยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ และในสมัยนั้นก็ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ และบัดจุบันนี้มาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญก็ได้กำหนดว่า "บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในทรัพย์สิน การพูด การเขียนการพิมพ์ การโฆษณา การศึกษาอบรม การชุมนุมสาธารณะ การตั้งสมาคม การตั้งพรรคการเมือง ทั้งนี้ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย" และเนื่องจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนั้นทุกข้อนั้นย่อมที่จะส่งเสริมเสรีภาพและสิทธิของมนุษย์ทุกประการ แต่ในข้อ ๒๙ นั้นได้กำหนดไว้ว่าทุกคนนั้นมีหน้าที่ต่อประชาคมด้วยการส่งเสริมบุคลิกภาพของคนโดยอิสระและเต็มที่ จะกระทำได้ก็แต่ในประชาคมเท่านั้น ในการที่จะใช้สิทธิและอิสรภาพแห่งคนทุกคนจะอยู่ในข้อบังคับก็แต่ข้อจำกัดซึ่งได้กำหนดลงโดยกฎหมายเท่านั้น เพื่อประโยชน์แห่งการนับถือและเคารพสิทธิและอิสรภาพของผู้อื่นตามควร และแห่งการบำบัดความต้องการอันชอบธรรมและศีลธรรมความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ และสวัสดิภาพทั่วไปในสังคมของระบอบประชาธิปไตย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ รัฐบาลนี้เคารพต่อรัฐธรรมนูญและปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของมนุษยชนทุกประการ เพราะฉะนั้นรัฐบาลนี้จึงได้พยายามที่จะใช้อำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ด้วยในขอบเขตจำกัด เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าในสมัยเมื่อสมัย ฯพณฯ จอมพล ป. เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในรัฐบาลที่แล้ว และในรัฐบาลปัจจุบันนี้ก็ได้พยายามที่จะส่งเสริมสิทธิเสรีภาพด้วยประการทั้งปวง เพราะฉะนั้นรัฐบาลนี้จึงยืนยันว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ขัดรัฐธรรมนูญและสิทธิมนุษยชน คำว่าประชาคมนั้นท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ประชาคมนั้นคือประชาชนทั่วไปอันอยู่ในสังคม ท่านประธาน ฯ ในรัฐสภาแห่งชาตินี้เป็นรัฐสภาที่สูงสุด ท่านสมาชิก ฯ ทุกคนนั้นมีสิทธิที่จะใช้เสรีภาพแห่งการพูดได้ แต่ทำไมท่านประธานสภา ฯ ต้องมาออกข้อบังคับกำหนดกฎเกณฑ์ห้ามไม่ให้พูดหยาบคาย ห้ามไม่ให้พูดซักนอกประเด็น ห้ามไม่ให้พูดเพ้อเจ้อโดยเสียเวลาแก่สังคม ถ้าท่านประธานสภา ฯ เลิกข้อกฎหมายเลิกข้อบังคับการใช้ในประชาคมของรัฐสภาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยว่าที่จะสนับสนุนในการที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติการ

พิมพ์นี้ ๆ รัฐบาลในสมัยท่าน นายปรีดี พนมยงค์ เป็นผู้เสนอ ข้าพเจ้าเองเป็นเลขา
ธิการนายกรัฐมนตรี ข้าพเจ้าได้ฟังคำอภิปรายของ นายปรีดี พนมยงค์ ว่าพระราช-
บัญญัตินั้นคุ้มครองเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าขอเรียนว่าถ้า
ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ไปเสีย ข้าพเจ้าขอเรียนว่าท่านนักหนังสือพิมพ์ทั้ง
หลายรวมทั้งข้าพเจ้าซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องในวงการหนังสือพิมพ์ด้วย ข้าพเจ้าไม่มีเสรี
ภาพที่จะไปด่าคนได้ ในความเห็นของข้าพเจ้าหรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่จะด่ารัฐ
บาลหรือกล่าวหารัฐบาลแต่ประการใด เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าเคยเห็นในประเทศอัง
กฤษซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์ แต่ประเทศอังกฤษนั้นมีอยู่ในกฎหมายอาญาอยู่
ในบทบัญญัติลิขสิทธิ์อยู่ในพระราชบัญญัติทะเบียน เวลาหนังสือพิมพ์ประณามรัฐบาล
ตำรวจเรียกมาดู และในที่สุดก็เชิญเด็กขายหนังสือพิมพ์นั้น ไปสอบสวน ที่สถานีตำรวจ
หรือเชิญผู้ที่ขายหนังสือพิมพ์นั้นไปสอบสวนที่สถานีตำรวจ ก็แสดงได้ว่าตำรวจนั้น
เมื่อบุคคลผู้ใดกระทำผิดต่อกฎหมายอาญานั้น ตำรวจเรียกตัวไปสอบสวนได้ แต่ใน
ปัจจุบันนี้นักหนังสือพิมพ์เขียนว่ารัฐบาลหมิ่นประมาทใคร ตำรวจไม่กล้าที่จะเข้าไปใช้
อำนาจสอดแทรกในนักหนังสือพิมพ์ก็เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้คุ้มครอง
นายปรีดี พนมยงค์ ได้อภิปรายว่า ข้าพเจ้าจำได้เรื่องของนายปรีดี ฯ เรื่องนี้นายปรีดี
พนมยงค์ ได้อภิปรายว่า หนังสือพิมพ์นั้นเขียนขึ้นด้วยหลักฐานอันกระทันหัน เพราะ
เหตุว่าข้าพเจ้าทราบดีว่าการสืบข่าวของหนังสือพิมพ์นั้น บางครั้งบางคราวได้ข่าวแต่
ผิวเผินหรืออาจจะถูกคนหลอกลวงทำข่าวได้ เพราะฉะนั้นในพระราชบัญญัติการพิมพ์
จึงคุ้มครองว่า เมื่อท่านนักหนังสือพิมพ์รู้ว่าเป็นข่าวที่ผิด ท่านก็มีสิทธิที่จะลงข่าว
แก้ได้ ซึ่งท่านนั้นหมดความรับผิดชอบในทางแพ่งและทางอาญา ถ้าท่านไม่มีพระ-
ราชบัญญัตินี้เป็นทุกคนจะฟ้องหนังสือพิมพ์ ทุกคนจะไปโรงศาล เพราะว่าท่านไป
หมิ่นประมาทเขาเป็นต้น หรือท่านกล่าวหารัฐบาลไปในทางที่ถูกหรือที่ผิด หรือ
กล่าวหาเจ้าพนักงานไปในทางที่ไม่ถูก เจ้าพนักงานก็อาจจะร้องว่าท่านกระทำผิด
กฎหมาย หมิ่นประมาทเจ้าพนักงาน แต่ในปัจจุบันนี้นั้นท่านมีเสรีภาพที่ได้ขีดเขียน
ได้ด้วยความคุ้มครองของพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ เมื่อท่านเขียนผิดเข้าใจผิด ท่าน
ก็มีสิทธิที่จะแก้ หรือกระทรวงทบวงกรมใดเห็นว่าท่านเขียนข้อความซึ่งไม่ถูก
ต้องหรือเอกชนคนใดเห็นว่าท่านเขียนข้อความไม่ถูกต้อง เอกชนหรือกระทรวงนั้น ๆ
มีสิทธิที่จะเสนอไปยังท่านให้แก้ข่าว นี่หลักในประชาคมเช่นว่าหนังสือพิมพ์และ

ประชาชนคนไทย ซึ่งในปัจจุบันนี้ท่านจะเห็นว่ากระทรวงมหาดไทยหรือเจ้าพนักงานการพิมพ์นั้นไม่ได้เข้าไปล่วงเกินในสิทธิของท่านเลย จะสักครั้งก็เรียกมาตักเตือนว่ากล่าว ซึ่งไม่มีการเซ็นเซ่อร์หรือไม่มีการที่จะจัดการไปตามพระราชบัญญัติการพิมพ์แต่อย่างไร และปัจจุบันนี้เสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นโดยเจ้าพนักงานการพิมพ์ควบคุมอยู่นั้นเราก็ไม่ได้ใช้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกันในวงการรัฐบาลหรือเป็นพนักงานสอบสวนเรากลับไปใช้หลวงอรรถโกวิทวทีซึ่งเป็นที่ปรึกษากระทรวงมหาดไทยและเป็นผู้ชำนาญในทางกฎหมาย ก็จะแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลนี้พยายามส่งเสริมเสรีภาพแห่งประชาธิปไตยเป็นอย่างมาก และข้าพเจ้าก็จะชี้แจงต่อไปว่าบรรดาแจ้งความทั้งหลายของท่านนั้นจะไปเกี่ยวกับภาพยนตร์ก็ตาม ถ้าไม่มีพระราชบัญญัติหนังสือพิมพ์ฉบับนี้คุ้มครองแล้วท่าน จะต้องถูกตำรวจเรียกไปตีตรา เพราะว่าเป็นใบปลิวภาพยนตร์ การโฆษณาการขายยาซึ่งนักโฆษณานั้นก็จำเป็นจะต้องโฆษณาเพื่อให้ประชาชนเลื่อมใสและนับถือท่าน ก็จะอยู่ในขอบเขตแห่งเรื่องพระราชบัญญัติการขายยาของกระทรวงสาธารณสุข ดังนี้เป็นต้น แต่ที่ท่านมีเสรีภาพกระทำได้นั้นเพราะพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ และในปัจจุบันนี้นั้นผู้ซึ่งจะรับหนังสือพิมพ์ไปขายก็ตามหรือผู้ซึ่งจะรับไปจำหน่ายด้วยการแจกจ่ายก็ตาม ไม่ต้องรับผิดในทางคดีอาญาร่วมกับท่านนั้นด้วยก็เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้คุ้มครองด้วย คงรับผิดแต่เฉพาะบรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณาตามพระราชบัญญัติแห่งการพิมพ์นี้ ข้าพเจ้าเองนั้นอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์มาตั้งแต่เป็นนายร้อยตรี และบัดนี้ก็ยังอยู่ด้วย และข้าพเจ้าก็เหมือนอย่างท่านนายกรัฐมนตรี เมื่อออกจากตำแหน่งราชการแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เหมือนกัน ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกว่าพระราชบัญญัตินี้จะได้คุ้มครองให้ข้าพเจ้ามีเสรีภาพในประการทั้งปวงด้วย การขีด เขียน โฆษณาเหมือนอย่างในปัจจุบันนี้ และข้าพเจ้าก็คิดว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ ถ้าเลิกไปแล้วจะเกิดผลเสียหายแก่บรรดาหนังสือพิมพ์เอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็จึงขอวิงวอนต่อที่ประชุมนี้ว่า รัฐบาลนั้นพยายามปล่อยเสรีภาพ และรัฐบาลนั้นได้พยายามทุกอย่างเพื่อเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ เพราะฉะนั้นถ้าท่านลองพิจารณาดูหรือตรวจพระราชบัญญัติการพิมพ์ดู ท่านจะรู้ว่า ถ้าเลิกแล้วจะเกิดผลประการใดบ้าง ส่วนที่ท่านผู้นั้นได้กล่าวพาดพิงไปถึงหลวงอรรถโกวิทวทีว่า เป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต ได้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี ว่ามีประเภทที่มี

พระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ และมีประเทศใดบ้างที่ไม่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์และแอบแฝงไว้ในกฎหมายใดบ้าง ท่านผู้นี้ก็อยากที่จะไปสอบสวนหรือสอบถ้าท่านหลวงธรรมโกวิทวที ซึ่งเป็นอาจารย์ของนักกฎหมาย เป็นอาจารย์ของนายตำรวจ ข้าพเจ้าก็อยากจะฟังผลว่าท่านจะได้แพ้ชนะประการใด ข้าพเจ้าไม่ใช่นักกฎหมายข้าพเจ้าเพียงแต่เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมาอยู่ในสภา ฯ เท่านั้น ข้าพเจ้าก็จะเอาเหตุผลแพ้ชนะและข้าพเจ้าจะได้ประกาศให้บรรดาท่านทั้งหลายทราบว่าใครถูกใครผิด เพื่อจะเป็นแบบแผนต่อไป ว่าท่านไปล่วงเกินนักปราชญ์ราชบัณฑิตเขา ซึ่งข้าพเจ้าจะได้นำเสนอข่าวนี้ต่อหนังสือพิมพ์ต่อไป ว่าใครแพ้ ใครชนะ เพราะฉะนั้นท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ในตลอดเวลาที่การใช้พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้รัฐบาลไม่ได้เข้าไปสอดแทรกในกิจการของหนังสือพิมพ์แต่ประการใด ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยเป็นอธิบดีกรมตำรวจ ข้าพเจ้าเคยเป็นพนักงานการพิมพ์ ข้าพเจ้าไม่เคยสั่งเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าไม่เคยสั่งยึดแท่นพิมพ์ ข้าพเจ้าไม่เคยสั่งตรวจข่าวหนังสือพิมพ์อะไรด้วยประการทั้งปวง เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติอันนี้มันดีอยู่แล้ว มันดีอยู่ด้วยประการทั้งปวง ท่านทั้งหลายจะมายุบเลิกเสียทำไม และในขณะนี้รัฐบาลนี้ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจิตใจของ จพณฯ ท่านนายกรัฐมนตรีนั้นไม่มีการที่จะเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์เป็นอันขาด กลับส่งเสริมว่าหนังสือพิมพ์นี้เป็นเครื่องตรวจสอบข่าวของทางราชการและเป็นการที่ค้นเขี่ยหาเหตุผลมาแจ้งต่อประชาชนให้ทราบ เพราะฉะนั้นขอให้ท่านที่เคารพจงยึดมั่นว่ารัฐบาลนี้จะรักษาเสรีภาพแห่งหนังสือพิมพ์ และข้าพเจ้าก็เห็นว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ ยังเหมาะที่จะใช้ได้เหมาะสมแก่กาลสมัยต่อไป ข้าพเจ้ายินดีที่จะชี้แจงอีก ถ้าหากว่ามีท่านผู้ใดสงสัยในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอเปิดโอกาสให้ท่านสมาชิกผู้อื่นได้พูดบ้าง

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ในการเสนอซึ่งมีสมาชิกฝ่ายค้านได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับการพิมพ์ขึ้นมานี้ เพื่อต้องการให้รัฐบาลนี้ได้รับหลักการล้มเลิกกฎหมายการพิมพ์ผมขอสนับสนุน เหตุใดผมขอสนับสนุนเพราะเหตุว่ากฎหมายซึ่งรัฐบาลได้ตราออกมาแล้วนั้นเป็นการผิดรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑ บอกว่าภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้บุคคลย่อมมีความเสมอภาคในทางกฎหมาย กฎหมายการพิมพ์นี้เมื่ออ่านแล้วบุคคลเราทุกวันนี้ ไม่ได้รับความเสมอภาคในทางกฎหมายและ

กล่าวคือ อะไรนี่จะขอชี้แจง ก่อนที่จะชี้แจงนี้ต้องรู้จักประวัติศาสตร์ในเรื่องนี้เสียก่อนว่า ในครั้งหนึ่งซึ่งกฎหมายการพิมพ์นั้น นับแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕ จนถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นเวลา ๒๕ ปี กฎหมายการพิมพ์สมัยก่อนยังไม่ได้ออก สมัยนั้นรัฐบาลในฐานะซึ่งเรียกว่าเป็นคณะราษฎร์ได้กดบังคับนักหนังสือพิมพ์ไม่ให้มีสิทธิ์วิพากษ์วิจารณ์เขียนด้วยตามข้อความของตน ที่ออกไปเมื่อใครเขียนออกไปแล้วจึงมีการวิกฤตการณ์ในทางการเมืองเกิดขึ้น และในส่วนทางตัวก็มี ยกตัวอย่างเช่นว่าสมัยก่อนนักหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งถูกยิงแล้วก็ถูกยิงตายอย่างนี้เป็นต้น เป็นการขัดสิทธิ์เสรีภาพในทางที่ออกกฎหมายนี้ และถ้ารัฐบาลไม่รับหลักการให้เลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์นี้ ผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพบริบูรณ์ในทรัพย์สิน การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา การศึกษา การชุมนุมชน การตั้งสมาคม พรรคการเมือง เหล่านี้เป็นต้น จึงถือว่าบุคคลของเราทุกวันนี้ การแสดงออก ซึ่งลักษณะประชาธิปไตยมี ๓ อย่าง ๑. แสดงออกในทางนักหนังสือพิมพ์ นักหนังสือพิมพ์เขาก็มีสิทธิเสรีภาพที่จะต้องตีพิมพ์ออกไป นี่ให้สิทธิแก่เขาบ้าง และอีกประการหนึ่ง ในการพูด เมื่อเวลาเขาไปพูดไฮด์ปาร์ค ก็ให้สิทธิไปได้ นี่ครับในการเขียน บุคคลจะเขียนอะไรก็เขียนไป นี่แหละครับสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการซึ่งรัฐบาลถือตั้งไม่รับหลักการพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เป็นการขัดต่อกฎบัตรสหประชาชาติ ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน นี่เป็นการผิดและขัดข้อง เพราะฉะนั้นผมจึงขอสนับสนุนพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐบาลนี้เลิกกฎหมายฉบับนี้ว่าด้วยการพิมพ์นี้เสีย เพราะมนุษย์เรานี้แสดงออกตามลักษณะของประชาธิปไตย บอกว่าประชาธิปไตยของคนเราตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ การพิมพ์ การเขียน การโฆษณา เป็นสิทธิของบุคคล กฎหมายอาญาก็มีอยู่แล้ว ใครเขียน ใครพูด ใครพิมพ์ก็ดี ถ้าเป็นการกบฏภายในราชอาณาจักร นอกราชอาณาจักร ก็มีในกฎหมายอาญาอยู่แล้ว บัดนี้จำเป็นอะไรที่จะออกกฎหมายการพิมพ์มาบังคับแก่ผู้พิมพ์หนังสือนี้ จึงถือว่ารัฐบาลนี้ออกกฎหมายไปนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ เพราะฉะนั้นเท่าที่ผู้เสนอ ๆ มานี้ควรที่รัฐบาลจะต้องรับหลักการเรื่องนี้จึงขอเสนอว่า สมาชิกประเภท ๒ มานั่งอยู่ ณ สภา ฯ เวลานี้เป็นสมาชิกซึ่งได้รับเงินจากประชาชนผู้ซึ่งเสียภาษี แต่เขาไม่ได้หย่อนบัตรให้ท่าน ให้เห็นใจด้วยเถิดเรื่องเหล่านี้อย่าถือทิษฐิมานะเลยให้ถือเสียงประชาชนเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยเวลานี้นะครับ แสดงออกมาหนึ่งทางหนังสือพิมพ์ ขอให้ท่านคิดอย่างนั้น หนังสือพิมพ์ แล้วการพูด การเขียน การโฆษณา และแสดงออกทางฝ่ายค้าน แสดงออกทางฝ่ายรัฐสภานี้จึงถือว่าเป็นมติของมหาชน บัดนี้รัฐบาลประเทศไทยได้มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย ควรแล้วหรือที่จะมายับยั้งในเรื่องการพิมพ์ การโฆษณา และการเขียน ซึ่งเขาสมบูรณ์ด้วยมาตรา ๒๖ แห่งรัฐธรรมนูญประเทศไทย ถ้ารัฐบาลนี้ยังขืนดื้อดึงไม่ยอมรับหลักการนี้ จึงถือว่ารัฐสภานี้ประกอบไปด้วยรัฐสภาสกปรก ไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอได้ประหยัดถ้อยคำหน่อย ขอให้ระมัดระวังถ้อยคำหน่อย คุณจะไปเบลม (blame) เขาว่าอย่างนั้นอย่างไร

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ก็ผมพูดในหลักการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่หลักการ

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ผมพูดในหลัก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร ; ไม่ได้ละคุณ

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ก็มาตรา ๒๖ นี้มีสิทธิในทางโฆษณา การเขียน การศึกษา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละระวังถ้อยคำก็แล้วกัน ผมขอตักเตือน

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ขอให้เห็นใจบ้างครับ เวลา ๑๕ นาที ก็ให้ผมพูดจบบ้างซิ อย่าเพิ่งกดดันผม เวลานี้มันใจจะขาดตายแล้ว ท่านประธานฯ ที่เคารพ ขอให้คิดบ้าง บอกรัฐสภานี้ถือว่าตนเองนั้นมีคะแนนเสียงอันยิ่งใหญ่ในทางสมาชิกประเภท ๒ และมีฝ่ายได้ดินบวกอีก นี่ครับเขย่าถือเลย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสุขฯ ขอให้อยู่ในเรื่อง

นายสุข รอบรู้ (นครพนม) : ผมขอเข้าประเด็นอีก บอกว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ขอให้รัฐสภานี้จงพิจารณารับหลักการยกเลิกไปเสีย อย่าจะทำลายสิทธิเสรีภาพของประชาชน ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์เขาด่ารัฐบาล เขาด่าประชาชน ด่ารัฐมนตรี ด่านายกรัฐมนตรี เมื่อหากว่าผิดแล้ว ขอให้ดำเนินตามกฎหมายลักษณะอาญาเป็นการหมิ่นประมาทหรือกบฏภายใน กบฏภายนอกราชอาณาจักร มีกฎหมายอยู่แล้ว จำเป็นอะไรที่จะออกกฎหมายฉบับนี้มาควบคุมนักหนังสือพิมพ์อีก

เรื่องเหล่านี้ผมจึงสนับสนุนให้รัฐบาลนี้รับหลักการ ถ้าหากว่ารัฐบาลนี้ไม่ยอมรับหลักการแสดงว่าไม่ใช่เป็นรัฐบาลของประชาชน เพราะตามลักษณะการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นเป็นของประชาชน โดยจากประชาชนเพื่อประชาชน บัดนี้ประชาชนต้องการร้องขอให้รัฐบาลนี้เลิกกฎหมายว่าด้วยในลักษณะการ เหล่านี้เสีย ซึ่งฝ่ายค้านเขาเสนอมา แล้วหนังสือพิมพ์ก็พอใจด้วย ฝ่ายค้านก็สนับสนุนอยู่ รัฐบาลนี้จะดื้อดึงอย่างไรได้ในเมื่อเสียงประชาชนเรียกร้อง เพราะฉะนั้นจึงถือว่ารัฐบาลนี้จะเป็นรัฐบาลประชาชนตามระบอบประชาธิปไตยไม่ได้ในเมื่อฝืนและขัดข้องไม่รับหลักการในเรื่องล้มเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เสีย นี่แหละครับ ผมจึงขอแสดงมาเหล่านี้ จึงขอให้รัฐสภาอันมีเกียรติสูงส่งนี้ อย่าลืมว่าทุกคน แม้แต่รัฐบาลก็เป็นลูกจ้างประชาชน ข้าราชการเป็นลูกจ้างของรัฐบาล แต่เป็นลูกจ้างประชาชนในทางอ้อม บัดนี้เราเป็นลูกจ้างประชาชนแล้ว ประชาชนต้องการให้ล้มเลิกกฎหมายฉบับนี้แล้ว รัฐบาลนี้ไม่ล้มเลิกตามความประสงค์ของราษฎรจะเป็นรัฐบาลเพื่อราษฎรได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผมจึงขอเสนอมานี่และสนับสนุนอย่างเต็มที่เลย ขอให้รัฐบาลนี้เลิกเสียทีเถอะครับการพิมพ์ให้เขาต่อไป ถ้าเราทำดี ๆ ใจสปอร์ตหน่อยซีครับท่านนายก ฯ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อย่าไปถืออารมณ์เลย เมื่อเราไม่ดีเขาก็ว่าบ้าง ถ้าเราดีเขาก็ส่งเสริม อย่างนี้จะไปถืออะไรครับ เป็นประชาธิปไตยปล่อยเขาบ้างซิ นี่มากดตันไว้อย่างนี้มันไม่ถูก หรือท่านจะเผด็จการด้วยสมาชิกประเภทที่ ๒ และพวกได้ดินหรืออย่างนี้มันไม่ถูกครับ ไม่ใช่ประชาธิปไตย มันเป็นประชาธิปตาย เรื่องเหล่านี้ผมจึงเรียนไว้ในรัฐสภาให้วินิจฉัยว่ากฎหมาย ซึ่งขอโทษนะครับ คุณญวง ฯ ได้เสนอเข้ามาเรื่องการพิมพ์ล้มเลิกเสียนี้ ผมขอสนับสนุนอย่างเต็มที่และเป็นมติมหาชนด้วย แล้วสภานี้จะฝืนมติมหาชนนั้นให้ดูไปจะได้รู้กันวันนี้ เท่าที่ผมพูดมานี้ก็ขอให้พิจารณา ขอจบเพียงเท่านี้

นายบูรณะ จัมปาพันธุ์ (ศรีสะเกษ) : กระผมได้พิจารณาดูหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ก็รู้สึกมีความชื่นชมยินดีในการที่ผู้เสนอและผู้สนับสนุนได้นำร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าสู่สภา เพราะเหตุว่าเป็นเจตนาอันดีของท่านทั้งหลายเหล่านั้น เพื่อต้องการให้หนังสือพิมพ์มีสิทธิเสรีภาพอย่างกว้างขวาง ซึ่งตรงกับเจตนาของผมเช่นเดียวกัน แต่ว่าท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เนื่องจากว่าหลัก

การแห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้มีข้อความว่ายกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์นั้น กระผมจึงไม่เห็นชอบด้วย ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าในเรื่องเกี่ยวกับการพิมพ์นั้น เราจำเป็นอยู่เองที่จะต้องมีแบบมีแผน เพราะว่าการทำงานต่าง ๆ เกี่ยวกับการอาชีพหนังสือพิมพ์นั้นก็ได้เป็นอาชีพซึ่งแตกต่างจากบุคคลธรรมดา คือว่ามีปากก็มีหลายปาก มีเสียงก็มีหลายเสียง แต่สำหรับคนธรรมดานั้นก็มีเสียงเดียว หนังสือพิมพ์นั้นเราถือว่าเป็นวิชาอาชีพอย่างหนึ่งหรือเป็นงานอาชีพอย่างหนึ่ง เช่นเดียวกันกับการประมงการเกษตรและการป่าไม้เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งการอาชีพเหล่านี้เราก็ต้องมีกฎหมายหรือมีแบบแผนเอาไว้เพื่อที่จะได้คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของคนเหล่านั้นให้เป็นไปตามระเบียบ ที่ท่านกล่าวอ้างถึงกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๖ นั้น ท่านต้องอ่านตรงที่สุดท้ายดูก็จะเห็นว่าอยู่ภายใต้แห่งกฎหมายและปฏิญญาสากลก็เช่นเดียวกัน เช่นปฏิญญาสากลในข้อ ๒๘ นั้น ในอนุข้อ ๒ นั้นก็มีอยู่ในนั้นเหมือนกันว่า ในการซื้อสิทธิและศิสรภาพแห่งคนทุกคนจะอยู่ในบังคับก็แต่ของข้อจำกัด ซึ่งได้กำหนดลงในกฎหมาย เพราะฉะนั้นในการใช้สิทธิเสรีภาพนี้เราก็ต้องมีธรรมในการยับยั้ง ไม่ใช่ว่าเราจะใช้สิทธิเสรีภาพซึ่งไม่มีขอบเขต กระผมนั้นต้องการให้หนังสือพิมพ์นี้มีเสรีภาพและนอกจากนั้นยังต้องการให้มีหลักประกันอันมั่นคงจากสังคมควบคู่กันไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราเลิกกฎหมายการพิมพ์เสียเช่นนั้นแล้ว มันก็จะเป็นการเสียหายแก่หนังสือพิมพ์อย่างใหญ่หลวง ซึ่งกระผมจะได้ชี้แจงให้เข้าใจต่อไปว่า มันจะเสียหายอย่างไร ข้อแรกนั้นก็คือว่า ร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นเขามีกำหนดกฎเกณฑ์ไว้ อย่างในมาตรา ๑๕, ๑๖, ๑๗, ๒๓, ๒๔, ก็ได้มีกำหนดกฎเกณฑ์ในเรื่องใครจะเป็นบรรณาธิการ ใครจะเป็นเจ้าของ ใครจะเป็นผู้พิมพ์ แล้วผู้พิมพ์เหล่านั้นมีสถานที่อยู่อย่างไร มีอายุเท่าไร แล้วจะเป็นคนอย่างไร เป็นคนไร้ความสามารถหรือว่าเป็นคนที่ติดคุกติดตะรางมาหรืออย่างไร เขากำหนดกฎเกณฑ์ไว้หมด เพราะฉะนั้นในการที่จะปล่อยไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ลงไปว่าคนอย่างไรจะเป็นเจ้าของ คนอย่างไรจะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์หรือเป็นผู้พิมพ์โฆษณาได้ อย่างนี้แล้วเราก็เห็นว่าฐานะของหนังสือพิมพ์นั้นซึ่งเรายกย่องว่าเป็นฐานันดรศักดิ์ที่ ๔ นั้นก็จะเสื่อมเกียรติและเสียศักดิ์ศรีลงไปอย่างมากมายเพราะฉะนั้นเพื่อที่จะไม่ให้หนังสือพิมพ์นี้ได้เสียศักดิ์ศรีและเกียรติเราก็มีแบบคุ้มครองเอาไว้ นี่ประการหนึ่ง นอกจากนี้ในกรณีที่หนังสือพิมพ์ไปกระทำผิดขึ้นมาเราต้องนึกอย่างนี้ว่า ถ้าหากว่าเราไม่มี

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ไม่มีเจ้าของ ไม่มีผู้พิมพ์ผู้โฆษณา เราจะไปเอาตัวกระผู้ที่กระทำความผิดนั้นมาจัดการอย่างไรได้ พลเมืองซึ่งมีปากเดียวเสียงเดียวนั้นจะไม่ได้รับความเดือดร้อนทั่วทั้งประเทศหรือ ท่านต้องคิดอย่างนั้น อีกประการหนึ่งอำนาจในการฟ้องร้องหนังสือพิมพ์นั้นก็ดี ท่านต้องคิดว่าเราให้เกียรติแก่หนังสือพิมพ์ เรายกย่องให้หนังสือพิมพ์ เพราะฉะนั้นในฐานะที่เรายกย่อง เราต้องคุ้มครองสิ่งที่เรารักสิ่งที่เราจะสงวนเอาไว้เพื่อที่จะให้เป็นไปด้วยดีคือว่าอย่าให้ใครได้ฟ้องได้ทันทีคือถ้าหากว่าเราไม่มีกฎหมายการพิมพ์นี้แล้วบุคคลทุกคนจะฟ้องหนังสือพิมพ์ได้ทันที เมื่อเวลากล่าวออกไปแล้วก็ต้องฟ้องได้ทันที ๆ เดียว แต่นี่เรายังมีกฎหมายการพิมพ์คุ้มครองเขาไว้อยู่ คืออย่างในมาตรา ๓๑ นี้บอกว่าถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ทำผิดเกี่ยวกับกรณี บ้านเมือง อย่าง นี้แล้วก็ต้อง ให้เจ้าพนักงาน การพิมพ์ นั้น บอกกล่าว เสียก่อน อย่าไปจับกุมทีเดียวมันเป็นอย่างนี้ ดังที่กระผมจะได้อ่านให้ฟัง มาตรา ๓๖ เมื่อได้มีการโฆษณาในหนังสือพิมพ์ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์ เห็นว่า อาจจะขัด ต่อความ สงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือฝ่าฝืนคำสั่งห้ามตามความในมาตรา ๓๗ เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจดำเนินการดังต่อไปนี้ ๑. ให้คำตักเตือนเป็นหนังสือแก่ ผู้โฆษณาบรรณาธิการและเจ้าของหนังสือพิมพ์ในการให้คำตักเตือนนี้ จะเรียก บุคคล ที่กล่าวแล้วไปรับคำอธิบาย และให้ลงลายมือชื่อรับทราบเสียด้วยก็ได้ นี่เป็นต้น ก็ยังต้องมีการว่ากล่าวก่อนไม่ใช่เอาไปทำทีเดียว นี่เราก็ให้คุ้มครองแก่หนังสือพิมพ์อีกข้อหนึ่งก็คือว่าในกรณีที่ทำผิดแก่บุคคลธรรมดาของเรานี้ เช่นว่าเขาได้รับความเสียหาย ผู้ได้รับความเสียหายจะไปฟ้องทันทีก็ไม่ได้ เพราะมันขัดกับมาตรา ๔๑ เราจะต้องบอกกล่าวให้หนังสือพิมพ์แก้เสียก่อน เมื่อหนังสือพิมพ์ได้แก้แล้วจะได้ฟ้องร้องไม่ได้ เพราะมาตรา ๔๑ นั้นบอกไว้ว่าดังนี้ หนังสือพิมพ์ใดโฆษณาเรื่องเกี่ยวแก่บุคคลคลาดเคลื่อนจากความจริงอาจจะเกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น บุคคลนั้นอาจแจ้งเป็นหนังสือขอให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้นแก้ความหรือลงพิมพ์หนังสือพิมพ์ซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องนั้น การแก้หรือลงพิมพ์หนังสือซึ่งแก้หรือปฏิเสธเรื่องที่ว่านี้จะต้องลงพิมพ์ในฉบับที่ออกโฆษณา ต่อไป จากเวลา ที่ได้รับ คำขอ ดังกล่าวแล้ว หรือในฉบับที่ถัดไป เมื่อได้แก้หรือลงพิมพ์หนังสือแก้หรือปฏิเสธเรื่องที่ว่านี้โดยถูกต้องแล้ว สิทธิในการฟ้องร้องของบุคคลผู้ขอแก้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาเป็นอันระงับลง นี่เป็นข้อความใหญ่ซึ่งเรียกว่าเราคุ้มครองหนังสือพิมพ์อย่างเต็มที่สมกับ

เราให้เกียรติ แล้วยังมีในมาตรา ๕๑ อีกว่า มาตรา ๕๐ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจเปรียบเทียบให้คดีเลิกกันได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อเป็นดังนี้แล้วในการที่จะมาเลิกกฎหมายการพิมพ์นี้กระผมจึงรู้สึกมีความเสียใจอย่างยิ่ง เพราะแทนที่เราจะส่งเสริมเสรีภาพของหนังสือพิมพ์เรากลับจะทำให้ศักดิ์ศรีของหนังสือพิมพ์ต่ำต้อย คือคนไหนจะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อะไรอย่างนี้ก็ได้ แล้วนอกจากนี้ก็ไม่มีการคุ้มครองหนังสือพิมพ์ กระผมจึงไม่เห็นด้วย แต่ในเรื่องแก้ไขนั้นซิเอาเข้ามากระผมคนหนึ่งละจะยกมือให้ เพราะกระผมเห็นว่าการพิมพ์นี้มีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ ดังจะชี้แจงให้ในที่ประชุมนี้ได้ทราบ โดยเฉพาะก็คือว่า เจ้าพนักงานการพิมพ์นั้นกระผมอยากจะให้เป็นคณะขึ้นมา จะเป็นคณะ ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ๆ เอาทางค้านเถอะ คุณค้านก็ขอให้ค้าน

นายบูรณะ จั้มปาพันธ์ (ศรีสะเกษ) : ถูกแล้วต้องหาเหตุผลหน่อย....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : จะแก้อะไรผมคิดว่าเอาไว้เรื่องของคุณทีหลัง

นายบูรณะ จั้มปาพันธ์ (ศรีสะเกษ) : ไม่ได้สนับสนุนหรือไม่ได้ค้าน แต่ว่าฝากข้อสังเกตุที่คงจะทำได้.........

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาไว้ระยะค้านเถอะคุณ

นายบูรณะ จั้มปาพันธ์ (ศรีสะเกษ): ถ้าหากแก้แล้ว ผมก็ยินดีจะสนับสนุนเป็นอย่างนั้น คือจะแก้ จะแก้อย่างไร ก็จะชี้ให้ที่ประชุมทราบว่า จะแก้อย่างนั้น ๆ แล้วก็จะรับหลักการ ถ้าหากมาในข้อแก้ ถ้าหากมาในข้อที่....... ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยวก่อนคุณ ผมแก้อะไรไม่ให้คุณ เพราะว่าหลักการอันนี้มันเขาบอกว่าให้เลิก

นายบูรณะ จำปาพันธ์ (ศรีสะเกษ): ถูกแล้ว แต่ว่าที่ผมพูดนี้หมายความว่ามันต้องเกี่ยวกับหลักการด้วย คือว่าหลักการนี้ยกเลิก แต่ถ้าว่ามาในข้อแก้แล้วกระผมก็ยินดีจะแก้

นายชวน กิติศรีวรพันธุ์ (นครพนม) : ก่อนที่ข้าพเจ้าจะสนับสนุนให้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ ก็อยากจะเรียนชี้แจงเกี่ยวกับที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยท่านได้พูดว่า พระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้นั้นเป็นการคุ้มครองนักหนังสือพิมพ์และบรรดาสิ่งตีพิมพ์ แต่ความจริงนั้นพระราชบัญญัติการพิมพ์

ฉบับนี้นั้นเป็นการรอนสิทธิ์และเสรีภาพของนักหนังสือพิมพ์ ท่านประธาน ฯ ก็คงจะจำได้ว่า ครั้งหนึ่งนั้นมีหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ได้โฆษณาหมิ่นประมาทฑูตอเมริกัน แต่ว่าไม่ได้มีความผิดในกฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติการพิมพ์ แต่ไปมีความผิดตามกฎหมายอาญา แต่ในขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจก็หาได้ตักเตือนบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ คือ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมทแต่ประการใดไม่ กลับส่งเรื่องดำเนินคดีฟ้องร้องตามกฎหมายดังที่ปรากฏในโรงในศาลมาแล้ว และในขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายรัฐบาล คือชยประทานโทษ ต้องกล่าวในที่นี้คือหนังสือพิมพ์ไทยเสรีกลับโฆษณาหมิ่นประมาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ก็ไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นได้เรียกบรรณาธิการหนังสือ-พิมพ์หรือเจ้าของหนังสือพิมพ์นี้ไปลงโทษตามกฎหมายแต่ประการใดไม่ ดังที่ปรากฏมาแล้ว และในขณะนี้หนังสือพิมพ์ไทยเสรีก็ยังคงออกอยู่ต่อไป ท่านผู้เป็นประธาน ฯ การที่ท่านรัฐมนตรีและอธิบดีกรมตำรวจท่านเป็นผู้ควบคุม และเป็นผู้มีอำนาจเต็มในการสั่งเซ็นเซ่อร์ก็ดี หรือในการยึดสิ่งตีพิมพ์ก็ดีนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่เราจะให้อำนาจแก่บุคคลคนเดียวซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาท่านก็ไม่ได้เป็นมนุษย์วิเศษวิโสไปยิ่งกว่าพวกเรานี้ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าท่านก็ต้องมีจิตใจเอนเอียงที่จะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งดังที่เป็นมาแล้วตามที่หนังสือพิมพ์ได้โฆษณาไปแล้ว นี่แหละข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรในการที่จะยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้เพื่อ ที่จะให้หนังสือ พิมพ์นั้นได้ไปควบคุมกันเอง และให้หนังสือพิมพ์นั้นได้ไปพิจารณาวินิจฉัยกันเองว่าหนังสือพิมพ์ควรจะทำอย่างไร รัฐไม่ควรจะออกกฎหมายควบคุมอย่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้เพราะว่านอกจากจะเป็นการบั่นทอนนักหนังสือพิมพ์แล้ว ยังเปิดโอกาสให้ผู้มีอำนาจในทางการเมืองนั้นได้ควบคุมนัก หนังสือพิมพ์ตาม อารมณ์อย่างที่เป็นมาแล้วเช่นทุกวันนี้

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่จะเรียนให้ทราบว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับหลักการที่เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเหตุใด ตามเหตุผลที่ได้พิจารณาแล้วว่า การยาชีพทุกอาชีพของคนที่ประกอบนั้นควรจะอยู่ในขอบเขตแห่งกฎหมาย ยิ่งเป็นประเทศประชาธิปไตยด้วยแล้วการขอบ-เขตนั้นก็ต้องมี ดังที่พวกเราได้มาให้สัตย์ปฏิญาณไว้ในสภานี้ว่าจะเคารพและรักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญนี้ แต่ในรัฐธรรมนูญนี้ มาตรา ๒๖ ก็มีเงื่อนไขว่า การพูด การ

เขียน การโฆษณา อะไรเหล่านี้ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งบทกฎหมาย เมื่อมีบท-
กฎหมายออกตามรัฐธรรมนูญซึ่งเราได้ให้สัตย์ปฏิญาณไว้แล้วนี้ ก็นึกว่าเราควรจะ
ยินดีปฏิบัติตามและเห็นด้วย ถ้าแม้ว่าเราจะเลิกกฎหมายฉบับนี้เสียแล้ว ข้าพเจ้า
เห็นว่าจะเกินประชาธิปไตยไป คือใครว่าอะไรก็ว่ากันได้ ด่าอะไรก็ด่ากันได้ เขียน
อะไรก็เขียนกันได้ มันเกินขอบเขตของประชาธิปไตยที่มีอยู่ในโลกนี้ กลายเป็น
อนาธิปไตย ตัวอย่างง่าย ๆ ที่เราจะเห็นแม้ในสภา ฯ นี้เองซึ่งมีเอกสิทธิ์ที่จะพูด
อะไรก็ได้ พวกเราได้รับเลือกมาจากประชาชน เท่ากับเป็นตัวแทนของปวงชนชาว
ไทย แต่ไม่ใช่หมายความว่าแต่ละคนนั้นอ้างขึ้นมาว่า ตัวเองคนเดียวเป็นผู้แทน
ของปวงชนชาวไทยทั้งหมดหามิได้ แต่ทุกคนที่อยู่นี้เรียกว่าเป็นผู้แทนของปวงชน
ชาวไทย แต่ถึงอย่างนั้นก็ดีในรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๐ ยังให้อำนาจแก่สภานี้ที่จะออก
ข้อบังคับในการพูดอภิปรายในที่นี้ให้มีขอบเขตแห่งการพูดอภิปราย ไม่ให้นอกเรื่อง
นอกราวไป ถ้าเราต้องการเอกสิทธิ์ให้แก่พลเมืองทั้งหมด ทำไมเราไม่นึกถึงตัวเอง
ทำไมไม่เสนอข้อบังคับให้ยกเลิกข้อบังคับการประชุมนี้เสีย ใครจะพูดอะไรก็พูดได้
ไม่มีจำกัด ไม่มีจำนวน นึกบ้างหรือไม่ว่าสภานี้จะเป็นอย่างไร ก็เมื่อสภาอันสูงสุด
ของชาติยังมีข้อบังคับมีบทบัญญัติควบคุม เราจะไปยกเลิกกฎหมายในเรื่องการพิมพ์
เสียได้อย่างไร ท่านผู้เป็นประธาน ฯ เราต้องไม่ลืมว่าในประเทศไทยนี้มีคนอยู่หลาย
ชาติหลายภาษา ถ้าเรายกเลิกกฎหมายนี้แล้ว อย่านึกว่าจะมีหนังสือพิมพ์ของชาวไทย
หรือที่เป็นประเทศไทยออกมาเป็นภาษาไทย เขาสามารถที่จะออกหนังสือพิมพ์เป็น
ภาษาจีน ภาษาฝรั่ง ภาษารัสเซีย ภาษาแขก ภาษาอะไรก็ได้มากมายก่ายกอง
เรามีอะไรบ้างที่จะไปยับยั้งที่จะไม่ให้เขาว่าเขาด่าหรือเขาทำอะไรต่ออะไร ทำให้
เสถียรภาพของบ้านเมืองเสียไป ข้าพเจ้านึกว่ากฎหมายอันนี้นั้นไม่ใช่เฉพาะแต่ส่ง-
เสริมให้นักหนังสือพิมพ์มีประโยชน์ดังที่มีผู้อภิปรายมาแล้วนั้น ยังจะเป็นประโยชน์ที่
คุ้มครองเสรีภาพของประเทศชาติบ้านเมืองไว้ด้วย ถ้าแม้ว่ายกเลิกเสียฐานะของ
บ้านเมืองของประเทศชาตินี้จะสั่นคลอน เราไม่มีอะไรที่จะไปยับยั้งว่าไม่ให้นานาชาติ
คนต่างชาติ ที่อยู่ ใน ประเทศนี้ หรือคนต่าง ชาติที่มี ทุนมาก หรือที่จะมา เล่นการ เมือง
พลิกคว่ำรัฐบาลนี้เสีย จะให้รัฐบาลของพวกเขาเข้ามา จะทำการออกหนังสือพิมพ์

โจมตีมากมายก่ายกองนั้นไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเราไม่ควรจะยกเลิก เพราะถ้ายกเลิกแล้วจะมีผลเสียหายหลายประการดังที่ได้กราบเรียนเป็นตัวอย่างมานี้

นายเทพ โชตินุชิต (ศรีสะเกษ) : กระผมได้ฟังท่านฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลได้คัดค้านพระราชบัญญัตินี้ในการที่จะไม่ยอมให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ โดยอ้างเหตุผลต่างกันหลายคนแล้ว โดยเฉพาะท่านที่กล่าวสุดท้ายเมื่อกี้นี้ ท่านองคล้าย ๆ กับท่านพูดว่า ถ้าหากยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้แล้ว บ้านเมืองจะล่มจมระส่ำระสายเกิดจลาจล ซึ่งความจริงท่านจะลืมนึกถึงว่า นอกจากพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ เรายังมีกฎหมายอาญาซึ่งบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของบุคคลทุกคนซึ่งไม่สามารถจะไปทำความผิดอะไรได้ นอกเหนือไปจากหน้าที่ที่ตัวได้ถูกบัญญัติไว้เช่นไปหมิ่นประมาทเขาหรือไปยุยงให้ราษฎรกระด้างกระเดื่องซึ่งเป็นกบฏดังนี้เป็นต้น ซึ่งมันมีอยู่แล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในการจัดการกับพวกนักหนังสือพิมพ์นี้ ถ้าหากว่าเกิดมีคดีขึ้นครั้งไรไม่เคยปรากฏเลยว่าจะใช้ตัวพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นมาบังคับแก่หนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะก็คือว่าประมวลกฎหมายอาญาเรื่องหมิ่นประมาทกับเรื่องกบฏ ๒ อันเท่านั้น ซึ่งปรากฏอยู่ตลอดเสมอมา ด้วยเหตุนี้ที่ท่านอภิปรายว่าถ้าเลิกกฎหมายนี้แล้วหนังสือพิมพ์นี้จะไม่ต้องมีการผูกมัดจะทำอะไรตามใจชอบพูดใครด่าใครก็ได้ ยุให้ใครกบฏก็ได้ นั้นคงเป็นอัน ว่าท่านกล่าวโดยอัตโนมัติของท่านเอง ซึ่งความจริงนั้นนักกฎหมายเขาไม่กล่าวเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาที่ว่าหนังสือพิมพ์นี้มันมีคุณค่าแค่ไหนอย่างไรหรือไม่นั้น นี่เห็นจะต้องผ่านไปได้ คือว่าไม่ต้องไปยกย่องกันให้มากนัก และเราไม่ต้องไปประจานหนังสือพิมพ์ซึ่งความจริงหนังสือพิมพ์นั้นมีอยู่หลายประเภทหลายเหล่าด้วยกัน บางคนก็ทำหน้าที่ตามสมควรของเขา บางคนก็ทำหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายมาอะไรเหล่านี้เป็นต้น แต่ว่าอย่างน้อยเราควรรับข้อหนึ่งว่าหนังสือพิมพ์นั้นเป็นเรื่องจำเป็นของชีวิตมนุษย์ที่เจริญแล้ว ท่านนายก ฯ ท่านผู้นี้เองความจริงนอกจากมีคนกล่าวบอกว่าท่านลาออกไปแล้ว ท่านออกจากนายก ฯ แล้ว แล้วก็จะไปเล่นหนังสือพิมพ์นั้น แม้ถึงท่านจะไม่ออกจากนายก ฯ นี้ ท่านเองท่านก็เห็นคุณค่าของหนังสือพิมพ์อยู่เป็นอย่างมาก ในสมัยหนึ่งท่านกลับจากเมืองนอก ท่านก็บอกว่าเป็นประชาธิปไตยกัน เรามาเปิดเปรสคอนเฟอร์เร้นซ์กันเถิด ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เป็นการใหญ่ได้ผลมากมาย คนเชียร์ท่านนายก ฯ ล้นหลาม ต่อมาเหตุการณ์เกิดอาเพศกลับกลายท่าน

นายก ฯ หันหลังให้หนังสือพิมพ์ การให้สัมภาษณ์ไม่ใช่ประชาธิปไตยแล้ว ประเทศ
ประชาธิปไตยเขาไม่สัมภาษณ์กันแล้ว เลิก จะให้สัมภาษณ์ ผลที่ท่านหันหลังให้
หนังสือพิมพ์นั้นเป็นอย่างไร นี่ผมจะพูดถึงว่าคุณค่าหนังสือพิมพ์และคนที่ไม่เห็นว่า
หนังสือพิมพ์นั้นมีความจำเป็นอย่างไร ท่านนายก ฯ เองคงจะทนไม่ได้มีผู้เตือนสติ
ท่านและผู้ซึ่งให้ความคิดความเห็นที่ตรงทาง ท่านนายก ฯ เห็นด้วยสุดท้ายกลับหัน
หลังมาใหม่ เอามาแปรสคอนเฟอร์เร้นซ์กันใหม่ วันพรุ่งนี้ดูเหมือนจะมีอีกแล้ว นั้น
แสดงให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์นั้นมันมีคุณค่าแน่ต่อบุคคลทุกชั้นทุกเหล่า และโดย
เฉพาะอย่างยิ่งในระบอบประชาธิปไตยของเราแม้จะ ๒๕ ปีมาแล้วนี่ก็ตาม จะเห็น
หนังสือพิมพ์นี้ได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง จริงอยู่ หนังสือพิมพ์นั้นมีหลาย
ประเภท ดังที่ผมได้เรียนมาแล้ว แต่ว่าหนังสือพิมพ์ที่เป็นธรรม เป็นกลางนั้นก็มีอยู่
ซึ่งประชาชนเขาต้องการจะอ่านรู้ข้อเท็จจริงด้วยเหตุนี้เอง เราจึงจะต้องยอมรับว่า
หนังสือพิมพ์นั้นได้ประโยชน์และก็เมื่อมีประโยชน์เช่นนี้แล้ว ประโยชน์อันใดหรือที่
เราจะต้องไปควบคุมหนังสือพิมพ์เขาจนถึงขนาด เพราะเหตุว่าในพระราชบัญญัติ
การพิมพ์นั้น นอกจากมีบทบัญญัติบางข้อบางประการซึ่งไม่ใช่ว่าให้โอกาสให้ความ
สะดวกให้ความสะบายแก่หนังสือพิมพ์เท่านั้น โดยวิธีปฏิบัติซึ่งรัฐบาลหลายรัฐบาล
มาแล้ว ไม่เฉพาะรัฐบาลนี้ ได้ใช้เครื่องมือโดยพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้น มีการ
เซ็นเซ่อร์ปิดโรงพิมพ์มีการที่ทำให้พนักงานการพิมพ์ของโรงพิมพ์ต่าง ๆ นั้นต้องอด
อยากอาหารแค้นไปหลายครั้งหลายคราว และยิ่งไปกว่านั้นบางครั้งถึงกับใช้ประกาศ
ห้ามมิให้เขียนการเมืองต่างประเทศ ซึ่งผลที่ได้รับนั้นก็เป็นเหตุให้เห็นว่าเมืองไทย
เรานี้ที่ฝรั่งเขาด่าเราได้ ความจริงที่เราวิพากษ์วิจารณ์การเมืองต่างประเทศนั้นไม่ใช่
ด่า และไม่ใช่จะไปประณามใคร แต่เราวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความเป็นธรรม สมัย
หนึ่งเราก็ไม่ได้รับสิทธินี้ เราเพิ่งได้รับสิทธินี้คืนเมื่อเร็ว ๆ มานี้เองนั้นผมก็ไม่ขอ
สนับสนุนและส่งเสริมว่าที่ทำเช่นนั้นถูกแล้ว แต่ว่าด้วยเหตุที่ในพระราชบัญญัติการ
พิมพ์นั้นมันมีบทบัญญัติเรื่องเซ็นเซ่อร์ เรื่องปิดโรงพิมพ์ เรื่องซึ่งทำให้เขียนการเมือง
ต่างประเทศวิพากษ์วิจารณ์นั้นไม่ได้ บังเอิญรัฐบาลนี้ก็ดี จริงอยู่ ที่ท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงมหาดไทยเมื่อกี้นี้บอกว่าไม่เคยปิดโรงพิมพ์ ไม่เคยเซ็นเซ่อร์ แต่ว่า
จริง ในขณะนี้หรือที่แล้วมา แต่ว่าจะแน่ใจหรือว่าอันอารมณ์ของมนุษย์นั้นมันจะ
ผันแปรไปได้อย่างไร วันหนึ่งอาจจะคิดอย่างหนึ่ง วันหนึ่งก็อาจจะคิดไปอีก

อย่างหนึ่งขึ้นก็ได้ หรือมิฉะนั้นอาจจะไม่ใช่รัฐบาลนี้ อาจจะเป็นรัฐบาลอื่นซึ่งมาใช้พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เป็นเครื่องมือ นั่นที่เราเป็นห่วงและเราต้องการเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ก็โดยเหตุนี้เท่านั้น เพราะเหตุว่าคนเราจะให้เหมือนทุกคนนั้นไม่ได้ และยิ่งไปกว่านั้นหนังสือพิมพ์นี้ โดยเฉพาะผู้ซึ่งมีจิตใจเป็นระบอบประชาธิปไตยอันแท้จริงนั้น ทุกคนต้องยอมรับด้วยกันว่าทุกคนมีความผิดมีความพลาด และทุกคนต้องยอมทนต่อการวิพากษ์วิจารณ์ ข้าพเจ้าทราบดีว่ารัฐบาลชุดนั้นนั้นรู้สึกเอือมระอาหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นฝ่ายกลาง และเขียนด้วยความเป็นธรรมวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งมันอาจจะกระทบกระเทือนต่อจิตใจของท่านนั้นข้าพเจ้ารู้ดีว่ารัฐบาลนี้ไม่พึงประสงค์ แต่จะทำอย่างไรได้เล่าท่าน เพราะว่าในระบอบประชาธิปไตยนั้นถ้าคนปราศจากซึ่งความอดทนเช่นนี้แล้ว ท่านอย่ามาเล่นการเมืองดีกว่า เพราะว่าคนที่จะมาเล่นการเมืองด้วยการอดทนแบบทนวิพากษ์วิจารณ์ได้นั้น ถ้าเขาวิพากษ์วิจารณ์ผิดแล้ว โดยท่านทำดีเหลือเกิน ไม่มีปัญหาประชาชนทั้งประเทศจะสวดหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น คิดดูซิว่าหนังสือพิมพ์ฉบับไหนจำหน่ายดีได้บ้าง ถ้าเขาไม่พูดความจริงให้ประชาชนฟัง คือว่าระบายสีแต่สิ่งซึ่งไม่ใช่ของอันแท้จริงแล้วประชาชนผู้อ่านเขารู้ นี่ได้ข่าวว่าท่านจะทำหนังสือพิมพ์โต้ ผมว่ามันไร้เหตุผล ไม่มีประโยชน์ หนังสือพิมพ์อะไรจะมาโต้ความจริงนั้นให้หนังสือพิมพ์อีกกี่หมื่นฉบับก็ไม่สามารถจะโต้กับความจริงได้ ความจริงอันเดียว การปฏิบัติคือการปฏิบัติชอบของท่านอันเดียวเท่านั้น นั่นท่านโต้ได้โดยไม่ต้องออกหนังสือพิมพ์แม้แต่ฉบับเดียว ด้วยเหตุนี้เราจึงแลเห็นว่าหนังสือพิมพ์ที่ติรัฐบาลในทางที่ผิดนั้นหมายความว่ารัฐบาลทำถูกแล้วติผิด ท่านไม่ต้องตกใจ ประชาชนเขาด่าเอง แต่ว่าบัดนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นปัจจุบันนี้นั้นหนังสือพิมพ์เขาติท่านถูก แต่ว่าท่านเองกลับไม่ยอมรับสารภาพในความคิดของเขาที่เขาว่าที่ท่านทำนั้นมันผิด เขาติถูก ท่านดีโพยตีพายหาว่าหนังสือพิมพ์เหล่านี้เป็นศัตรูของท่าน นี่แหละข้อผิดร้ายที่ท่านได้รับรู้อยู่ทุกวันนี้ จึงเป็นเหตุให้ประชาชนเขาเอือมระอาแล้วท่านก็ไปสาวหาสาเหตุต่าง ๆ ว่า เอ มันมาจากอะไร ประชาชนจึงเกลียดรัฐบาลนัก แต่ท่านหาได้ดูไม่หรอกว่าพฤติการณ์ของท่าน และการทนต่อวิพากษ์วิจารณ์ของท่านมีอยู่ในตัวท่านหรือเปล่านี่ปัญหาอยู่ที่นี่ ด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์เขาต้องการจะใช้วิชาของเขา ความคิดความเห็นของเขาให้ถูกต้องต่อความเป็นจริง และแต่ถ้าหากมันมีอะไรมาสะดุดใจสักหน่อยหนึ่ง

หรือเดี๋ยวถูกเรียก เจ้าพนักงานการพิมพ์เรียกไปแล้ว เอ้า, นี่ท่านเขียนดี ๆ พูดดี ๆ
หน่อย ไม่อย่างนั้นจะเกิดเรื่อง ไม่อย่างนั้นก็จะลำบาก สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเหตุทำให้
หนังสือพิมพ์นั้นซึ่งไม่ทน บางคนนั้นก็มีความอ่อนไหว มันธรรมดาก็ต้องยอมเอา
ก็ลดลงหน่อย แต่ถ้าหากว่าเราเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์เสีย โดยเรามีกฎหมาย
อาญาคุ้มครองแล้ว จริงอยู่ เมื่อกี้นี้มีผู้แทนจังหวัดเดียวกับข้าพเจ้าเขาค้านบอกว่า
กฎหมายการพิมพ์มันดี ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ไปด่าใครเขาเข้าแล้ว แล้วก็มีหนังสือ
ไปบอกให้เขาแก้ คือว่าในพระราชบัญญัติอันนั้นใช้คำว่า " อาจจะขอร้องให้หนังสือ
พิมพ์แก้แล้วหนังสือพิมพ์แก้ ก็ฟ้องไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่เถียง แต่ว่าท่านอย่าลืมว่า
โดยหลักกฎหมายทั่ว ๆ ไปธรรมดานั้น ถ้าใครไปด่า ถ้าหนังสือพิมพ์ไปด่าใครเขา
เข้า เขาไม่ต้องบอกให้หนังสือพิมพ์แก้เลย เขาฟ้องทันทีได้โดยไม่มีปัญหา โดยไม่
ต้องอาศัยพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เลย ฉะนั้น จะมาคุ้มครองอะไรกัน เพราะ
การที่ไปขอร้องให้เขาแก้ แล้วเขาแก้กันนั้นเป็นการยอมความกันอยู่ในตัวแล้ว นั่นไม่
ต้องเขียนไว้ มันก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรขึ้นมาแค่ไหน ฉะนั้นจะเรียกว่า
พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้คุ้มครองอะไรให้แก่หนังสือพิมพ์ ตรงกันข้าม มันกลับเป็น
การควบคุมนี่แหละจึงทำให้เห็นว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้มันไม่น่าที่จะมีบัญญัติไว้
คือว่าไม่จำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายการพิมพ์นี้บัญญัติไว้ จริงอยู่ปัญหาในเรื่อง
รัฐธรรมนูญนั้น ที่ว่าเราจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายด้วยเหตุที่ว่ามีข้อยกเว้น อันนี้
เองเราจึงจำเป็นต้องแก้กฎหมายอันนี้ เพราะกฎหมายอันนี้ยกเว้นสิทธิเสรีภาพของ
ประชาชนในมาตรา ๒๖ แห่งรัฐธรรมนูญ ท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าในรัฐธรรมนูญ
ปี ๒๔๙๒ นั้น เราได้บัญญัติเรื่องเหล่านี้ไว้ในรัฐธรรมนูญเสร็จเรียบร้อย โดยไม่
ต้องมีกฎหมายการพิมพ์ตัวซ้ำไป ห้ามไม่ให้เซ็นเซอร์ ห้ามไม่ให้ทำการเซ็นเซอร์
หนังสือพิมพ์ ห้ามปิดโรงพิมพ์มีอยู่ในรัฐธรรมนูญเสร็จเรียบร้อย แบบเดียวกับ
รัฐธรรมนูญซึ่งท่านผู้เสนอเองได้เอามาอ่านค้านต่าง ๆ นั้น นั่นเราเขียนไว้แล้วใน
กฎหมายรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันสิทธิ อันนี้เองเท่ากับเหมือนหนึ่งว่ายกเลิก
พระราชบัญญัติการพิมพ์ไปในตัวนั้นเอง ด้วยเหตุนี้แหละเราจึงบอกว่าพระราช
บัญญัติการพิมพ์นี้มันไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้น ปัญหาต่อไปก็มีอยู่ที่ว่าทางรัฐบาลนี้
พูดอยู่เสมอว่า ท่านจะไปทำหนังสือพิมพ์แล้ว ก็เหตุที่พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้มี
ประโยชน์ แม้ถึงขณะนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการเองก็มีหนังสือพิมพ์อยู่ในเครือรายวัน

หลายฉบับ แต่ว่ากฎหมายของเมืองไทยนี้มันประหลาด คือว่าเขาออกกฎหมายมาใช้บังคับคนทั้ง ๒๐ กว่าล้านคน แต่ว่าคนบางคนนั้นกระทำผิด เจ้าพนักงานก็ไม่เอาผิด บางคนไม่ทำผิด แต่เจ้าพนักงานก็บอกว่ามันค่อนข้างจะผิดไว้แก้ตัวกับท่านก่อนที่ศาล อะไรทำนองนี้ ซึ่งมันอาจจะมีได้ จริงอยู่ท่านบอกว่าแม้ถึงท่านออกไปเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ท่านก็จะเห็นว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เองนี่แหละให้ประโยชน์แก่ท่าน ๆ จึงเห็นว่าควรจะคงไว้ไม่ควรยกเลิก ข้าพเจ้าเสียใจที่จะกล่าวว่า ที่ท่านพูดนี้พูดในฐานะที่ท่านเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นอธิบดีกรมตำรวจ แต่ถ้าวันหนึ่งข้างหน้า ท่านไปเป็นบรรณาธิการ แต่ตำแหน่งเดียวเป็นคนย่ำต๊อกตามถนนแล้วท่านจะนึกถึงคำพูดของข้าพเจ้านี้ นี่แหละจะแสดงให้เห็นว่าที่ท่านกล่าวนั้น กล่าวเพราะท่านดำรงตำแหน่งอยู่ไม่ใช่ว่ากล่าวเพราะท่านไม่มีอะไรเลย

ทีนี้ต่อมาก็มีถึงเรื่องที่ว่ามีหลายคนบอกว่ายกเลิกแล้วจะทำอย่างไร และจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาดังที่ได้เรียนมาแล้วว่า เราไม่อยากมีพันธะผูกพันอะไรกับกฎหมายฉบับนี้ เพราะมีหลายเรื่องหลายเหล่าเท่าที่มาควบคุมหนังสือพิมพ์ และไม่ให้สิทธิเสรีภาพเราเต็มที่ และเสรีภาพนั้นก็ถูกตัดทอนอยู่แล้วโดยกฎหมายอาญา ผมก็จึงนึกขึ้นได้ว่า ถ้าหากว่ารัฐบาลนี้มีใจสปอร์ตพอ เอาละ สมมติว่าวันนี้การลงคะแนนนี้เป็นอันตกไป ไม่มีปัญหา แต่ว่าขอฝากไว้ให้รัฐบาลนี้ได้ขบคิดถึงด้วยว่านอกจากเราจะเลิก พระราชบัญญัติ การพิมพ์นี้ ได้โดยไม่ต้องตะขิดตะขวงอะไรแล้วสิ่งทั้งหลายนั้น ถ้าท่านจะทำให้สวยที่สุดแล้วก็สามารถจะทำได้โดยฝีมือของรัฐบาลชุดนี้ คือหมายความว่าตั้งสภาการพิมพ์ขึ้นมา แล้วก็ท่านร่างเอาเอง เพียงแต่ไปให้เท่านี้ และบอกเท่านี้ ท่านก็อ่านออกแล้ว แล้วว่าสภาการพิมพ์นี้มีประโยชน์อะไรขึ้นบ้าง และประกอบด้วยบุคคลจำพวกไหน นอกจากพวกหนังสือพิมพ์ พวกเป็นกลางเป็นธรรม พวกหัวกฎหมายบ้าง พวกรัฐบาลบ้าง ตามสมควรเข้าไปอยู่ในสภา ฯ นั้นแล้วก็ควบคุมกันเอง แบบเดียวกับที่เขาตั้งสหภาพแรงงาน สภาการค้า สภาอะไรกันเยอะแยะแค่ไหน ถ้าหากอย่างนั้นแล้วลองฟังเสียงหนังสือพิมพ์เขาดูซิ เขาจะสนับสนุนและส่งเสริมท่านเพียงใดหรือไม่ เพราะสภาการพิมพ์นี้หลายแห่งหลายหนเขาก็มี และมันให้ประโยชน์และคุ้มครองจริง ๆ และส่งเสริมหนังสือพิมพ์จริง ๆ ด้วยเหตุนี้เองผมจึงคิดว่าทางสันติที่เราจะตกลงกันได้นั้น แม้ถึงวันนี้พระราช

บัญญัตินี้จะตกไป ก็ขอฝากความคิดนี้ไว้กับรัฐบาลนี้ว่าสภาการพิมพ์นั้นจะเป็นเครื่องแก้ยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์ได้ดีในเมื่อยกเลิกกฎหมายการพิมพ์ไปแล้ว แต่ว่าเราจะมาบอกเลิกกันเองจริงอยู่ คุณควง ฯ เสนอขึ้นมาเพื่อจะขอร้องให้รัฐบาลนั้นได้ทราบว่าเป็นอย่างไรถึงควรจะเลิก แต่ว่าพูดถึงเอาแพ้เอาชนะกันแล้ว มันก็ไม่มีปัญหา เพราะว่าการอภิปรายในสภา ฯ นี้ ฝ่ายค้านอภิปรายกันมาหลายสิบปีแล้ว บางครั้งการอภิปรายไม่ได้ผลเลย แต่ว่าอยู่ต่อไปอีกสักปีสองปีบางทีมันเกิดเป็นผลขึ้นได้ ฉะนั้นไอ้การไร้สาระของคำพูดของฝ่ายค้านนั้นก็ไม่เชิงนัก อย่างน้อยก็เป็นเครื่องสะกิดใจ และข้อคิดคำนึงของรัฐบาลในอนาคตต่อไปข้างหน้าด้วย ฉะนั้นผมจึงขออภิปรายเพียงเท่านี้

นายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ในการที่ผมต้องมาพูดอีกครั้งหนึ่งก็เพราะเหตุว่า ท่านสมาชิกผู้สนับสนุนได้พูดถึงอนาคตของผมว่า ถ้าผมออกมาเป็นบรรณาธิการย่ำต๊อก ไม่เป็นอธิบดีกรมตำรวจ ไม่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั้น ถึงจะรู้สึกว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เป็นเครื่องทรมาน ผมไม่พูดในอนาคต เพราะใครจะรู้อนาคตว่าใครเป็นอะไร แต่ในอดีต ท่านรัฐบาลของท่าน รัฐมนตรีนี้มีการเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ ท่านประธาน ฯ ก็เคารพ นี่ท่านพูด ๆ ในสภา ฯ ก็มีเกียรติของท่าน แต่ในขณะที่ท่านเป็นรัฐมนตรีอยู่ในรัฐบาลสมัยหนึ่งนั้น, รัฐบาลในสมัยนั้นเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ข้าพเจ้าบอกว่าอย่างไร เอากันอย่างนี้ทีเดียวหรือท่าน "บอกว่าเอาหน่อยซี" ข้าพเจ้านั้นตอนนั้นไม่ได้เป็นเจ้าพนักงานพิมพ์ แต่เกี่ยวข้องในการหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าขอแถลงให้บรรดาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทราบว่า ตอนนั้นท่านทำไมจัดการเซ็นเซอร์เขา แต่ในขณะที่ข้าพเจ้าเป็นรัฐบาลไม่มีเป็นอันขาดเรื่อง เซ็นเซอร์ เพราะข้าพเจ้ามีส่วนได้ส่วนเสียในหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าเคยได้พูดกับบรรดาเพื่อนฝูงหนังสือพิมพ์ว่า "ทำไมอย่างไรถึงจะให้หนังสือพิมพ์นะมีความเจริญเป็นเจ้าหน้าล้ำหน้าในตอนเช้า" ข้าพเจ้าพยายามส่งเสริมหาวิธีการเสมอ แม้แต่หนังสือพิมพ์ฝ่ายค้าน ฝ่ายสนับสนุนจะขอเดินทางไปต่างประเทศ ข้าพเจ้าพยายามช่วยเหลือทุกอย่างที่ข้าพเจ้าจะสามารถช่วยได้ เพราะข้าพเจ้านั้นรู้ว่าหนังสือพิมพ์นั้นเป็นเครื่องตรวจสอบของราชการข้าพเจ้าไม่จำเป็นที่จะต้องไปสอดส่ายไปหาที่ไหนความผิดได้บังคับปัญหา หนังสือพิมพ์เสมอมา ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสอบสวนและไปเยี่ยมเยียนกันข้าพเจ้าก็ได้รับการ

ทักท้วงจากบรรดาผู้มีเกียรติเจ้าของหนังสือพิมพ์ทุกอย่างทั้ง บางครั้งก็ทำหลาย ถ่ายภาพที่ข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยชอบนัก แต่เขาบอกว่า "ท่านนี่ไม่ดี ถือทำไมไปทำเช่น ข้าพเจ้าก็ยินดีและก็พยายามจะแก้ไขร่างกายต่อไปว่าให้มันน่าถ่ายรูปกะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็สนับสนุนบรรดาหนังสือพิมพ์นี้เต็มที่ ข้าพเจ้ายอมรับว่ากฎหมายลักษณะอาญานั้นมี ๆ ที่จะคุ้มครองเสรีภาพทั่ว ๆ ไป แต่ข้าพเจ้าขอเรียนว่ากฎหมายลักษณะอาญานั้น ถ้าได้ปฏิบัติตามกฎหมายลักษณะอาญาบรรดาท่านนัก หนังสือพิมพ์นั้นจะต้องได้รับความเดือดร้อนที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วแม้แต่การเดินขาย ผู้ที่ขายก็ร่วมอยู่ในขอบเขตของการสมคบซึ่งเจ้าพนักงานสอบสวนนั้น อาจจะสอบสวนได้กว้างขวางเก็บที่โน่นเก็บที่นี่ หรือการยึดหนังสือพิมพ์ ในเมื่อเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์แล้วก็ยึดได้ ถ้าผู้เสียหายเขาร้องต่อศาล เวลานี้ศาลแขวงเปิดทำงาน ๘ นาฬิกา ผู้เสียหายอาจไปยื่นคำร้องต่อศาลให้ยึดสิ่งพิมพ์หนังสือพิมพ์นั้นเสีย เพราะพาดพิง และบางคนที่ถูกหมิ่นประมาทเขาอาจจะเรียกค่าเสียหายเป็นแสน ๆ ล้าน ๆ ถ้าหากว่าคำหมิ่นประมาทให้เขาเสียชื่อเสียงไม่สามารถที่ จะ ประกอบอาชีพในกาลต่อไป แต่พระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นกำหนดแต่ว่าแก้ข่าวเสียอะไรเสียให้ถูกต้อง ในกรณีหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ฯ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ถ้าหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ฯ ให้การต่อเจ้าพนักงานสอบสวน ฯ ก็มีอำนาจเปรียบเทียบปรับตามพระราชบัญญัติการพิมพ์ หาจะต้องนำไปสู่ศาลแต่ประการใดไม่ เพราะพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ได้สนับสนุนอยู่ว่า เมื่อได้กล่าวผิดไป และยอมรับสารภาพพนักงานสอบสวนมีสิทธิ์ที่จะได้เปรียบเทียบปรับได้ไม่ถึงชั้นศาล ตำรวจได้พยายามแจ้งต่อหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ฯ เหมือนกัน ว่าควรที่จะตกลงกันให้เสร็จสิ้นในกรณีของพนักงานสอบสวน แต่หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ฯ ท่านก็บอกว่าไม่ได้หมิ่นประมาท ท่านจะไปสู้คดีชั้นศาล เพราะฉะนั้นตำรวจก็ต้องทิ้งพระราชบัญญัติการพิมพ์ไปปฏิบัติตามกฎหมายลักษณะอาญา ซึ่งเป็นผลอยู่ในขณะนี้ว่า ศาลแขวงนั้นได้พิพากษาลงโทษ ซึ่งความจริงเรื่องนี้ก็ไม่มีในประชาคม ข้าพเจ้าขอเรียนว่าในวงการทูตก็ไม่มีใครเอาใจใส่ ในวงการรัฐมนตรีก็ไม่มีความเอาใจใส่ ในวงการของประชาชนก็ไม่มีการเอาใจใส่ เพราะว่าเป็นเรื่องว่ากันได้ เพราะฉะนั้นในการนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าเลิกกฎหมายพระราชบัญญัติการพิมพ์ทุกคนต้องไปศาล รุ่งขึ้นทุกคนเสียหายไปแจ้งต่อศาลให้ยึด ๆ ๆ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เป็นประโยชน์ดี

ส่วนหนังสือพิมพ์ไทยเสรีนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าทราบว่าเลิกไปแล้ว ถูกเจ้าพนักงานเรียกมาสอบสวนเหมือนกัน เลิกไปแล้วหรือขายไป ข้าพเจ้าไม่ทราบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่า ผลที่หนังสือพิมพ์ไทยเสรีเลิกไปก็เนื่องจากพระราชบัญญัติการพิมพ์ที่ถูกเจ้าพนักงานเรียกไปตักเตือนเช่นเดียวกัน ส่วนการหมิ่นประมาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้น ข้าพเจ้าก็กำลังจะให้เจ้าหน้าที่เขาดูอยู่ว่ามันเข้าขอบเขตของกฎหมายแค่ไหน เพราะเหตุว่าเป็นการกล่าวถึงในการพระราชทานตราพระจุลจอมเกล้า ฯ ซึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นมาลงเป็นข้อความพลิกแพลง ซึ่งขณะนี้ก็อยู่ที่พนักงานสอบสวน ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่ได้รับรายงาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็หวังว่าพระราช บัญญัติการพิมพ์นี้ เป็นเคราะคุ้มครองป้องกัน หนังสือพิมพ์นั้น มากกว่าที่จะเป็นการบีบบังคับ และพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ออกเป็นพระราชบัญญัติควบคุม เป็นพระราชบัญญัติการพิมพ์ การอาชีพใดการสังคมใดนั้นต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญระเบียบข้อบังคับ และคุ้มครองสนับสนุนให้กิจการนั้นดำเนินไปด้วยดี ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้คุ้มครองให้หนังสือพิมพ์เดินไปด้วยดี อันอยู่ในขอบเขตอันถูกต้อง และคุ้มครองมิให้ประชาชนนั้นต้องทะเลาะวิวาทกันต้องไปถึงโรงถึงศาล เป็นการหมดเปลืองเจ้าพนักงานในการพิจารณา ดังนั้นพระราชบัญญัติการพิมพ์จึงมีเหตุผลดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นควรว่ายังใช้อยู่ได้ต่อไป

นายผัน บุญชิต (อุบลราชธานี) : กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็รู้สึกเคลิบเคลิ้มและเห็นด้วย แต่ว่าได้พิจารณาโดยละเอียดถึงตัวบทกฎหมายทุกมาตราแล้ว กระผมไม่เห็นด้วย ก่อนอื่นกระผมอยากจะขอประทานกราบเรียนรัฐบาลนี้ว่า รัฐบาลนี้และโลกนี้เดี๋ยวนี้มีอยู่ ๒ ค่าย คือค่ายเสรีประชาธิปไตยและค่ายคอมมิวนิสต์ และรัฐบาลนี้ได้ประกาศว่าเป็นค่ายเสรีประชาธิปไตยและร่วมกับองค์การสหประชาชาติ โดยยึดมั่นกับองค์การสหประชาชาติ นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ และมีสมาชิกท่านหนึ่งกล่าวว่า ในการที่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้น ก็เหมือนหนึ่งว่าเราได้วางระเบียบแบบแผนคล้ายกับที่ประชุมนี้ได้มีข้อบังคับไว้ ข้อนี้กระผมขอประทานกราบเรียนให้ประชุมนี้ได้ทราบว่าการมีพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้น จริงอยู่ บางมาตรานั้นเป็นการวางระเบียบและข้อบังคับเท่านั้น แต่เมื่อท่านได้ดูมาตราต่าง ๆ ซึ่งมาตรา ๗ ก็ดี มาตรา ๙ ก็ดี และ

มาตรา ๓๖ ก็ดี จะมีปรากฏชัดว่าได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานได้กระทำการเหนือศาล เสียอีก เป็นต้นว่ายึดแท่นพิมพ์ก็ดี เป็นต้นว่าห้ามนำเข้ามาซึ่งสิ่งพิมพ์ก็ดี นี่แหละ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ วางระเบียบแบบแผนอย่างที่สภา ฯ นี้ได้วางนี้กระผมเห็น ด้วย แต่ว่าวางระเบียบรัดกุมตัดทอนเสรีภาพของเขาท่านจะเอาไหม สภา ฯ นี้ ได้วางระเบียบเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ใช่ตัดสิทธิ ไม่ใช่รอนเสรีภาพของ สมาชิกผู้มีเกียรติ เพราะฉะนั้นคำกล่าวของท่านในข้อนี้จึงไม่มีน้ำหนักประการใด

อีกประการหนึ่ง ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ท่านสมาชิกแห่งจังหวัดศรีสะเกษ ได้ยกประเด็นขึ้นมากล่าวว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดกับกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๕ ปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ซึ่งบัญญัติไว้ชัดว่า กระผมอ่านให้ที่ประชุมนี้ได้ทราบ มาตรา ๓๕ แห่งรัฐธรรมนูญ ปี พ.ศ. ๒๔๙๒ บัญญัติว่า การปิดโรงพิมพ์ก็ดี การห้ามการพิมพ์ก็ดี เพื่อบั่นทอนเสรีภาพของประชาชนนั้น ว่ากระทำมิได้ และมาตรา ๑๗๘ บัญญัติว่า บทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญบทใดบทหนึ่งก็ตามจะใช้บังคับไม่ได้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ พระราชบัญญัติการพิมพ์ ปี ๒๔๘๔ ซึ่งเป็นฉบับหลังที่สุดนั้น ผมเห็น ความจำเป็นว่า ขณะนั้นเรามีความไม่สงบเรียบร้อยเกิดขึ้นในโลกนี้ มีสงครามอินโดจีน และสงครามมหาอาเซียบูรพา สถานการณ์เช่นนั้นกระผมเห็นว่าควรจะมีข้อบังคับ แต่ว่าบัดนี้สถานการณ์เช่นนั้นได้สูญสิ้นไปแล้ว เราเข้าสู่ความสงบเรียบร้อยและยึด มั่นในองค์การสหประชาชาติ องค์การสหประชาชาติได้บัญญัติหลายสิ่งหลายประการ เพื่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนรวมทั้งหนังสือพิมพ์ด้วย นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ จะมีบางท่านอาจจะเอามาตีความว่าในการที่มาตรา ๓๕ แห่งกฎหมายรัฐ-ธรรมนูญ ๒๔๙๒ นั้นไม่ขัด กระผมอยากจะขอฝากให้ท่านผู้มีเกียรติซึ่งมีความรู้ ในเรื่องตัวบทกฎหมายว่า ในการตีความของกฎหมายขอให้ยึดหลักการเป็นหลัก ถ้าหากว่ามีนักกฎหมายหรือนิติศาสตร์ใด ๆ ถ้าขาดหลักการในการตีความโดย ตีความตามความต้องการของผู้มีอำนาจในบ้านเมืองแล้ว จะทำให้นักนิติศาสตร์ และนักกฎหมายนั้นไร้ศักดิ์ศรี ซึ่งประจักษ์มาแล้วในสภา ฯ นี้ ท่านประธาน ฯ ที่ เคารพ ในการตีความในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๕ ก็ดี ตีความกลับกันไป กลับกันมาผลสุดท้ายเป็นประการใด นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมจึงจะ ฝากไว้ในที่ประชุมนี้ได้วินิจฉัยว่ามาตรา ๓๕ แห่งรัฐธรรมนูญปี ๒๔๙๒ นั้นยกเลิก กฎหมายการพิมพ์ปี ๒๔๘๔ ไปโดยปริยาย เพราะฉะนั้นในการที่เสนอยกเลิกเข้า

มาอีกครั้งหนึ่งนั้นเป็นการตำหัวตะปูให้แน่นอนว่าควรจะยกเลิก บางท่านอาจจะคิดหรืออภิปรายโต้แย้งกับกระผมว่า เมื่อกฎหมายการพิมพ์ออกมาโดยรัฐสภาก็ควรจะเลิกโดยรัฐสภา คือความเห็นชอบของที่ประชุมนี้ด้านนั้นด้านหนึ่ง แต่ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นเหนือกฎหมายใด ๆ กฎข้อบังคับใดจะขัดแย้งกับกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นถือว่าใช้บังคับไม่ได้ นี่แหละท่านประธาน ฯ กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่านผู้แทนท่านมหาทองสืบ ฯ ขอประทานโทษ ได้กล่าวว่าโดยอาศัยข้อบังคับนี้จะไม่ทำให้บ้านเมืองปั่นป่วน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ท่านห่วงไปเอง ถ้าหากว่าเลิกกฎหมายการพิมพ์แล้วบ้านเมืองมันจะปั่นป่วนเช่นนั้นหรือ บ้านเมืองมันจะเกิดกลียุคเช่นนั้นหรือ กระผมไม่เห็นว่าจะมีทางเป็นไปได้ เพราะอะไร ถ้าเกิดเช่นนั้นเราก็มีกฎหมายอาญาบังคับเอาไว้ กฎหมายอาญาอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยบอกว่ามีผลใช้บังคับ ก็เหตุใดเล่าเราถึงออกกฎหมายซ้อนกฎหมายเข้ามาอีก ถ้าท่านยังยืนยันว่ากฎหมายอาญาใช้บังคับ เหตุไฉนท่านไม่เลิกกฎหมายการพิมพ์นี้เสีย ใช้กฎหมายอาญาซึ่งขณะนี้ท่านก็ใช้อยู่ หนังสือพิมพ์สยามรัฐหมิ่นเหยียดอเมริกาท่านใช้กฎหมายอาญาฟ้อง เขาก็ต่อสู้ไปยังโรงศาล นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมเห็นว่ากฎหมายการพิมพ์ไปซ้อนกฎหมายอาญา ซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรเลย เป็นการให้อำนาจของเจ้าพนักงานเกินขอบเขตไป แล้วก็มีการเสนอกันมาในสภานี้เมื่อ ๙ ปีก่อนครั้งหนึ่ง ควรที่จะยกเลิกกฎหมายการพิมพ์นี้เสีย และรัฐบาลชุดนั้นก็โดยรัฐบาลชุดนี้เองก็ยังยืนยันมาจนกระทั่งบัดนี้ นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ แล้วก็มีต่อไปว่า กฎหมายการพิมพ์ถือว่าได้ยกเลิกโดยผลของมาตรา ๓๕ กระผมได้กล่าวมาแล้ว และขอกล่าวต่อไปว่าขณะนี้และสถานการณ์เช่นนี้ ประเทศไทยเรานั้นควรมีกฎหมายการพิมพ์หรือไม่ นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ สถานการณ์เช่นนี้ บ้านเมืองอยู่ในขณะนี้ ซึ่งอยู่ในเหตุสงบ เราควรจะมีกฎหมายการพิมพ์หรือไม่ ท่านได้กล่าวว่าท่านไม่เคยเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์เลย และกล่าวต่อไปว่า ผู้แทนศรีสะเกษนั้นสมัยเป็นรัฐบาลได้เซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์ นี่แหละท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เพื่อป้องกันมิให้รัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่งในขณะนี้และในอนาคตเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์ ตัดรอนสิทธิของหนังสือพิมพ์ เราควรที่จะเลิกกฎหมายการพิมพ์นี้เสีย

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่๒) : ข้าพเจ้าใคร่ที่จะเสนอให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาว่าในการพิจารณาหลักการของกฎหมายซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุดรได้เสนอมานี้ ไม่สมควรที่จะรับหลักการ เพราะหลักการนั้นให้ล้มเลิกการมีพระราชบัญญัติการพิมพ์ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ นอกจากนี้ได้มีฝ่ายสนับสนุนซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งพรรคสหภูมิ ซึ่งได้กล่าวสนับสนุนเป็นทำนองว่าถ้ารัฐบาลไม่รับกฎหมายให้เลิก กฎหมาย การพิมพ์ แล้วรัฐบาลนี้ก็ไม่ใช่ประชาธิปไตยอะไรต่าง ๆ นานานั้น ข้าพเจ้ายอมรับ เพราะเหตุว่าท่านเป็นฝ่ายค้าน และนโยบายที่หัวหน้าพรรคของท่านได้แถลงก็คือเพื่อล้มรัฐบาลนี้เป็นหลักสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เมื่อท่านพูดไปอย่างนั้นก็หมายความว่าท่านปฏิบัติตามนโยบายของพรรคของท่าน แต่ที่เรามาโต้กันในนี้ ในสภาผู้แทนราษฎรนี้ เราต้องการมาต่อสู้กันด้วยเหตุและผลด้วยหลักที่มีอยู่ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุดรได้ท้า และข้าพเจ้าจะได้กล่าวต่อไปว่า ในประเทศใดในโลกนี้ในรัฐธรรมนูญและที่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์แล้ว จะขอให้ท่านทั้งหลายได้มาดูด้วยที่ข้าพเจ้าถืออยู่ ในเรื่องพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นในต่างประเทศ บางประเทศเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้ายอมรับว่าบางประเทศอย่างเบลเยี่ยม เดนมาร์ค อะไรต่าง ๆ นั้นได้มีการเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญบอกว่า ไม่ให้ไปแตะต้องในเรื่องการเซ็นเซ่อร์ ในเรื่องการริบยึดเอกสารหนังสือพิมพ์อะไรนั้นมี แต่ในอีกด้านหนึ่งนั้นเขามีกฎหมายอีกฉบับหนึ่ง สำหรับคอยแก้วิกฤติการณ์ทางการพิมพ์ขึ้น ทีนี้สำหรับในเรื่องรัฐธรรมนูญในต่างประเทศที่ใหม่ ๆ ท่านจะเลือกว่าเป็นประเทศใดก็ช่างเถอะ แต่ว่าเขาอยู่ในสหประชาชาติ รัฐธรรมนูญของประเทศจอร์แดนเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๑๙๕๒ มาตรา ๑๕ อนุ (๒) (๓) (๔) (๕) นี้จำกัดเรื่องพระราชบัญญัติการพิมพ์ รัฐธรรมนูญของลิบยา วันที่ ๗ ตุลาคม ๑๙๕๑ มาตรา ๒๓ การที่จะมีเรื่องเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นจะต้องมีลิมิทออฟเดอะลอว์ (Limit of the Law) คือว่าต้องมีกฎหมายออกมาลิมิท (Limit) อีกว่าจะทำได้เพียงใดแค่ไหน รัฐธรรมนูญของประเทศปากีสถานเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๑๙๕๖ มาตรา ๘ ก็เขียนไว้เช่นเดียวกัน ยังกล่าวเติมไปจนถึงว่า "การกระทำใด ๆ ที่จะนำความเสื่อมสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศก็ดี ในการที่จะนำความไม่สงบเรียบร้อยมาสู่ประเทศชาติก็ดี ในการทำลายความมั่นคงของประเทศชาติก็ดีนั้น จะต้องรับผิด

ตามกฎหมายที่จะบัญญัติขึ้น" นอกจากนี้มีเดอะฟรีด้อมออฟเดอะเพรสแอคท์ (The freedom of the press act) ของสวีเดน วันที่ ๕ เมษายน ๑๙๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาจนถึงปี ๑๙๕๓ ท่านได้กล่าวว่าในรัฐธรรมนูญสวีเดนมาตรา ๘๖ พูดถึงเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นข้าพเจ้ายอมรับ แต่ท่านพูดไม่หมด พอถึงตอนท้ายมาตรา ๘๖ บอกว่าต้องมาเข้าตามเพรสแอคท์ (press act) ที่มีขึ้นอีก ถ้าหากฝ่าฝืนอันนี้ก็จะต้องได้รับโทษ ตาม พระราชบัญญัตินั้น ที่กำหนดไว้ ซึ่งมี การ ปรับ ๕๐๐ เคานต์ แล้วก็จำคุกถึง ๑ ปี ทีนี้ก็มีกฎหมายของฟินแลนด์ ฟอร์มออฟ-คอมเมนต์แอคท์ออฟฟินแลนด์ (Form of commend act of Finland) วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๑๙๑๙ และใช้จนกระทั่งปัจจุบันนี้ มาตรา ๑๐ ได้กล่าวไว้ว่า "ในการใช้สิทธิเสรีภาพในการพูด การเขียน การพิมพ์ จะต้องเป็นไปตามหลัก-เกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด" เพราะฉะนั้นเขาก็มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์มาทีหลัง นอกจากนี้แล้วท่านจะเห็นได้ว่าการที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายการพิมพ์ ยกตัวอย่างๆ ในสวีเดน กฎหมายการพิมพ์ของสวีเดน ซึ่งเป็นประเทศที่ก้าวหน้าที่สุดในภาคสแกนดิเนเวีย ในบทที่ ๗ มาตรา ๙ กำหนดไว้ว่า การที่จะอ้างเอาเสรีภาพการพิมพ์มาเก้นั้นไม่ได้ มีอยู่ถึง ๑๓ สถาน ถ้ามีการโฆษณาในด็อคคิวเมนท์ (Document) ต่าง ๆ เป็นไปตาม ๑๓ สถานกำหนดแล้ว ไม่ได้รับสิทธิที่จะไปอ้างต่อศาลว่าทำตามเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ และนอกจากนี้พระราชบัญญัติการพิมพ์ได้ขีดซอยออกไปอีก ใครจะตั้งโรงพิมพ์ขึ้นเพื่อพิมพ์การโฆษณาแล้ว จะต้องไปรีจิสเตอร์ไว้ล่วงหน้า ๑๔ วัน ไม่อย่างนั้นทำเข้าจะมีความผิด คนต่างด้าวไม่ใช่คนสัญชาติสวีเดนแล้วจะมาเป็นบรรณาธิการหรือเป็นเจ้าของหรือเป็นอะไรเกี่ยวกับการพิมพ์นั้นไม่ได้ ก็ท่านทั้ง-หลายขอให้พิจารณาดูเมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจะบอกว่า ในต่างประเทศนั้นเขาเปิดสิทธิเสรีภาพกันอย่างกว้างขวางนั้นได้อย่างไร จริงอยู่มี กฎหมายอาญาใน ปัจจุบันนี้ กฎหมายอาญานั้นเป็นเรื่องของการปราบปรามผู้กระทำผิด ผู้ที่จะเป็นผู้ต้องหาไปสู่ศาล ตราบใดศาลยังไม่ได้ชี้ผู้นั้นตามกฎหมายอาญาว่าทำผิดแล้ว สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ท่านจะยึดริบไม่ได้ แต่ทว่าพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นเป็นเรื่องของการป้องกันไปด้วย ถ้าหากว่าเกิดการกระทำผิดขึ้นเห็นว่าจะเกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือผิดศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือจะทำลายความมั่นคงของประเทศชาติหรือหมิ่นพระ-บรมเดชานุภาพเหล่านี้ เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจจะยึดสิ่งพิมพ์เหล่านั้นไม่ให้แพร่

หลายออกไป อันจะเป็นการก่อให้เกิดความปั่นป่วนอย่างนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างให้ท่านทั้งหลาย ถ้าไม่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์แล้ว อาจจะมีบุคคลเป็นคนไทย หรือต่างด้าว ก็ตามจัดตั้ง ออกหนังสือ พิมพ์ใบปลิว โฆษณา เล่นงาน อาจจะถึงหมื่นพระบรมเดชานุภาพ คนนี้ถูกเรียกไปขึ้นศาลคนใหม่เข้ามาแทนที่ พิมพ์ก็พิมพ์ออกไปเรื่อย ๆ ๑๐ คน ๒๐ คนหมุนเวียนกันไม่มีหยุด เข้าคุกเข้าไป คนใหม่เอาอีก แล้วบ้านเมืองจะสงบเรียบร้อยได้อย่างไร แล้วจะถวายความอารักขาในหลวงตามรัฐธรรมนูญที่ว่า "อันเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้" ได้อย่างไร ถ้าไปในเรื่องคดีอาญาก็ต้องว่ากันในหลักฐานเสียก่อนจึงจะสั่งได้ เพราะฉะนั้นวิธีการต่าง ๆ นี้ทุกประเทศจึงถือว่า ๑. ความสงบเรียบร้อย ๒. ศีลธรรมอันดีของประชาชน ๓. ความมั่นคงของประเทศชาติ แล้วนอกจากนี้ก็เรื่องความสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วก็มีหน้าที่ ๆ จะจำกัดสิทธิที่จะออกไปนั้นให้อยู่ในวงเขตอันจำกัด ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายและท่านผู้เป็นประธาน ฯ เสรีภาพต่าง ๆ นั้นไม่มีใครเลยที่จะไม่ต้องการ ข้าพเจ้าเองได้พยายามติดตามเรื่องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้มา ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่เมื่อมาเป็นผู้แทนราษฎรและก่อนเป็นเพราะข้าพเจ้าเขียนหนังสือพิมพ์มาตลอดเวลา ๓๐ ปีแล้ว เวลานี้ก็ยังเขียนได้พยายามศึกษาค้นคว้าหาว่าจะมีทางไหนบ้างที่พอจะผ่อนหนักเป็นเบา ก็บังเอิญได้ไปออกกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นในเรื่องห้ามเซ็นเซ่อร์ในเวลาปกติ ห้ามยึดริบสิ่งพิมพ์อันจะเป็นการบั่นทอนสิทธิเสรีภาพ แต่อย่างอื่นนั้นไม่สามารถจะเอาเข้าไปได้ เพราะต่างประเทศเขาก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ถ้าเราบอกว่าร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้มีการบกพร่อง ก็ไหนเราจะเผาพระราชบัญญัติการพิมพ์ โดยความบกพร่องของผู้กระทำอันมีสิทธิที่จะยื่นกระทู้ถามยื่นญัตติ เจ้าพนักงานการพิมพ์ปฏิบัติไม่ชอบด้วยกฎหมาย พยายามใช้อำนาจหน้าที่ให้คุณให้โทษแก่ผู้ที่เป็นหนังสือพิมพ์ การกระทำอย่างนั้นเราสามารถที่จะเสนอเข้ามาแก้ไขให้มันดีได้ แต่ไหนจึงจะทำลายหลักซึ่งเป็นการประกันความใช้สิทธิร่วมกันนี้เสียเล่า ขอให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาต่อไป ผู้เสนออ้างว่าเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ แต่ความจริงแล้วเป็นการรับรองสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ท่านจะเห็นได้จากรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๙ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่ฉบับที่ยกเลิกไปอย่างที่สมาชิกสหภูมิได้กล่าวคือปี ๒๔๙๒ นั่นเลิกไปแล้ว มาตรา ๓๙ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันบอกว่า "ผู้ใดจะใช้สิทธิเสรีภาพตาม

รัฐธรรมนูญนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไม่ได้" คือถ้าจะให้เพิก เป็นปฏิปักษ์แล้วไปไม่ได้ ถ้าเราจะปล่อยเสรีภาพอย่างที่ต้องการ กฎหมายอาญาก็ไม่ต้องมี คุมกันเป็นหมู่เหล่าต่างคนต่างทำแล้วก็ว่ายุติชอบกันอย่างนี้ เสรีภาพเต็มที่ แต่ว่าอย่างไรก็ตามทั่วโลกก็ยังมีเสรีภาพโดยขอบเขตของกฎหมาย ผู้ใดไม่ไปละเมิดกฎหมายหรือไม่มีเจตนาร้ายในจิตใจแล้ว พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ไม่เคยแตะต้องเข้าไปถึง หลังจากกบฏแมนฮัตตันเป็นต้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ยังไม่เคยมีการเซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์แม้แต่ฉบับเดียว เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าแม้แต่มีอยู่นั้นเอาไว้ป้องกันในเวลาเมื่อจะเกิดวิกฤตทางการเมืองเกิดขึ้น ท่านจะเชื่อได้ไหมว่าอาจจะมีในยุคใดสมัยหนึ่งซึ่งเราอาจจะถูกสอดแทรกเข้ามา โดยอำนาจของต่างด้าวใช้สิทธิเสรีภาพที่ได้อยู่นี้ก่อกวนความสงบสุขของประเทศชาติหรือเพื่อมุ่งหมายจะทำลายราชบัลลังก์อย่างนี้เป็นต้น ถ้าไม่มีเครื่องมืออย่างนี้รัฐบาลก็จะถูกสวดหาว่านิ่งดูดายทำไมท่านไม่จัดการ จัดการ จับไปแล้ว คนทำใหม่อีก เมื่อเป็นอย่างนี้เราก็จำเป็นจะต้องมีกฎหมายซึ่งจะเป็นเครื่องมือไว้ป้องกัน

ที่นี้นอกจากนี้ท่านอ้างบอกว่ากฎหมายนี้ขัดต่อสิทธิมนุษยชนตามปฏิญญาสากล ๆ ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนั้นไม่ใช่รัฐธรรมนูญและไม่ใช่กฎหมาย ถ้าหากเราจะรับเอาปฏิญญาสากลอันไหนบอกว่าไม่มีลิมิต (Limit) เสรีภาพจะสอดแทรกอย่างไรก็ไม่ได้ ก็ต้องเอาไปเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ เมื่อเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญแล้วจึงจะออกกฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ แต่ปฏิญญาสากลนั้นจะต้องการให้เต็มที่ที่จะให้ได้อย่างที่สุด แต่ว่าความเต็มที่นั้นในต่างประเทศท่านก็เห็นแม้แต่สหรัฐอเมริกาเอง เวลานี้ก็เป็นประเทศที่ให้เสรีภาพอย่างเต็มที่ในด้านการเมือง การปกครองอะไรต่าง ๆ นั้นก็ยังมีปัญหาเรื่องเซกริเกชั่น (Segregation) คือเรื่องเหยียดผิว ก็จะเอาอะไร ในสหภาพโซเวียตก็บอกว่าเป็นเสรีประชาธิปไตย ฟอร์ซ เลเบอร์ (Force Labour) ก็ยังมีกัน คนจะขอเข้าไปดูกันก็หลายครั้งหลายหน ที่เคยปรากฏในสภาพรัฐสภาประชุมกันมา ก็เมื่อเป็นอยู่อย่างนี้แต่ละประเทศก็ต้องรับเอามาปฏิบัติเท่าที่ไม่ขัดต่อความเป็นไปของประเทศนั้น ๆ ท่านผู้เป็นประธาน ๆ ในประเทศไทยเรานี้ไม่ใช่มีเฉพาะคนไทยเท่านั้นที่จะดำเนินการการพิมพ์ การโฆษณาอะไรต่าง ๆ เพื่อประโยชน์สิทธิในการที่จะให้สมคิดอะไร เพื่อต่อต้านกิเลียน รัฐบาลก็ดีหรือช่วยส่งเสริมรัฐบาลก็ดี เรามีคนต่างด้าวอยู่เป็นจำนวนมากเวลานี้บรรดาหนังสือพิมพ์อะไรต่าง ๆ

นั้นเขาก็ต้องมีสิทธิที่จะออกได้ เขามีหน้าที่เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ เขามีหน้าที่ที่จะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ทีนี้เมื่อเราไม่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์วางไว้เป็นขอบเขตเลย ผลที่สุดเขาก็สามารถใช้เสรีภาพของเขานั้นก้าวก่ายกิจการบ้านเมืองของเราให้ปั่นป่วนและยุ่งเหยิงทั้งๆ ที่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์อยู่อย่างนี้ ก็ยังสามารถดึงสายใยหลังฉากของในประเทศไทยบางประเภทไว้ได้ แล้วอย่างนี้ท่านจะให้เลิกไปแล้วบอกว่าถ้าไม่เลิกนั้นรัฐบาลไม่เป็นประชาธิปไตยได้อย่างไร ประชาธิปไตยจะอยู่ได้นั้นก็ด้วยความยินยอม ความยินยอมหมายความว่าเมื่อที่ประชุมมีความคิดเห็นประการใดโต้กันสุดสิ้นกระแสความแล้วเราก็ต้องยึดหลักเอาว่าอันไหนที่จะเป็นประโยชน์ เพราะว่าการทำลายกฎหมายไปนั้นย่อมง่ายกว่าการออก ง่ายกว่ากันเป็นอันมาก การออกพระราชบัญญัติแต่ละฉบับท่านจะเห็นได้ว่าเราต้องมาโต้กันแล้วในวาระแรก วาระที่ ๒ ส่งไปคณะกรรมาธิการพิจารณาแปรญัตติกันอีก ในวาระที่ ๓ จึงจะออกเป็นกฎหมายได้ แต่สำหรับการยกเลิกกฎหมายนั้นง่ายนิดเดียว เขียนไว้สามมาตราก็ยกเลิกไปแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ภายหลังท่านจะกลับเอามาใช้อีก ขอให้คิดดูซิว่ามันจะสมเหตุผลหรือไม่ แล้วใครบ้างที่จะรับผิดชอบต่อไป ถ้าเลิกไม่มีพระราชบัญญัติการพิมพ์แล้วหนังสือพิมพ์นั้นจะมีเสรีภาพดีขึ้นกว่าในขณะนี้ เพราะฉะนั้นในเมื่อเหตุผลต่าง ๆ ได้บรรยายมานี้สำหรับท่านผู้เป็นเจ้าของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านอาจจะเกรงไปว่าเวลามาอ้างนั้น บางทีก็จะอ้างมาเพื่อจูงใจสภา ฯ นี้ให้เชื่อไปชั่วคราวแล้วก็ไม่มีหลักฐาน ข้าพเจ้ามีพร้อมที่จะให้ท่านดูรัฐธรรมนูญของประเทศสวีเดน พระราชบัญญัติว่าด้วยเสรีภาพการพิมพ์ของสวีเดน รัฐธรรมนูญฟินแลนด์ รัฐธรรมนูญของประเทศต่างๆ ซึ่งข้าพเจ้าอ้างมานี่ และดูได้ทุกเมื่อและขอท้าสภา ฯ นี้ว่ามีและมาดู ทุกประเทศนอกจากจะมีแล้ว อย่างยกตัวอย่าง อย่างในอเมริกานี้ก็ยังต้องการที่จะให้การพิมพ์การอะไรต่าง ๆ นั้นได้เป็นไปโดยมีระเบียบเรียบร้อย เพราะฉะนั้นการอยู่ในสังคมของมนุษยชาตินี้เราก็ต้องอาศัยกฎหมาย ถ้าหากว่าเราไม่อาศัยกฎหมายแล้ว ถ้ารัฐบาลทำฝ่าฝืน รัฐธรรมกรรมนูญเขียนห้ามไว้แล้ว แต่รัฐบาลก็มาจำกัดอย่างนี้ ข้าพเจ้าคนหนึ่งไม่เห็นด้วย และเมื่อรัฐธรรมนูญเขียนไว้บอกว่าการจะทำอะไรเสรีภาพต่าง ๆ ตามมาตรา ๒๖ นั้น ให้เป็นไปตามตัวบทกฎหมายแล้ว กฎหมายนั้นถ้าส่วนใหญ่ไม่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมายนั้นถ้าเป็นการวางขอบเขตอย่างรัฐธรรมนูญของต่างประเทศที่มีมาแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเสียใจที่ว่าไม่

สามารถที่จะรับหลักการ ของร่างพระราชบัญญัติที่ให้ยกเลิกกฎหมายการพิมพ์ไปเสียเลยได้ ดังเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้เรียนมาย่อ ๆ ดังนี้

นายโต๊ะ แก้วเสมา (บุรีรัมย์) : กระผมขอขอบพระคุณท่านประธาน ฯ ณ บัดนี้ฝ่ายที่คัดค้านกฎหมายที่จะยกเลิกกฎหมายการพิมพ์ที่ได้กล่าวมาเมื่อกี้นี้ หากว่าจะพึงพิจารณากันอย่างถ่องแท้แล้วจะเห็นว่าท่านกล่าวเอาแต่สิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่ในด้านการควบคุมหนังสือพิมพ์ให้อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลในยุคปัจจุบันนี้ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ ถ้าหากว่าเราจะดูประเด็นตั้งแต่ได้กล่าวกันมาตั้งแต่ต้นจนจบมากระทั่งถึงในบัดนี้นั้น เราก็จะเห็นได้ว่าทางฝ่ายหนึ่งนั้นได้อ้างว่าในการที่มีกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมานั้นได้ทำให้เกิดการคุ้มครองเสรีภาพให้แก่หนังสือพิมพ์ แต่อีกฝ่ายหนึ่งนั้นก็ได้อ้างว่าได้เป็นการทำลายเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ ประเด็นใหญ่อยู่ตรงนี้ ฝ่ายที่อ้างว่าทำการคุ้มครองเสรีภาพให้แก่หนังสือพิมพ์นั้นได้อ้างหลักฐานมาในหลายแง่หลายมุม แต่สิ่งที่เขาอ้างมานั้นเราจะเห็นมาตั้งแต่ต้นแม้แต่เพียงที่ขออภัย ท่านมหาทองสืบ ฯ ได้กล่าวขึ้นมาบอกว่าถ้าขืนปล่อยให้หนังสือพิมพ์นี้ได้ทำไปอย่างมีเสรีภาพอันไม่มีพรมแดนแล้ว วันหนึ่งหนังสือพิมพ์นี้จะก่อการกบฏขึ้นมา กระผมก็ขอเรียนถามท่านประธาน ฯ ว่าบรรดานักหนังสือพิมพ์นี้มีอะไรเป็นอาวุธ มีปืนหรือ มีรถถังหรือ มีเบรนกันคาริเออร์หรือ เปล่า ไม่มีเลย มีแต่ปากกาอยู่ในมือ บางทีปากกาที่เขามีมานั้นยังต้องไปยืมมาจากคนอื่นอีกด้วยซ้ำ ซึ่งทั้งนี้ในเรื่องนี้ทั้งคุณ ขอโทษ คุณญวง ฯ ผู้ที่เสนอมาก็ย่อมรู้ดี และทั้งคุณสุวิชช พันธเศรษฐ ก็ย่อมทราบดี ขออภัยโทษที่ต้องกล่าวถึงชื่อคุณสุวิชช พันธเศรษฐ ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าครั้งหนึ่งนั้นคุณสุวิชช ฯ ได้เคยอยู่ตรงที่บ้านบางกระบือตอนที่นั่งเขียนหนังสือพิมพ์ได้มีสภาพเป็นมาอย่างนี้อย่างแท้จริง แล้วหนังสือพิมพ์นั้นจะเอาอะไรไปปฏิวัติกับใคร หนังสือพิมพ์ไม่มีเครื่องมือที่จะปฏิวัติได้เลย และโดยที่หนังสือพิมพ์จะกระทำงานในปัจจุบันนี้ความผิดที่หนังสือพิมพ์จะมีอยู่นั้นก็มีเพียง ๒ สถานคือ ๑. หมิ่นประมาท ๒. ละเมิดอำนาจศาลเท่านั้น หนังสือพิมพ์ไม่สามารถที่จะทำอื่นอื่นใดได้ และความผิดใน ๒ สถานนี้เราก็มีกฎหมายอาญารักษาและกำจัดการหนังสือพิมพ์ได้อย่างเต็มที่อยู่แล้ว ในคดีหมิ่นประมาทนั้นเราก็มีอยู่ในกฎหมายอาญา ในเรื่องละเมิดอำนาจศาลเราก็มีกฎหมายคุ้มครองอยู่แล้ว ป้องกันอยู่แล้ว รักษาอยู่แล้ว และจะมาเอากฎหมาย

อะไรกันอีกในเรื่องที่จะมายึดเครื่องพิมพ์ ในเรื่องที่จะให้มีการเซ็นเซ่อร์ ในเรื่องที่จะให้มีการตรวจข่าว จริงอยู่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยท่านได้กล่าวว่า ตั้งแต่ท่านได้ดำรงตำแหน่งมานี้ ท่านยังไม่เคยเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์ฉบับใดเลย แต่ทั้งนี้ ถ้าหากว่าท่านย้อนระลึกไปถึงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ท่านเองได้เคยมีคดีขึ้นกับหนังสือพิมพ์แนวหน้า ซึ่งหม่อมหลวงฉอ้าน อิศรภักดี ได้เป็นผู้ฟ้องร้องต่อท่านรัฐมนตรีปัจจุบัน นี่แหละในฐานะเป็นผู้ควบคุมเจ้าหน้าที่การพิมพ์ใน พ.ศ. ๒๔๙๕ นั้น คุณฉอ้าน อิศรภักดีตัวแทนของบริษัทได้ฟ้องว่าท่านอธิบดีกรมตำรวจซึ่งมีหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ในกฎหมายการพิมพ์นี้ได้ใช้อำนาจหน้าที่ไปในทางที่ไม่ถูก และในที่สุดศาลตัดสินว่าอย่างไรท่านประธาน ฯ ศาลตัดสินชี้ขาดว่าการกระทำนั้นไม่ถูกด้วยเช่นเดียวกัน นี่แหละกระผมจึงขอเรียนให้ท่านประธาน ฯ ได้ตระหนักต่อไปอีกว่า กฎหมายที่ได้มีมาอยู่ในปัจจุบันนี้นั้นได้เปิดช่องไว้อย่างกว้างขวางอย่างไม่มีพรมแดน และทั้งที่เปิดไว้อย่างกว้างขวางไม่มีพรมแดนแล้วยังมีคมนัยอีกด้วย ในการที่จะตีความกฎหมายแต่ละบทๆ ผ่านภายในนั้นๆ ไม่ได้ใช้ดุลพินิจของศาล ไม่ต้องใช้ความคิดของผู้อื่นใดเลย เพียงแต่ให้อำนาจแก่อธิบดีกรมตำรวจเพียงท่านเดียวก็ทำได้อยู่แล้ว ฉะนั้นนี่เป็นเหตุผลที่พวกเราจึงจะขอให้วิงวอนท่านสมาชิก ฯ ทุก ๆ ท่านนี่ได้โปรดให้สิทธิแก่เขาได้ทำงานอย่างเต็มที่ด้วย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพในการกระทำนะ ก็มี นักปราชญ์ ผู้หนึ่ง ได้กล่าวว่า ไม่เพียงแต่ การกระทำ เท่านั้น จะเป็น การกระทำผิด ไม่เป็นเพียงแต่กระทำเท่านั้นจะก่อให้เกิดการร้ายให้แก่มนุษยชน การละเว้นการกระทำก็ย่อมจะก่อให้เกิดการร้ายขึ้นแก่มนุษยชนด้วย ก็ในเมื่อหนังสือพิมพ์นั้นมีหน้าที่อย่างไรบ้าง ท่านประธาน ฯ ที่เคารพและท่านทั้งหลาย หนังสือพิมพ์ นั้นมีหน้าที่ขายข่าว หนังสือพิมพ์ นั้นเป็นกระจกที่บอกว่าคนไหนหน้าตาบูด คนไหนหน้าเบี้ยว เพื่อจะมาแฉโพยกันในสังคมก็ในเมื่อหนังสือพิมพ์ไม่สามารถที่จะมาทำหน้าที่ของเขาได้อย่างอิสระ และเสรีอย่างนี้แล้ว นี่แหละจะเป็นผลร้ายเกิดขึ้นแก่สังคมด้วย ๆ การละเว้นจากการปฏิบัติหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ ในกรณีที่บอกว่า ถ้าขืนปล่อยให้ประเทศไทยของเรานี้มีหนังสือพิมพ์อย่างอิสระไปเสร็จแล้ว อีกไม่นานนักหนังสือพิมพ์ชาติเขมรก็จะเข้ามาพิมพ์ อีกไม่นานหนังสือพิมพ์เผ่าทมิฬที่อยู่ในประเทศลังกาก็จะมาพิมพ์ หนังสือพิมพ์อยู่ในอาฟริกาใต้ก็จะมาพิมพ์ เรื่องนี้นั้นน่ะท่านประธาน ฯ ที่เคารพ รัฐบาลมีเครื่องมือตั้งเยอะแยะ ก็ถือเกทางวิทยุก็มี ก็เอา

เข้าไปซิ แล้วใครจะเข้าไป กระทำได้ ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องตกใจ ประชาชนใครเขาจะไปอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาทมิฬอยู่ในลังกาโน้น และหนังสือพิมพ์อาฟริกา ใครเขาอยากจะไปอ่านหนังสือพิมพ์นั้น ก็จะต้องเจ๊งไปเอง ขอให้ประชาชนนึกถึงว่าหนังสือพิมพ์ขององค์การค้าองค์การหนึ่ง ในเมื่อเขาทำงานในเรื่องเกี่ยวกับการค้าอย่างนั้นแล้ว เขาขายกระดาษ ท่านที่เคารพ เมื่อคนไม่ยอมอ่านข่าวในกระดาษของเขาแล้ว เขาจะขายได้หรือ ใครจะไปขนเงินมา ๔ แสน ๕ แสน ๕ ล้าน ๖ ล้านบาทมาทุ่มหนังสือพิมพ์เหมือนกับมีข่าวในตอนนี้ ขออภัย ถ้าไม่จริงก็ขอภัย ไม่มีใครเขาทำหรอก ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เพราะฉะนั้นอย่าเป็นห่วงเลย ที่บอกว่าหนังสือพิมพ์ชาติอื่นเคนเอ็นจะเข้ามานั้น ผมเห็นว่าไม่เป็นสิ่งที่ฝ่ายคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินี้จะต้องมาพึงสังวรณ์ไว้ และท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เราก็ควรที่จะต้องนึกถึงอีกต่อไปอีกด้วยว่า ในฐานะที่เรากำลังจะก้าวเข้าสู่ในระบอบประชาธิปไตยอันสมบูรณ์อย่างนี้ แล้วก็ในเมื่อทุกคนมีปากที่จะพูดได้ และก็มีมืออยู่ ท่านจะให้เอามือนี้ไปทำอะไรเสียเล่า เรียนหนังสือมาตั้งมากมาย แล้วก็ให้เขาเขียนได้บ้างซิ ในเมื่อเขามีปากพูดแล้วเขาก็เขียนเป็นหนังสือมาได้เช่นเดียวกัน นี่และคือประชาธิปไตยทั้งพูดและทั้งเขียน แต่ถ้าหากเขาเขียนผิดศาลมี ถ้าเขาไม่ผิดศาลมีเราอย่าไปห่วงเลยว่าถ้าเขาพูดผิดในเรื่องกรณีหมิ่นประมาท และก็มีกฎหมายการพิมพ์บอกว่าถ้าเขาหมิ่นประมาทไป เขาก็อาจจะได้ลดหย่อนผ่อนโทษจากกฎหมายการพิมพ์ได้ โดยขอให้แก้ข่าวอย่างนั้นอย่าไปกังวลวิตกให้มากมายเลยท่านประธาน ฯ ไม่ต้องวิตก พอคดีนี้ไปถึงศาล เมื่อมันเป็นคดีหมิ่นประมาท ศาลก็ปรองดองได้ ศาลก็ขอร้องคู่ความให้ยินยอมพร้อมใจกันได้โดยศาลเป็นผู้กระทำ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่เป็นสิ่งที่ทางฝ่ายคัดค้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมากังวลต่อไป ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เมื่อผมพูดมาถึงแค่นี้แล้ว ผมก็ขอวิงวอนว่าเมื่อท่านทุก ๆ ท่านได้เข้านั่งในสถาบันอันนี้ในสถาบันประชาธิปไตยนี้ขอได้โปรดมีน้ำใจเป็นประชาธิปไตยด้วย

พันตรี เล็ก ทองสุนทร (เชียงราย) : กระผมขอกราบเรียนว่าในการที่ฝ่ายเสนอและผู้สนับสนุนฝ่ายเสนอได้แสดงมาว่า ถ้าหากว่าเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์เสียแล้วนั้นจะมีคุณ แต่ว่าในแง่ตรงกันข้ามกัน ผมก็คิดว่าจะขอค้านในเรื่องที่ว่า ถ้าเผื่อว่ากฎหมายการพิมพ์ฉบับนี้ยังมีอยู่จะไม่เป็นโทษแต่ประการใด และข้อที่ควรจะยกขึ้นประมวลเหตุผลดังต่อไปนี้ ในการที่เราจะพิจารณาว่าสิ่งใดควรจะเปลี่ยน

เทียบกันในคุณและโทษได้นั้น เราก็ควรจะได้พิเคราะห์ดูว่า กฎหมายพระราชบัญญัติการพิมพ์นั้นนั้นเป็นกฎหมายที่สนับสนุนไปในทางพระคุณยิ่งกว่าที่จะใช้พระเดช เพราะเหตุว่าในเรื่องนั้นนั้น ถ้าหากว่าเราจะมองดูพระราชบัญญัตินานาประการในวิชาชีพพิเศษซึ่งเป็นอาชีพอิสระ เป็นต้นว่ากฎหมายว่าด้วยการแพทย์ก็ตาม ก็ย่อมมีบทกฎหมายที่ว่าด้วยจรรยาแพทย์ และวิชาชีพของแพทย์ กฎหมายที่ว่าด้วยทนายความ ก็มีมรรยาททนายความ หรือวิชาชีพที่ทนายความควรจะมีวุฒิ หรือกฎหมายแรงงานก็คุ้มครองอาชีพกรรมกร ก็ฉันใดเล่าสำหรับอาชีพหนังสือพิมพ์นั้นนั้นจะไม่มีกฎหมายคุ้มครองไว้บ้าง เพื่อจะได้เป็นคุณแก่ฐานันดรที่ ๔ อันเป็นสถาบันนี้ด้วยเหมือนกัน อันนี้แหละถ้าเมื่อเราเลิกกฎหมายการพิมพ์นั้นนั้น เราจะเห็นได้ว่ามีการที่เราจะใช้วิธีอย่างแผ่วเบาไปหาความหนักเป็นต้นว่า ถ้าแม้ว่ามีการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้นก็ย่อมใช้วิธีว่ากล่าวตักเตือนให้แก้ไข หรือว่าถ้าหากรุนแรงขึ้นไปอีก ก็มีการเซ็นเซ่อร์ หรือว่าถ้าหากเป็นความร้ายแรงอย่างถึงขนาดที่ว่าจะขึ้นชื่อว่าทำลายความสงบเรียบร้อย ก็ย่อมใช้วิธีให้ยึดสิ่งพิมพ์เสียเป็นต้น กฎหมายย่อมไม่มีความประสงค์ที่จะให้เอาบุคคลเข้ามาทดลองกับคดีอาญาในทุกวิถีทาง จะเห็นได้ว่าในเรื่องนี้เป็นเรื่องเบรคที่จะกันไว้ก่อน ยังไม่ควรที่จะให้ตกห้วยตกเหวไป แล้วก็ว่ากันในทางอาญาก่อนสถานเดียว เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นคุณอยู่ ถ้าหากเราได้ดำเนินการไปในทางเอะอะก็จะใช้แต่กฎหมายอาญาแล้วละก็ มันจะเป็นเรื่องถึงหักถึงแตก เป็นความแข็งกระด้างที่เราจะต้องว่ากันอย่างไม่ปรานีปราศรัย นอกไปจากนั้นกฎหมายการพิมพ์เท่าที่ได้ดำเนินการใช้มาแล้วย่อมทำให้เจ้าพนักงานกับผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา หรือเจ้าของนั้นมีโอกาสที่จะทำความเข้าใจกันได้อย่างประณีต ว่ามีเรื่องควรจะได้ว่ากล่าวตักเตือนกันก็มีการพบปะสังสรรค์กัน ชี้ช่องว่าอันนั้นผิด อันนี้ถูก ย่อมเข้าใจแล้วและสิ่งร้ายที่ควรจะเกิดขึ้นก็ไม่เกิด สิ่งเบาบางแผ่วเบาก็ย่อมสูญหายไป ตั้งแต่ดำเนินการกันมานั้น เจ้าพนักงานย่อมให้หนทาง ทุก ทาง ที่ว่าจะไม่ให้ ผู้ กระทำบรรณาธิการหรือเจ้าของนั้นได้เข้าไปเสี่ยงภัยกับคดีอาญาเสียจนมากมาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาปกติเจ้าพนักงานจะไม่มีการเซ็นเซ่อร์ใด ๆ เลย แม้แต่เวลาประกาศภาวะฉุกเฉินจะเห็นได้ว่าเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ก็มิได้มีการแตะต้อง เหตุทั้งหลายที่ท่านได้ดำเนินการอธิบายหรืออภิปรายรายละเอียดนั้น ควรจะนึกถึงหลักการนี้ไว้ว่าสิ่งใดที่ควรอยู่ สิ่งใดที่ควรจะเลิกไป เพราะการเลิกร้าง ถ้าหากว่าเราจะ

มองดูให้ตระหนักว่า ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔ เป็นต้นมา เราได้แก้ไขกฎหมายนี้ด้วย พ.ศ. ๒๔๘๕ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๙๘ กฎหมายการพิมพ์มีอายุมาเวลานี้ ๑๖ ปีแล้ว ได้ให้ความร่มเงาและเป็นที่ร่มเย็นเหมือนอยู่กับร่มโพธิ์ร่มไทร ถ้าหากว่าเราจะบั่นทอนเสียก็เป็นที่น่าเสียดายแล้วก็จะเสียร่มโพธิ์ร่มไทรอันนั้นด้วย เรามีความสมควรหรือที่ว่าเราจะตัดร่มโพธิ์ร่มไทรแล้วปลูกต้นตำแยขึ้นมาแทนที่หรือหมามุ่ยมันจะคันเอา ฉะนั้นสิ่งใดที่ควรอยู่ขอท่านได้โปรดรักษาไว้ด้วย สิ่งนี้เป็นความมุ่งมาดปรารถนาที่ว่าเราอย่าเพิ่งใจเร็วด่วนได้เหมือนกับหักด้ามพร้าด้วยหัวเข่า แล้วก็ไอ้ยุคที่มันไม่สมควรจะเป็นยุคที่ดีงามก็ตามมาในภายหลัง เพื่อเห็นแก่ความสวัสดิภาพและสังคม ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ยังไม่สมควรจะยกเลิกเพิกถอน

นายเจริญ ปราบ ณ ศักดิ์ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าได้ฟังการอภิปรายของท่านบรรดาสมาชิกมานานแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะใคร่ขอเรียนท่านประธานฯ ว่ากฎหมายฉบับนี้ออกมาในสมัยที่มีคำขวัญว่า เชื่อผู้นำชาติพ้นภัย กฎหมายฉบับนี้จริงอยู่เป็นการเหมาะสมในสภาวะซึ่งครั้งกระนั้น แต่บัดนี้เหตุการณ์เข้ามาสู่ปกติแล้ว ไม่น่าจะนำกฎหมายฉบับนี้มาใช้ เป็นการริดรอนสิทธิเสรีภาพของนักหนังสือพิมพ์ ก็ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่ว่านักหนังสือพิมพ์นั้นเป็นผู้พิทักษ์ในเรื่องการศึกษาก็ดี ในการที่จะศึกษาด้านใด ๆ ก็ดีในทางสังคม แต่ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้ยังไม่ยกเลิกไปแล้ว กฎหมายฉบับนี้ก็คงจะควบคุมให้ประชาชนก็ดีหรือให้นักหนังสือพิมพ์ก็ดีอยู่ด้วยความลำบากยากเข็ญ เพราะเหตุว่าจะทำอะไรลงไปแล้วปรากฏว่าต้องเป็นการกระทำที่อยู่ในข่ายกฎหมายนี้ทั้งสิ้น แต่ขอเรียนท่านประธานฯ ว่า ในการที่จะจับหนังสือพิมพ์ทุกครั้งทุกคราวนั้นหาจับหนังสือหรือหาได้แจ้งข้อหาตามกฎหมายการพิมพ์ นี้แต่ อย่างใดไม่ ล้วนแล้วแต่ว่าเอาเรื่องกฎหมายอาญามาแจ้งข้อหาทั้งสิ้น แจ้งข้อหาว่าเป็นการกระทำกบฏภายในบ้าง กบฏภายนอกบ้าง หาว่ายุยงส่งเสริมให้เกิดความกระด้างกระเดื่องบ้างเหล่านี้เป็นต้น ฉะนั้นก็มีกฎหมายอาญาบัญญัติไว้อยู่แล้วที่จะเล่นงานหนังสือพิมพ์นั้นได้ทุกเมื่อ ถ้าหากว่าทำผิดเกิดขึ้นด้วยเหตุอันใดเล่าจึงมีบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมาซ้อนกฎหมายอาญาขึ้นเหล่า ดังที่ท่านสมาชิกหลายท่านที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนกฎหมายฉบับนี้ไม่น่าที่จะอยู่เลยในขณะนี้ ควรจะให้เลิกไปเสียตามที่คุณญวง เอี่ยมศิลาได้เสนอ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคนหนึ่ง

ที่เห็นชอบว่าสมควรที่จะรับหลักการของ คุณฉลาด เอี่ยมศิลา ที่เสนอมานี้ให้ยกเลิกกฎหมายการพิมพ์นี้เสียแต่บัดนี้เป็นต้นไป

นายจง พรหมวีระ (ระนอง) : ร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ก็ได้ถกเถียงกันมานานแล้ว เพราะฉะนั้นกระผมก็เห็นว่าควรจะปิดอภิปรายได้แล้ว ขอเสนอลงมติ ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เสนอว่า อย่างไรครับ

นายจง พรหมวีระ (ระนอง) : เสนอให้ปิดอภิปรายครับ

นายบุญคุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : กระผมขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป แต่ว่าก่อนที่จะเสนอนั้น กระผมขอชี้ประเด็นคือยังมีประเด็นอีกหลายข้อเท่าที่กระผมได้ฟังการถกเถียงมายังไม่แจ่มแจ้ง บางประเด็นก็ยังเคลือบคลุม บางประเด็นก็ยังผิดจากข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับเสรีภาพของประชาชนก็ควรจะมีการพูดกันให้หมดเปลือก ประเด็นแรกที่สุดนั้น กระผมใคร่จะขอกราบเรียนต่อที่ประชุมว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญในสมัยทุกรัฐบาลหรือในสมัยของท่านจอมพลนายก มีการกล่าวกันทั่วไปว่า ประชาธิปไตยไม่สมบูรณ์ ที่กล่าวหนักกว่านั้นก็มีบอกว่าประชาธิปไตยไม่เต็มบาทอย่างนี้เป็นต้น อันนี้เป็นประเด็นหนึ่งว่ามันไม่เต็มบาทอย่างไร ทำไมเขาถึงว่าอย่างนั้น กระผมก็จะขอชี้แจง นี่เป็นประเด็นหนึ่ง

อีกประเด็นหนึ่ง ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เอ่ยออกชื่อด๊อกเต้อร์ปรีดี ฯ หลายหนหลายครั้งและเป็นการกล่าวมาที่คลาดเคลื่อนต่อความจริง ท่านบอกว่าด๊อกเต้อร์ปรีดี ฯ ได้เป็นผู้กล่าวเมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ตกออกมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ แล้วว่าด๊อกเต้อร์ปรีดี ฯ เป็นนายก ฯ ไม่จริงหรอกท่าน เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านจอมพล ฯ ผู้นี้เป็นนายก ฯ ไม่ใช่ด๊อกเต้อร์ปรีดีท่านเข้าใจคลาดเคลื่อนไป กฎหมายการพิมพ์ออกมาจน พ.ศ. ๒๔๖๕ แล้วก็มาเปลี่ยนแปลงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ แล้วก็มาเปลี่ยนอีกครั้งหนึ่งเมื่อปี ๒๔๘๔ สมัยนั้นไม่ใช่ด๊อกเต้อร์ปรีดี ฯ นี่ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ไม่ใช่จะออกตัวแทนด๊อกเต้อร์ปรีดี ฯ ซึ่งมีบางคนก็หาว่าข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์ปรีดี ฯ ความจริงถ้าจะหาว่าข้าพเจ้ากรีนแล้วเดี๋ยวนี้ก็ยังรับอยู่ เพราะความจริงมันเป็นอย่างนั้น นี่ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่กระผมก็อยากจะชี้แจงต่อที่ประชุมนี้ และนอกจากนั้นท่านประธาน ฯ เสรีภาพนี้ คำว่าเสรีภาพนี้ไม่ใช่คำที่พูดกันได้ ๆ เป็นคำที่มี

ความหมาย กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่บั่นทอนเสรีภาพมนุษยชน ถ้าหากว่าคนเราถูกตัดทอนเสรีภาพแล้ว กระผมว่าคนนั้นจะขาดความเป็นคน คำว่ามนุษย์จะไม่มีความหมาย และถ้าหากว่าถูกกดเสรีภาพอย่างมากมายแล้วมนุษย์จะไม่ผิดกับสัตว์โลกประเภทอื่น จะผิดกันก็แต่เพียงกินหญ้า เมื่อกินข้าวแล้วไม่ต้องกินหญ้า แล้วก็พูดกันไม่ต้องร้อง ผิดกันเท่านี้ ถ้าหากว่ามนุษย์ถูกกดเสรีภาพอย่างมากมาย เพราะฉะนั้นกระผมจึงอยากจะกราบเรียนว่าปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนั้นน่ะ เขาออกมาเขาบัญญัติขึ้นมาก็หวังที่จะคุ้มครองให้มนุษย์มีความเป็นมนุษย์สมชื่อ ให้มนุษย์นั้นมีความผิดแผกและแตกต่างจากสัตว์โลกอื่นทั้งหลายซึ่งไม่ใช่มนุษย์ นี่ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง ที่กระผมอยากจะขอกราบเรียนต่อท่านประธาน ฯ ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ อีกประเด็นหนึ่งนั้น ท่านผู้คัดค้านกฎหมายฉบับนี้หลายท่านได้ยกเอากฎหมายรัฐธรรมนูญขึ้นมากล่าวอ้างว่า เสรีภาพของมนุษย์นั้นก็จำเป็นจะต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย กระผมขอกราบเรียนว่าจริงอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย แต่ว่ากฎหมายนั้นต้องเป็นกฎหมายที่จำเป็น เป็นกฎหมายที่จะละเว้นไม่ได้ เช่นตัวอย่างกฎหมายอาญา ๆ นี่จำเป็น มนุษย์มีเสรีภาพจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายอาญา ถ้าไม่อยู่อย่างนั้นมนุษย์จะฟันหัวกันเล่น ฆ่ากันเล่นเป็นผักปลาอย่างนี้ไม่ได้ นี่กฎหมายที่จำเป็น แต่นี่กฎหมายการพิมพ์ไม่มีความจำเป็นอันใดไม่มีความจำเป็นอย่างไร กระผมจะขอกราบเรียน ถ้าหากว่าสภานี้ได้ให้โอกาสแก่กระผมที่จะเปิดอภิปรายต่อไป นี่แหละท่านผู้เป็นประธาน ฯ ด้วยเหตุผลกราบเรียนนี้ตามประเด็นที่กระผมกราบเรียนนี้ก็ขอความกรุณาท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ให้โอกาสพูดกันให้หมดเปลือก กระผมจึงขอให้มีการเปิดอภิปรายต่อไปท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีท่านผู้หนึ่งเสนอให้ปิดอภิปราย และมีท่านผู้หนึ่งขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ตามข้อบังคับมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะปิดอภิปรายหรือเปิดอภิปรายต่อไป ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๐ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นควรปิดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒๐ คน)

นายคำมูล สุทธิจันทึก (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะชี้แจงต่อที่ประชุมนี้ ข้าพเจ้าขอเวลาสักสนาทีจะได้ไหม

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้หรอกท่าน หมดเวลาโอกาส เสียใจท่าน

นายคำมูล สุทธิจันทึก (นครราชสีมา) : เรื่องนี้ครับ มันเสียหายแก่ข้าพเจ้า ผู้ที่อภิปรายข้าพเจ้ายกมือตั้งแต่เข้ามาครั้งแรกแล้ว....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มันมากด้วยกันท่าน

นายคำมูล สุทธิจันทึก (นครราชสีมา) : แล้วที่นี้ทั้งท่านประธานฯและทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นี้ และทั้งประชาชนทั่วประเทศ ....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ นั่งเถอะท่าน

นายคำมูล สุทธิจันทึก (นครราชสีมา) : เป็นความเสียหาย ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าชี้แจง อย่างนี้มันจะไม่ถูกต้องเลยท่าน...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรท่าน เพราะเหตุว่ามีเสนออย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้เสนอเลย ข้าพเจ้ามีสิทธิข้าพเจ้าก็ยังไม่ทำเลย มีผู้ให้เปิดอภิปรายต่อไปมี ๓๐ เสียง ปิดอภิปรายได้แล้วมี ๑๒๐ เสียง เป็นอันว่าปิดอภิปราย คุณญวง ๆ ต้องการสรุปไหม เชิญ

นายญวง เอี่ยมศิลา (อุดรธานี) : ก่อนที่จะมีการลงมติ ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมอยากจะสรุปว่า เรื่องแรกที่สุดที่จำเป็นจะต้องขอแย้งคำกล่าวของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อธิบดีตำรวจสักหน่อย คือท่านอ้างบอกว่าซึ่งมันผิดข้อเท็จจริง กระผมอยากจะพูดเฉพาะในหลักวิชาและข้อเท็จจริงเท่านั้น ท่านอ้างว่าในสมัยของท่านไม่เคยมีการเซ็นเซ่อร์ ไม่เคยมีการอะไรต่างๆนี้ บังเอิญเมื่อกี้นี้สมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดบุรีรัมย์ ก็เคยอ้างตัวอย่างมาแล้ว แต่เพื่อให้แน่ตระหนักกระผมขออ้างอีกครั้งหนึ่งว่า ข้อเท็จจริงในคดีดำที่๕๕๔/๒๔๙๘ คดีแดงที่ ๗๓๔/๒๔๙๕ ระหว่าง ม.ล. ฉอ้าน อิศรศักดิ์ โจทก์ นายพลตำรวจโทเผ่า ฯ เจ้าพนักงานการพิมพ์ จำเลย นั่นแสดงให้เห็นชัดว่าในสมัยของท่านนั้นแหละ ได้เคยมีการเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์ แต่ผลที่สุดหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นเคราะห์ร้ายถูกเซ็นเซ่อร์เสียอย่างหนักหนาแล้ว แม่คดีจะสู้กันถึงที่สุด และฝ่ายจำเลยเป็นฝ่ายแพ้ ซึ่งพนัก

งานการพิมพ์คือ นายพลตำรวจโท เผ่า ฯ สมัยนั้นเป็นผู้แพ้ แต่หนังสือพิมพ์ถูกเซ็นเซ่อร์ไปแล้ว เพียงที่ท่านบอกว่าท่านไม่เคยมีการเซ็นเซ่อร์นั้นเป็นการขัดกับข้อเท็จจริง ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมได้พยายามชี้แจงพยายามเน้นให้เห็นแล้วว่า ร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ สาระสำคัญและเนื้อหาของมันนั้นก็คือตัวมาตรา ๘ และมาตรา ๙ ซึ่งเป็นการให้สิทธิให้เสรีภาพ เฉพาะบุคคลคนเดียว คือตัวอธิบดีกรมตำรวจสามารถจะสั่งอะไรทุกอย่างได้ เป็นการขัดต่อหลักของประชาธิปไตย แต่ไม่ปรากฏว่ามีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านใดแย้งในปัญหานี้ มีบางท่านพยายามจะเน้นว่าถ้าหากแก้ก็พร้อมที่จะสนับสนุนกระผมรู้สึกอนาถใจเหลือเกิน คำพูดเช่นเดียวกันนี้ กระผมได้ตรวจรายงานการประชุมในสมัยที่มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาเมื่อต้นปี ๒๔๙๕ สมาชิกผู้มีเกียรติของพรรค ซึ่งกำลังนั่งครองอำนาจอยู่ในปัจจุบันนี้แหละ รวมทั้งสมาชิกผู้มีเกียรติของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ก็พยายามเน้นว่าถ้าหากแก้มาก็จะสนับสนุน แต่แล้วทำไมจึงปล่อยเวลาล่วงเลยท่านจึงไม่เสนอแก้ กระผมรู้สึกปลาดใจเหลือเกิน กระผมได้บอกแล้วว่า ถ้าหากตัดหรือมีการแก้ไขมาตรา ๘ และมาตรา ๙ ซึ่งเป็นการขัดต่อระบอบประชาธิปไตยออกไปแล้ว มาตราอื่นๆทั้งหมดไม่มีความหมายทั้งสิ้น เพราะเป็นเพียงสร้อยระย้าเป็นเพียงเครื่องประดับกฎหมายนี้เท่านั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เมื่อกี้นี้กระผมได้ทำไปถึงหลักวิชา บังเอิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ท้ากลับมา กระผมรู้สึกปลาบปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง จะได้พิสูจน์ความจริงกันเสียที ท่านบอกว่ายังมีประเทศหลายประเทศยังมี ขอให้ช่วยบอกด้วย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ กระผมอยากให้ท่านรัฐมนตรีท่านนั้นกรุณายกตัวอย่างมาด้วย ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๘๑๘ เป็นต้นมามีประเทศที่ไหนบ้างในโลกนี้ ที่เคยมีการเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์แม้แต่ในอังกฤษในอเมริกา ในออสเตรเลีย ในฝรั่งเศส กระผมได้ตรวจดูแล้ว ไม่เคยมีการเซ็นเซ่อร์หนังสือพิมพ์แม้แต่ในระหว่างสงคราม ในประเทศอังกฤษเองนั้นเขามีแต่เพียงว่า โวลันทะรี เซ็นเซ่อร์ชิบ (Voluntary Censorship) คือถ้าหากว่าในกรณีเกิดมีสงคราม เจ้าหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาลอาจจะขอร้องไปทางบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ว่า เรื่องอย่างนั้นซึ่งเกี่ยวแก่ราชการลับของทหารอาจจะกระทบกระเทือนถึงบ้านเมือง แต่เคยมีคดีขึ้นที่ศาลอังกฤษในระหว่างสงครามนั้นแหละ เมื่อคณะกรรมการฝ่ายสัมพันธมิตรยกขึ้น

ฝั่งที่นอร์มังดี (หนังสือพิมพ์เอาไปลง) ฝ่ายรัฐบาลอังกฤษจัดการฟ้องหนังสือพิมพ์ ผลที่สุดศาลพิพากษาให้ปล่อยไปโดยถือว่า การที่หนังสือพิมพ์ลงเช่นนั้นไม่เป็นผลเสียหายต่อประเทศอังกฤษแต่อย่างใด เพราะการยกพลขึ้นฝั่งนั้นหนังสือพิมพ์จะลงหรือไม่ลงย่อมจะเป็นที่รู้กันทั่วทั้งโลก ฝ่ายข้าศึกก็รู้แล้ว หนังสือพิมพ์ลงไม่เห็นเสียหาย เพราะเป็นการลงข่าวข้อเท็จจริง ตามหลักเมื่อกี้นี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติประเภท ๒ ท่านได้อ้างหลักรัฐธรรมนูญของประเทศลิเบีย จอร์แดน ปากีสถาน และอ้างตัวรัฐธรรมนูญของประเทศสวีเดนประกอบ ความจริงตัวกระผมก็ได้พยายามศึกษาอยู่เหมือนกัน และคิดว่าถ้าหากท่านสมาชิกท่านนั้น ได้พยายามศึกษาเจตนารมณ์ของตัวกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้น และตัวกฎหมายการพิมพ์ที่เขามีอยู่นั้น เขามีอยู่อันเดียวเท่านั้น เกือบทุกประเทศแม้ประเทศอื่น ๆ คือเคารพเอกสิทธิ์ของเอกชน อย่าหมิ่นประมาทเขา ศาลอังกฤษเคยลงโทษถ้าหากหมิ่นประมาทคน เขาถือว่าเป็นความผิดทางอาญาอย่างร้ายแรง หนังสือพิมพ์ต้องเคารพเอกสิทธิ์ของเอกชนของบุคคลอื่น อย่าไปหมิ่นประมาทเขา ถ้าหากจะวิพากษ์วิจารณ์กิจการของรัฐบาล ซึ่งเป็นเรื่องของสาธารณชนแล้ว ไม่มีประเทศอารยะใด ๆ เขามีการเซ็นเซ่อร์ หนังสือ พิมพ์เหมือนเมืองไทยเราที่ปฏิบัติอยู่ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์ที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ถ้าหากว่าท่านจะพยายามจะเอาข้อเท็จจริงมาพิสูจน์กัน กระผมเสียใจเหลือเกิน มีหนังสืออยู่เล่มเดียวที่มีอยู่ในเมืองไทย พยายามสืบดูคือหนังสือเพรสแอคท์ (press act) มีอยู่ที่สำนักงานแถลงข่าวอังกฤษที่ตึกนายเลิศ บังเอิญไม่มีขาย กระผมอยากจะได้อันนั้นมาเป็นหลักฐานเหมือนกัน เขารวบรวมทั้งหมด เพรสแอคท์ (press act) นั้นไม่ใช่กฎหมาย ท่านประธาน ฯ ที่เคารพ เป็นเพียงเอกสารอันหนึ่งที่เขาเขียนรวบรวมว่า หนังสือพิมพ์ไปเกี่ยวข้องกับกฎหมายใด ๆ บ้างในทางกฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญา รวบรวมหนังสือพิมพ์ในประเทศต่างๆทั่วโลก และกฎหมายที่ไปเกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์ ถ้าหากจะพิสูจน์กันแล้ว แม้จะเลิกประชุมนี้ไปแล้วจะไปพิสูจน์กันที่สำนักงานแถลงข่าวอังกฤษนั้นก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม กระผมรู้สึกดีใจที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยบอกว่า ในสมัยต่อไปนี้ถ้าท่านได้พบหนังสือพิมพ์ ก็จะเอาเรื่องนี้มาแถลงพิสูจน์ข้อเท็จจริง กระผมขอน้อมรับเรื่องนี้ไว้เป็นการท้าทายด้วย ถ้าหากจะมีประเทศส่วนมาก เขามีกฎหมายการพิมพ์ควบคุมเหมือนเมืองไทยแล้ว กระผมจะเอาดอกไม้ธูปเทียนไปบูชากราบท่านอธิบดีตำรวจทันที ท่านประธานฯที่

เคารพ กระผมรู้สึกปลาบปลื้มใจเหลือเกินที่มีสมาชิกพยายามคัดค้านว่า พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร การกีดกันเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ การยอมให้เอกชนคนเดียวสามารถจะสั่งว่าหนังสือชนิดใดเป็นภัยต่อประเทศชาติ เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน และในมาตรา ๗ นั้นไม่ต้องมีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น ถ้าท่านตรวจดูในร่างพระราชบัญญัติให้ดี ๆ อธิบดีตำรวจทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาดที่จะสั่งไม่ให้หนังสือใด ๆ เข้ามาในเมืองไทยก็ได้ อันนี้ท่านผู้อื่นไม่พยายามจะโต้เลย นี้แหละมันขัดต่อหลักประชาธิปไตยอย่างชัดแจ้ง การยอมให้บุคคลคนเดียวเหนือรัฐธรรมนูญ เหนือกฎหมายใดๆ ทั้งสิ้นในแผ่นดิน มีแต่ประเทศไทยประเทศเดียวเท่านั้น ท่านประธาน ฯ ที่เคารพที่กฎหมายที่ซ่อนเร้นอยู่เช่นนี้ มีในมาตรา ๘ มาตรา ๙ ของพระราช บัญญัติการพิมพ์ นี้ที่ซ่อนเร้น กฎหมายซึ่ง ขัดต่อสิทธิ มนุษยชน กฎหมายที่ขัดต่อหลักประชาธิปไตยทั้งสิ้น กระผมอยากจะขอวิงวอนขอให้ฝ่ายซึ่งมีเสียงข้างมากได้มีหัวใจอันกว้างขวาง กระผมอยากจะใช้คำพูดอย่างท่าน ส.ส. ศรีษะเกษที่ว่า อย่านึกว่าในสมัยซึ่งท่านยังเรืองอำนาจอยู่ แล้วท่านก็หวงแหนพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ แต่เมื่อใดถ้าหากว่าท่านได้ตกกระป๋องไป หรือว่ารัฐบาลอื่นเขามาขึ้นครอง ท่านจะรู้สึกเสียใจ และขอให้สมาชิกอื่นๆ ก็คงคิดเช่นนี้ด้วย และหวังใจว่าจะมีหัวใจกว้างขวางให้เลิกพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยทั่วกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า สมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ คือร่างพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการพิมพ์ตามที่มีผู้เสนอขึ้นมานี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๖ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๙ คน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอันตกไป

สมควรแก่เวลาแล้วขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๙.๐๕ นาฬิกา

คณะกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุม

แก้ว สิงหะคเชนทร์	เล็ก จารุนัฏ	ผู้จดรายงาน
พลตรี น้อม เกตุนุติ	โฉมเฉลา ลีพลากร	,,
พล.ต.จ. ทม จิตรวิมล	ฉันทนา ชานป้อม	,,
เทพ เกตุพันธ์	อุดม พลอยสังวาลย์	,,
เลื่อน ทองดี	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	,,
พล.อ.ต. เทพ	ธนู บุณยรังค	,,
จรัล กมลเพชร	เผียน ช่วยชุ่ม	,,
พล.ร.ต. ทัศน์ กรานเลิศ	จำรงค์ ใจอ่อนน้อม	,,
วสันต์ อินทรสูต		

ตรวจแล้ว วันที่ ๗ / ส.ค. / ๒๕๐๐

สุขันธ์ จิตรกถึก
ทำการแทนหัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาต
หัวหน้ากองการประชุม

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เจริญ ปัณฑโร
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ประจวบ บุนนาค
ประธานสภาผู้แทนราษฎร